

Becky Barker

EXTAZ

FEATURA MIRON

Romance

Romance

BECKY BARKER

Extaz

BORN TO FLY

by Becky Barker

Romance

BECKY BARKER

Extaz

Traducere de Lidia Grădinaru

EDITURA MIRON

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*

Corector: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95062-2-0

Capitolul 1

Pisicoasele zîmbete identice de pe chipurile surorilor ei nu însemnau decît necazuri pentru ea, se gîndi Sharia în timp ce intra în zona de recepție a „Prescott Air Service” și le zări pe Dee și pe Carlie.

Cu intuiția celei de-a treia născute într-un grup de triplete, știa că omul rămas fără pereche era întotdeauna expus riscului. Tocmai se întorsese dintr-un weekend de patru zile – unul pe care și-l cîștigase și de care avusese cu disperare nevoie. Surorile ei erau invidioase, drept pentru care presupuse că i se clocise ceva, ca răzbunare. Nu încăpea nici o îndolală că azi i se repartizase un zbor mizerabil. Își iubea familia, era viața ei, și totuși erau dăți cînd i-ar fi plăcut să-și strîngă surorile de gît.

Dee și Carlie stăteau pe sofa, îmbrăcate ca și Sharla în costume kaki de zbor. Pentru cele trei fete-piloți, stilul era practic și, totodată, măgulitor. Deși profesia pe care și-o aleseseră era consi-

Becky Barker

derată un domeniu specific masculin, ele erau mîndre de asta.

– Sper ca scurta mea vacanță să nu-mi fi adus cine știe ce sarcină împutîită, zise Sharla după ce le dădu bună ziua.

Tripletele erau aproape identice, cu ochi strălucitori de peruzea și păr de culoarea mierii, dar aveau tunsori diferite. Părul lui Dee îi cădea greu pînă la talie, al lui Carlie era pieptănat într-o tunsoare linsă, gen paj, iar al Sharlei era buclat, tund în scări, căzîndu-i pe umeri ca o mantie.

– Tu ești cea mai odihnită dintre noi, o tachină ironic Dee.

– Clientul este unul dintre favoriți tăi, adăugă Carlie cu un zîmbet răutăcios.

Sharia se întrebă cît aveau să o coste acele rare zile consecutive de odihnă.

– Cine-i clientul și cît de nasoală-i treaba?

– Dragă Sharla, n-ar trebui să tratezi așa o sarcină, o dojeni Belle, mama lor, recepționera firmei prestatoare de servicii aeriene, o minicompanie de familie, și programatoarea orarului de zbor. Ne-a luat cinci ani să ne formăm clientela și știi că acceptăm numai cele mai respectabile comenzi. Domnul Connors este un client bun și ne-a adus o mulțime de afaceri.

Sharia gemu și simți cum se încordează doar la auzul numelui.

Extaz

– Connors? repetă ea. Reed Connors? Nu mai scap de el? De ce să nu-l ducă Dee sau Carlie? Ultima dată eu l-am dus.

– Știi că pe tine te place cel mai mult, o tacină Carlie, cu ochii scînteind de o plăcere rău-tăcioasă.

– Vrea cineva să-l ducă din oraș în oraș cam o săptămînă, or noi sîntem prea obosite. Tu ești singura suficient de odihnită ca să preiei genul ăsta de zbor, insistă Dee. Eu și Carlie avem programări ferme.

În ultimii ani, toate cele trei surori zburaseră cu ofițerul din United Services. Dee și Carlie avuseseră chiar întâlniri cu bărbatul în cauză. Sharla era singura dintre ele căreia el nu-i dăduse întâlnire.

– Mamă! Sharla se hotărî să-și ignore surorile și să se concentreze asupra reprogramării zborului. Reed Connors o călca pe nervi chiar și pentru perioade scurte de timp, și știa că și ea pe el. N-ar fi supraviețuit o săptămînă întreagă. Am convenit să-l ducem pe rînd pe Connors. Ultima dată eu l-am dus. Asta înseamnă că e rîndul altcuiva.

Bărbatul în cauză nu era un client dificil sau pretențios. Era o enigmă, iar forța prezenței lui putea fi deprimantă, dar Dee și Carlie nu aveau nimic împotrivă să lucreze cu el. Știau însă că Sharla avea, iar în sinea lor credeau că asta se datora unei puternice atracții fizice, așa că le plă-

cea la nebunie să o necăjească.

– Da, dragă, știu că nu e rîndul tău, rosti Belle cu același glas moale și tărăgănat din Sud cu care obișnuia de douăzeci și cinci de ani să-și domolească fetele. Dar Dee și Carlie au niște programări foarte strînse. E prea tîrziu să mai facem vreo jonglerie. Domnul Connors chiar s-a scuzat că nu a putut să ne anunțe din timp, iar tu ești singura care poate să onoreze comanda.

Sharla se prăbuși într-un scaun de lîngă biroul mamei sale și își fulgeră cu privirea cele două surori. „Prescott Air Service” avea trei tipuri de avioane, iar cele trei fete puteau pilota orice model, dar fiecare prefera un anume avion.

– Pot lua eu programul lui Dee pentru o săptămîină, insistă Sharia.

– Tu nu zbori cu avionul meu, argumentă Dee. În plus, săptămîina viitoare sînt liberă și nû am de gînd să risc să mi-o petrec undeva în sălbăticia Vestului Mijlociu.

Sharia gemu și puse cumplită întrebare:

– Unde vrea Connors să fie dus?

– Programul lui include o călătorie pînă la Pittsburg, apoi mai departe pînă la Columbus. În continuare plănuiește să meargă de la Columbus la Lexington și apoi la Nashville. Nu are o planificare riguroasă a timpului, dar a făcut rezervări pentru rămîinerea peste noapte în fiecare oraș.

Sharla își privi lung și uimită mama.

– Îl lași pe Connors să facă aranjamente pentru cazare?

– A spus că tu vei sta la hotelul din aeroporturi.

– Cum își poate permite un funcționar federal cheltuielile cu hotelurile din aeroporturi și închirierea unui avion pentru mai multe zile?

– Nu știu, dragă, răspunse Belle. Mama ei provenea dintr-un lung șir de aristocrați sudiști și avea un punct de vedere foarte ferm privitor la ce se cuvenea și la ce nu. În mod categoric; nu era politicos să întrebi un om despre finanțele lui. Dar a promis o cazare de calitate, adăugă ea.

– Nu-mi place, declară Sharla, și nu vreau să fiu timp de o săptămână șoferul personal al lui Connors. De ce nu zboară cu companiile comerciale?

Ignoră icnetele scandalizate ale surorilor ei.

– De ce să nu-i spunem lui Connors că nu putem pur și simplu să-i onorăm comanda? Spune-i că nu-l putem încadra în orar.

– Nu ăsta este adevărul, o admonestă mama sa pe un ton menit să-i reamintească faptul că minciuna era un păcat. Belle întruchipa frumoasa corectitudine morală și socială sudistă. În ciuda ridurilor de pe chip și a argintului din păr, era tot atât de frumoasă ca fiicele ei și mult mai preocupată de comportamentul corespunzător, de doamnă.

Becky Barker

– Am aprobat deja călătoria, își informă ea odrasla recalcitrantă, apoi privi prin geamul ușilor. Domnul Connors tocmai a sosit și e programat să piece într-o oră.

– O oră! exclamă Sharia.

Bărbatul în cauză intră în birou la timp ca să prindă protestul din tonul ei. Își scoase ochelarii de soare și-i aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu întrebă care era cauza izbucnirii.

– Bună, Sharla, o salută el, apoi își înclină capul în semn de salut spre surorile ei, după care se apropie de biroul lui Belle.

Brusc, încăperea se micșoră și aerul deveni mai fierbinte. Reed Connors era tipul de bărbat care radia atîta energie masculină, încît prezența lui fu simțită, nu doar văzută.

Sharla se gîndi că aerul din jurul lui trebuie să fie electrizat în scopul de a atenționa lumea să păstreze distanța. Luă în seamă avertismentul, se ridică și se îndepărtă de ghișeu de recepție, în timp ce Connors discuta cu mama ei.

Buzele lui Dee schițau un mesaj mut: „Întotdeauna pe tine te-a plăcut cel mai mult”. Se referea la faptul că Reed îi spusese Sharlei pe nume. Chiar și cu tunsori diferite, celor mai mulți clienți le era greu să nu le confunde cînd erau îmbrăcate în costume de zbor. Connors reușea întotdeauna s-o singularizeze.

Extaz

– Taci!

Sharia tocmai îi răspundea pe mutește surorii ei cînd el își întoarse capul și o privi în ochi. Sprînceana stîngă i se ridică întrebător.

– O mică discuție cu Dee, explică ea.

– Ciudat, rosti Reed pe tonul său moale și tărăgănat, n-am auzit-o pe Dee vorbind.

Surorile ei avură bunăvoința să-și înăbușe rîsul.

Sharla nu știa ce avea bărbatul ăsta de-o făcea să se simtă atît de bătaioasă, dar simțea cum supărarea urca în ea în valuri ori de cîte ori el își înălța spre ea ochii de un căprui-auriu. Ceva foarte elementar în alcătuirea ei genetică o făcea să aibă o reacție adversă în vecinătatea lui.

– Dee și cu mine ne pricepem foarte bine să comunicăm pe mutește.

Tonul afirmației nu spunea mare lucru, dar în ochii Sharlei scînteia provocarea cînd privirile li se întâlneau.

Connors îi susținu privirea. Ea se gîndi la insistența cu care surorile ei afirmau că era un ade-vărat mascul și se întrebă de ce descrierea o supăra de fiecare dată cînd îi venea în minte. Nu era genul înalt, musculos. Depășea doar cu cîțiva centimetri înălțimea ei de un metru șaizeci și cinci. Dee spunea că-i un tip pus pe fapte mari. Carlie considera că ar putea fi dublura starului de film

Becky Barker

Don Johnson.

Nu era nemaipomenit de frumos. Avea părul șaten-deschis, presărat cu auriu, și la fel și ochii. Trăsăturile lui puteau fi considerate obișnuite, dar aura de energie înfrînată și senzualitatea sălbatică o făcea întotdeauna circumspectă.

Era îmbrăcat în pantaloni largi, de zi, cămașă albă și o jachetă de in de un albastru-deschis. Evident că era îmbrăcat ca să se simtă confortabil. Sharia se gîndi că era de presupus ca ofițerii însărcinați cu aplicarea legii federale să se încadreze în decorul impus de meseria lor. Connors n-o făcea niciodată.

– Te-ai gîndit vreodată să lucrezi pentru Unchiul Sam? o întrebă el pe un ton ales cu grijă. Întotdeauna putem folosi oameni cu talente deosebite.

Sharla nu se dădea în vînt după agenții federali de nici un fel și Connors o știa. Îi plăcea să arunce cîteva înțepături ori de cîte ori avea ocazia. Amîndoi păstrau în permanență între ei un scut de ironii subtile.

– Sînt sigură că, în asemenea posturi, talentele noastre s-ar irosi, îl atinse ea de dragul de-a o face. Noi ne-am născut pentru a zbura.

Carlie le întrerupse duetul verbal:

– Apropo de zbor, Dee, am face bine să pornim. O să fie o zi lungă.

Extaz

– Oare nu-s toate? rosti Dee în timp ce o urma pe Carlie spre ușă. Firește, ar putea să nu fie chiar atât de rău, dacă am avea weekend-uri lungi și drăguțe în care să zburdăm pe plajă.

Sharla își fulgeră cu privirea surorile. Se schimbară saluturi de despărțire. Sunetul telefonului îi dădu de lucru lui Belle, astfel că Reed își îndreptă întreaga atenție spre Sharla.

– Tocmai te-ai întors din vacanță?

– Era rîndul meu să-mi iau liber patru zile. Sînt țințoase pentru că am petrecut un timp cu niște prieteni comuni și ele n-au putut să meargă.

– Deci așa se face că ți-am picat pe cap de două ori la rînd, concluzionă Reed, privirea lui avertizînd clar că știa că ea nu voia să meargă nicăieri cu el.

Sharla simți cum se înroșește. Nu-și dăduse seama că el era în temă cu convenția lor de a-l duce „pe rînd”. În ciuda aversiunii de a lucra cu el, fusese crescută să fie politicoasă și atentă. Belle nu tolera sub nici o formă un comportament jignitor.

– Cred că n-am fi niște agenți federali prea buni, comentă ea.

Un colț al gurii lui Connors se arcui într-un zîmbet. Sharla se gîndi că avea cei mai expresivi ochi și gură pe care le văzuse vreodată, și totuși avea sentimentul că ascundea mult mai multă

emoție decît afișase vreodată.

– Putem sta de vorbă undeva? întrebă el.

Fata făcu ochii mari. Era foarte puțin probabil să fie deranjați în spațiul destinat recepției, dar ochii îi fugiră spre coridorul din spatele biroului mamei ei.

– Dacă vrei, putem folosi biroul tatei.

Reed dădu din cap și o urmă spre biroul personal al lui Harold Bear Prescott.

Bear era un sergent de aviație ieșit la pensie, specialist în mecanica avioanelor. După retragerea din serviciul activ, își deschisese propria firmă de prestări de servicii aeriene pe o mică porțiune a plantației din Virginia, moștenită de soția sa. Acum își petrecea majoritatea timpului menținând avioanele firmei „Prescott” în stare excelentă.

Sharia deschise ușa biroului lui Bear, se dădu la o parte făcîndu-i loc lui Connors să intre, apoi o închise la loc. Circumspecția ei feminină se intensifica atunci cînd cei doi se aflau singuri. Rămase cu spatele lipit de ușă, în timp ce el începu să se plimbe prin cameră.

– Se pare că biroul ăsta nu e prea folosit, comentă Reed.

În cameră era mobilă puțină și o curățenie desăvîrșită.

– Tata nu prea lucrează aici, spuse Sharia. Mama consideră că președintele companiei tre-

buie să aibă propriul lui birou, dar el își petrece majoritatea timpului în hangar.

O fotografie de opt pe zece de pe biroul lui Bear îi reținu lui Reed atenția. Era a celor trei surori. Își spuse că trebuie să fi fost făcută în ultimii ani ai adolescenței lor..

Erau îmbrăcate în echipament de sport, aveau exact aceleași tunsori și expresii poznașe, fiind imposibil să le deosebești. Reed se întrebă cum reușiseră părinții lor.

– Mama ta face toată munca de secretariat? N-am văzut niciodată pe altcineva la recepție.

– Pentru ea este pur și simplu o extindere a ospitalității sudiste. Nu s-ar gândi să lase pe altcineva să răspundă la telefon sau să întâmpine clienții. Anul trecut a angajat pe cineva cu jumătate de normă, dar îi place să se ocupe ea de toate.

Aptitudinile organizatorice ale lui Belle erau legendare, dar întotdeauna fuseseră folosite în activități sociale, la educația fiicelor și la grija față de familie. Îi uimise pe toți când se hotărîse să-și folosească iscusința în lumea afacerilor. Adusese ca argument faptul că, dacă voia să-i vadă pe cei iubiți, trebuia să trăiască în apropiere de pistă.

– Mama ta este cu adevărat o doamnă, spuse Reed. Învățase să aprecieze mintea ascuțită a lui Belle din spatele fațadei ultrafeminine.

Becky Barker

– Este, îl aprobă Sharia.

Connors rareori se angaja în discuții mărunte. Ea știa că în mintea lui era ceva mai serios, dar nu avea nici un indiciu. Nu avea rost să încerce să-l preseze. Trebuia să aștepte pînă cînd se hotăra el să-i spună.

– Cînd verificam niște dosare, am aflat că tatăl tău are și brevet de pilot.

Sharla se încruntă de supărare.

– Obişnuita voastră verificare a dosarelor, așa, pur și simplu?

Unul dintre lucrurile care-i dis plăceau cel mai mult la oficialii însărcinați cu aplicarea legii federale era puterea lor de a cerceta fără permisiune viața personală a oamenilor.

– Le-ați verificat pe toate? Întrebă ea încrucișîndu-și brațele la piept.

Nu-și dădea seama cîtă atenție atrăgea gestul asupra plinătății sînilor ei. Reed se gîndi că era o femeie frumoasă chiar și atunci cînd se pregătea să-l înfrunte. Indignarea îi intensifica strălucirea ochilor. Atitudinea ei bătaioasă era mai mult provocatoare decît intimidantă. Era o amenințare nedorită pentru tihna minții lui.

– Tu ți-ai încredințat viața unui pilot fără să-l cercetezi mai întîi? o ironiză el, apoi o imită încrucișîndu-și și el brațele la piept.

– Mii de oameni o fac zilnic, replică repede

Extaz

Sharia. Se numește zbor comercial. Nu cunoști nici măcar numele pilotului, afară doar dacă ți-l spune el.

– Iată de ce evit zborurile comerciale, rosti scurt Reed. O săgetă pe Sharia cu ochi tăioși și inspiră adânc. Nu avea să fie încântată de cererea lui.

– Aș vrea ca în misiunea asta să zbor cu tatăl tău. Știu că e mai complicat, dar plătesc dublu.

Sharla pufni, luându-i propunerea ca pe un reproș la adresa aptitudinilor ei. „Prescott Air Service“ se luptase ani de zile cu prejudecățile. Ea și surorile ei fuseseră forțate să-și dovedească priceperea cu mult mai multă strictețe decît orice bărbat. Afacererea aproape eșuase pînă cînd lumea să înceapă să aibă încredere în piloții-femei.

Sharla fu uimită să constate că atitudinea lui o rănea tot atît pe cît o mînia. Trupul i se încordă și mai tare.

– Dacă crezi că nu sînt în stare să te duc eu, atunci de ce dracu' te afli aici?

– Asta nu are nimic de-a face cu priceperea ta, răspunse el.

– Convinge-mă, se răsti ea. Măcar atîta lucru îi datora – o explicație.

– E vorba de cazul la care lucrez. Este deosebit de delicat, iar tatăl tău are poliță de asigurare.

– Și eu am.

Becky Barker

- Nu asta-i problema.
- Dar care?
- Problema este că e un caz complicat și s-ar putea ca un anume ceva să meargă prost. Nu vreau să expun pe nimeni la risc.

- Nu vrei să expui o femeie la risc, îl corectă Sharia. E clar că nu ai nimic împotriva să-l expui pe tata la risc.

La agenție, Reed era renumit pentru talentul lui de a ieși din situații dificile, dar când era vorba de Sharia abilitatea lui scîrțîia întotdeauna. Hotărî să încerce o altă abordare.

- N-ar trebui să existe probleme. Vreau doar să fiu precaut.

- Ei bine, în povestea asta n-ai de ales, rosti Sharia. Tata nu stă bine cu inima. Este sănătos în rest, iar brevetul lui este valabil, dar compania noastră de asigurări nu-i va permite să piloteze. Mă miră că ți-a scăpat asta din dosar.

Expresia lui Reed devenea tot mai întunecată. Știa că Sharia nu-l plăcea cine știe ce, iar el înrăutățea lucrurile, dar nu asta era important. Nu voia să riște s-o pună în pericol. În mod normal, apela la firma „Prescott” pentru munca de rutină. De data asta misiunea era diferită, dar n-ar fi putut apela la altă companie fără să trezească suspiciuni.

Sharia continuă:

Extaz

– Dacă ai fi verificat mai atent dosarele, ai fi știut probabil că eu și surorile mele sîntem antrenate pentru autoapărare. Recunosc că nu eu sînt cea mai bună. Carlie are centura neagră la karate, iar Dee este expertat în arme, dar eu sînt mai antrenată decît tata. Și ca majoritatea altor bărbați.

Belle îi spusese cîndva lui Reed că-și dăduse toată silința să-și crească fiicele ca pe niște doamne. Insistase să ia lecții de dans, să învețe să cînte la pian și să-și facă o cultură în domeniul artelor.

Dar cum tripletele erau progeniturile unui sergent din Air Force și la fiecare cîțiva ani se mutau în alt loc, se întîmpla ca uneori zonele în care ajungeau să nu fie tot atît de sigure precum căminul lor permanent din Virginia. Bear nu putea sta tot timpul cu fetițele lui, așa că dorise ca ele să știe să se apere singure. Pe lîngă lecțiile de artă, insistase să urmeze și cîteva cursuri de autoapărare. Reed își trecu mîna prin păr și se întrebă cum să se explice mai bine fără să-i dea Sharlei detalii cu privire la misiunea lui.

– Nu insinuez că s-ar putea să am nevoie de un spate pentru protecție, rosti el răspicat.

– Doar că te-ai simți mai în siguranță cu un bărbat.

Tonul Sharlei era dulce, dar ochii îi scăpărau

de indignare. De cîte ori combătuse aceeaşi mentalitate şovină, depăşită? Crezuse că el era altfel.

Mînia ei i-o trezi pe-a lui.

– Ți-am spus că treaba asta nu are nici o legătură cu calitățile tale de pilot.

– Doar cu calitățile mele ca persoană?

Reed se temuse că ea ar putea lua vorbele lui ca pe-o insultă personală. Nu-și putea explica de unde aceste sălbatice instincte protectoare cînd era vorba de ea. El însuși nu le înțelegea. Niciodată nu se simțea încordat cînd zbura cu Dee sau cu Carlie.

– Nici personalitatea n-are vreo legătură cu asta.

– Aș vrea să fie altfel, răspunse Sharia, întrebîndu-se dacă el ar fi cerut alt pilot, în caz că ar fi trebuit să zboare cu Dee sau cu Carlie în misiunea asta. Adăugă: Nu-ți apreciez dezgustul, nu tocmai subtil, de a lucra cu mine.

Furia lui Reed spori. Puțini oameni aveau talentul de a-l face să-și piardă controlul așa cum o făcea Sharia.

– Ești chiar mai dificilă decît de obicei!

– Iar tu ești și tîmpit și dificil, i-o întoarse ea.

Toți mușchii din trupul lui Reed vibrau de încordare. Doborîse bărbați de două ori mai solizi decît el pentru insulte mai ușoare.

– Tîmpit? repetă el cu ochii scăpărînd. Fata

asta chiar că știa cum să-l scoată din fire!

– Ai prefera să zbori într-o situație potențial primejdioasă cu un pilot bolnav de inimă și prea puțină experiență decît să recunoști că o femeie ar putea fi mult mai îndemînică și mai capabilă.

– N-am spus asta, rosti el printre dinți, așa că nu-mi atribui cuvintele astea.

În aerul dintre ei, tensiunea scotea scînteii. Se înfruntau cu priviri fulgerătoare, fiecare întrebîndu-se cum reușea întotdeauna celălalt să-i amenințe calmul firesc.

Era timpul să recîștige controlul situației. Reed se sili să inspire adînc. Nu-și imaginase că pretenția lui va întîmpina atîta opoziție.

– Am întrebat doar dacă tatăl tău ar putea zbura cu mine. Tu ești cea care a stîrnit tot tărăboiul ăsta.

– De ce oare? mormăi Sharia.

Simți dorința s-o apuce și s-o scuture. Sau să-i închidă gura aceea obraznică cu un sărut lung, puternic, apăsător, pînă cînd va înceta să-l mai provoace de fiecare dată. Nici o femeie dintre cunoștințele lui nu îi stîrnea o astfel de emoție primitivă. Își strînse pumnii, se întoarse cu spatele la ea și se duse în cealaltă parte a camerei.

Indiferent dacă se vedeau o dată pe săptămînă sau o dată pe lună, reacția lor unul față de celălalt era întotdeauna aceeași: schimbătoare.

Becky Barker

Sharia își dădu seama că tremură. Inspiră adânc și se strădui să se relaxeze. Nu avea de gând să lase ca atitudinea lui Connors să-i zdruncine în totalitate controlul. Deja făcuse dezastru în autostăpînirea ei. Profesionalismul părea să fie cea mai bună apărare a ei.

– Dacă preferi să nu zbori cu „Prescott Air Service“, mama are o listă cu firme de închirieri de avioane pe care le sunăm atunci cînd sîntem prea aglomerati. Sînt sigură că va găsi pe cineva care să te ajute.

Reed o privi în ochi și tensiunea dintre ei spori. Propunerea îl tenta. Ar fi fost mai simplu să apeleze la altă firmă și la un pilot mai puțin tulburător.

Pe de altă parte, știa că nu avea să găsească un pilot mai bun. Sharla era cel mai bun. Era absolut impresionantă în aer. Avea totală încredere în îndemînarea ei. Și Dee și Carlie erau bune, dar afinitatea dintre Sharia și avionul ei era uluitoare.

– Să-i spun mamei să se intereseze pentru tine?

Dacă ar fi zburat cu altă companie, vestea s-ar fi răspîndit în cîteva ore. Asta ar fi stîrnit bănuieli și ar fi generat prea mult interes nedorit față de călătoria lui. Reed știa că nu avea de ales.

– Nu-ți dau mult timp să te pregătești pentru o călătorie de o săptămînă, spuse. Cît îți trebuie

Extaz

să-ți faci bagajele?

Sharla nu-și dăduse seama că-și ținea respirația pînă cînd vorbele lui repezite o făcură să expire. Refuzul lui de a zbura cu altă companie era ceva măgulitor și se strădui să se relaxeze.

– Avem aici haine de schimb pentru zboruri de noapte și pot împacheta în zece minute. Te invit să-ți urci bagajul în avion. Se uită la ceas. Foaia de zbor îmi va fi completată într-o jumătate de oră și apoi putem pleca.

– Bine, spuse Reed.

Se îndreptă spre Sharla. Fata nù dori să-l știe prea aproape, așa că se întoarse brusc, deschise ușa și ieși din cameră fără alt cuvînt.

Capitolul 2

Reed își lăsa la Belle cheile mașinii. De regulă o lăsa parcată acolo când închiria un avion. Apoi își luă bagajul și se îndreptă spre avionul Sharlei.

Sharia se dusesese în camera destinată ei și surorile sale. Acolo aveau întotdeauna la îndemână o trusă de cosmetice cu tot ce le trebuia. Îi verifică repede conținutul, adăugă ondulatorul de păr și o închise.

Din duzina de costume de zbor care atârnavă în dulap luă două și le împachetă. Putea să le dea la curățat, în cazul în care călătoria dura mai mult de cinci zile. Împachetă lenjeria de corp, o pereche de blugi, un pulover tricotat și o rochie de seară. Mama ei o învățase să fie pregătită pentru orice situație. Singura îmbrăcăminte de noapte curată era o pijama roșie de mătase. Sharia se încruntă. Nu-i plăceau pijamalele, așa că luă doar bluza. Îi ajungea.

După ce mai puse în geanta de voiaj o poșetă

și niște pantofi, se îndreptă spre recepție. Belle îi dădu o copie a planului de zbor, niște bani în plus, un sărut de despărțire și-i ură drum bun.

Sharia știa că Bear nu lăsa nici un avion să iasă pe pistă dacă nu era într-o stare excelentă de zbor și totuși ea nu renunța niciodată la a-și verifica avionul înainte de zbor. Știa că viața ei și a clienților depindea de priceperea ei de a recunoaște și a rezolva orice posibilă problemă. În fața hangarului, Reed îi strînse mîna lui Bear. Nimeni dintre cei care îl cunoșteau pe acesta nu s-ar fi gîndit că suferea de inimă. Era înalt, robust și energic. Părul lui șaten-deschis era doar atins de ninsoare vîrstei, iar ochii de peruză, pe care îi moșteniseră fiicele lui, erau întotdeauna extrem de vioi.

Cei doi bărbați discutau despre vremea frumoasă, despre primăvară, dar ochii lui Reed o urmăreau pe Sharia cum își verifică avionul. Îi plăcea s-o urmărească – prea mult, chiar – ceea ce știa că nu e înțelept. Nu voia ca țipătul hormonilor să-i complice misiunea.

Bear îl urmărea pe Reed cum se uita la Sharia. Îi plăcea bărbatul ăsta și știa că putea avea încredere în el că va avea grijă de fetița lui, dar nu-i plăcea să-și știe una dintre fete implicată în riscul omniprezent din încăierările cauzate de aplicarea legii.

– Nu te aștepti la vreun necaz în misiunea asta, nu-i așa? îl întrebă Bear pe tânăr.

De fiecare dată când zburase cu un pilot al companiei „Prescott”, lui Reed i se pusese aceeași întrebare, dar de data asta nu era sigur de răspuns.

– Dacă dau de vreun bucluc, o voi ține pe Sharia la distanță și o voi trimite acasă cu o escortă.

Bear se încruntă. Nu era tipicul răspuns al lui Reed. De obicei nega orice aluzie la vreun necaz. De data asta părea mai rezervat.

Sharla îl strigă pe Reed. Era timpul să plece. Cei doi bărbați se priviră în ochi.

– Dacă ai vreo problemă, sună-mă, spuse Bear. Am prieteni care pot s-o aducă acasă.

– Da, domnule, răspunse Reed. Nu se îndoia că fostul aviator avea o mulțime de prieteni răspîndiți prin țară. Dar nu avea de gînd să implice civili în treaba agenției și, mai ales, nu pe Sharla.

– Drum bun! îi ură Bear. Îl urmări pe tânăr pornind spre avion și sărind în scaunul copilotului. Pe buzele lui înflori un surîs. Cea mai mare dintre fiicele lui, cu doar cinci minute, își găsisese în Connors perechea, chiar dacă ea nu era gata s-o recunoască.

Puțini bărbați reușiseră să constituie pentru Sharla o provocare. Crescînd, fusesse întotdeauna

asaltată de băieții pe care îi cunoștea, dar își schimbase cu regularitate iubii. Niciodată nu avusese prea multă răbdare cu cineva cu care nu se potrivea ca integritate, curaj și inteligență. Puțini bărbați i s-ar fi potrivit. Bear avea convingerea că Reed era unul dintre cei puțini.

De regulă, Sharia nu se mai gîndea la pasagerii ei odată ce-i vedea în siguranță, cu centurile puse, în scaunul lor. Cu Connors pe locul copilotului, nu era ușor.

Cînd el era la bord, carlinga părea întotdeauna mai mică. Pilotul și pasagerul erau mai aproape decît ar fi vrut ea, dar nu permitea ca pasagerul sau ceva să-i distragă atenția atunci cînd zbura.

După ce luă legătura prin radio cu turnul de control pentru primirea permisiunii de zbor, Sharia se pregăti de decolare. „Piper Saratoga” era copilul ei. Descindea direct din „Piper Cherokee” cu care învățase să zboare, iar mîinile ei se mișcau pe comenzi cu o familiaritate reconfortantă. Vibrațiile unicului motor îi transmiseră obișnuitul fior în timp ce rula pe pistă, apoi se opri în poziția de decolare.

– Gata?

Îi aruncă pasagerului o privire fugară în timp ce ambala motorul la turația maximă. Observă că-și pusese centura de siguranță și părea relaxat.

– Gata, răspunse Reed prin vaietul crescînd al

motorului. Știa că nu era deosebit de preocupată de el. Atenția ei era în totalitate concentrată asupra avionului. O admira pentru puterea ei de a și-l scoate din minte, deși asta îi răscolea iadul din el.

Tocmai talentul de a se concentra făcea din ea un pilot excelent. Când zbura, Sharia devenea o parte a avionului – o extensie atrăgătoare a minunilor realizate de tehnologie care permiteau omului și motorului să zboare în înaltul cerului precum păsările.

Treaba asta nu înceta să-l uimească. Era femeie din cap pînă-n picioare, cu alură feminină și curbe dulci, și cu toate astea îi insufla mai multă încredere decît orice bărbat cu care zburase vreodată, și zburase cu unii dintre cei mai buni din țară.

Știa că frumusețea delicată a Sharlei era o fațadă înșelătoare dincolo de care se ascundeau o inimă neînfriată și nervi de oțel. Orice pilot care avea atîtea ore de zbor la activ cîte avea ea trebuia să fi trecut prin cîteva situații dătătoare de frisoane. Cu toate acestea, ea avea unul dintre cele mai bune dosare de zbor ale companiilor care închiriau avioane.

Se simțea mîndru de ea și asta îl irita. Logic, nu avea nici un motiv să se simtă mîndru de realizările ei. Nu erau nici măcar prieteni, iar lui Reed nu-i plăcea să simtă nimic pe care să nu și-l.

poată explica.

Nici atracția fizică nu era mult mai ușor de explicat logic. Îi dorise trupul sexy din prima clipă când s-au cunoscut, dar niciodată nu simțise aceleași atracție sălbatică față de Dee sau de Carlie.

Cu excepția tunsorii, tripletele erau identice ca înfățișare, totuși componența lor chimică era total diferită. Verificase teoria dându-și câte o scurtă întâlnire mai întâi cu Dee, iar apoi cu Carlie. Sfârșise prin a fi mai mult nemulțumit decât liniștit. Ținându-le în brațe, nu se simțise nici pe jumătate atât de excitat cum se simțea doar împărțind o carlingă cu Sharla.

– Am pornit, îi spuse ea, în timp ce avionul se desprindea de pistă și se înălța spre cerul vast.

Un incredibil val de emoție străbătu trupul Sharlei. Inima îi bătu puțin mai tare și pulsul i se accelera, în timp ce fiecare nerv răspundea fiorului unic pe care ți-l dă plutirea. Ori de câte ori zbura, întotdeauna era la fel.

Pentru ea, nimic în lume nu se compara cu învingerea gravitației și cu zborul în albastrul nesfârșit al cerului.

Reed simți intensitatea emoției Sharlei. Reacția ei la desprinderea de pământ era întotdeauna fascinantă. De fiecare dată când zbura cu ea era la fel și se mira cum de nu se plictisea de munca ei sau de ce nu-i devenea indiferentă.

Becky Barker

Odată ajunși la înălțimea de două mii de metri și direcția fixată spre nord-vest, Sharla potrivește teza de zbor și își permise să se relaxeze puțin. Se simțea în „Saratoga” tot atît de confortabil cum se simțea majoritatea oamenilor la volanul mașinii.

Vremea era superbă. Iarna fusese mai rece și mai umedă decît de obicei și salutase din toată inima sosirea primăverii. Primăvara era anotimpul ei favorit, iar aprilie luna ei preferată.

Singura ei îngrijorare era că zburau spre nord și spre Vestul Mijlociu, unde condițiile climaterice nu erau tot atît de blînde ca în Virginia, mai ales la începutul primăverii. Nu voia să fie legată prea mult timp de pasagerul ei.

Reed urmărise peisajul de dedesubt, dar își întoarse atenția spre Sharla cînd își dădu seama că de acum zburau pe orizontală. Buzele lui schițară un zîmbet cînd zări pe obrazul ei drept două mici pete colorate.

– Ai ruj pe obraz, spuse el și, ridicînd mîna, șterse cu degetul urmele de ruj. Pielea ei era tot atît de mătăsoasă precum arăta. Faptul nu se cerea confirmat și totuși nu putu rezista tentației de a-i mai atinge de cîteva ori obrazul, plimbîndu-și degetul pe el.

La atingerea lui neîntreruptă, trupul Sharlei fu

străbătut de un curent electric. Rămase perfect liniștită, în timp ce el îi mîngîia blînd obrazul, dar respirația i se precipită. Reacția ei la atingere era ușor derutantă. Nu era obișnuită să fie atît de profund răscolită de o simplă atingere ca aceea.

– Mama uită de ruș cînd mă sărută de bună-măsimă. N-ai prinde-o nici moartă nerujată, explică Sharia folosînd un ton ironic pentru a-și ascunde tulburarea. Iar ca să mă lase să plec fără să mă sărute, nici vorbă.

Preț de o clipă, Reed se gîndi la mama lui. Niciodată nu-l lăsase să iasă din casă fără un sărut. Cînd crescuse, devenise mai atentă și avea grijă ca prietenii lui să nu vadă urmele sărutărilor, dar nu încetase să-l sărute. Amintirile erau dulci, dar, inevitabil, aduceau durere și regret.

– Îmi place mama ta. Îi place să administreze „Prescott Air Service”? Întrebă el într-un efort de a se lepăda de gîndurile deprimante.

Întrebarea o surprinse pe Sharla. Ea și Connors zburaseră de multe ori împreună. Întotdeauna el se limitase la o minimă conversație și niciodată nu o antrenase într-o discuție personală de vreun fel. Se întrebă dacă el simțea nevoia să mai atenueze încordarea dintre ei.

Poate că ideea lui nu era rea. De regulă ea se simțea mai bine în prezența bărbaților și mai puțin

amenințată de tensiunea sexuală odată ce ajungea să-i cunoască mai bine. Majoritatea prinților ei redeveneau broaște după câteva întâlniri.

Surorile ei o acuzau că era prea critică și prea analitică în relațiile ei cu bărbații, dar tactica ei o ferise de dezamăgiri și iluzii deșarte.

– Uneori mă simt vinovată că-mi privesc mama de viața ei socială activă, mărturisi ea. Înainte îi plăceau la nebunie ceaiurile de după-amiază, operele de caritate și clubul de bridge, dar nicio dată nu s-a plîns de decizia noastră de a înființa această firmă.

– Tatăl tău nu-și mai găsea locul după pensionare și a hotărît să pornească o afacere de familie? Întrebă Reed. Auzise cîte ceva despre istoria companiei, dar îl interesa rolul Sharlei în luarea deciziei.

– Pentru surorile mele și pentru mine a fost împlinirea unui vis. Mama voia să urmărim colegiile „Ivy League”, să ne mărităm bine și să facem o droaie de copii. Noi uram ideea de a irosi bani și timp pe colegii cînd știam deja că vrem să ne facem o carieră din zbor. Să fim piloți, adică.

– Trebuie să fi fost o lovitură pentru mama voastră.

– Luni de zile s-a agitat, dar ea a fost cea care, în final, a sugerat să folosim o porțiune din

Extaz

plantație pentru un aerodrom. A socotit că banii noștri de colegiu, adăugați la pensia tatei, ne-ar furniza un capital serios de investigații. Are un adevărat dar pentru conducerea afacerilor.

– Ați intrat în afacere direct din liceu? Cum ați convins lumea să zboare cu niște adolescente ca piloți?

– Nu ne-am lansat în afaceri decît după doi ani de la absolvire, explică Sharla. Potrivi puțin tu-rația, apoi îi aruncă un zîmbet scurt.

– În primii doi ani am transportat mai mult marfă decît oameni. Dee avea carnet de instructor și a dat o mulțime de lecții de zbor. Făceam tot posibilul să stăm cît mai mult în aer. Odată ce lumea s-a obișnuit cu noi, afacerea s-a îmbunătățit considerabil.

Reed apelase la serviciile firmei lor în urmă cu doi ani și fusese martor la vertiginoasa creștere de popularitate a companiei „Prescott”. La aerodromul lor se putea ajunge lesne cu mașina din districtul Columbia și tot mai mulți funcționari guvernamentali profitau de avantajul economiei de timp și de calitatea serviciului.

– Așadar, mama voastră a considerat că o afacere de familie ar trebui să vă satisfacă pînă cînd vă veți hotărî toate să vă măritați bine, să vă așezați la casa voastră și să-i faceți nepoți? o

tachină Reed.

– A încetat de mult să mai viseze, îl informă Sharla. I-am spus că poate să adopte clientela noastră, dacă ține să lărgască familia.

– Provine dintr-o familie numeroasă?

– Nu. A fost singurul copil. Nici unul din bunicii pe linie maternă nu a avut gemeni sau tripleți, dar străbunica mea din partea tatălui provenea din tripleți.

– O generație îndepărtată?

– Cel puțin, în familia mea.

– Te-au îngrijorat vreodată sarcinile multiple?

Reed simți un ciudat val de emoție la gândul că Sharla ar purta un copil, dar își înăbuși repede sentimentul.

– Nu prea m-am gândit la copii, mărturisi ea. Măritișul și copiii n-au fost niciodată în topul priorităților mele. Nu cred că aș vrea să-mi asum o astfel de răspundere copleșitoare cu trei vieți mici în același timp.

Reed cunoștea acel sentiment. Dragostea era o răspundere grea. Să iubești pe cineva care depindea total de tine era un iad. Învățase să se apere de genul ăsta de complicație evitând oamenii care-i stârneau emoțiile... oameni ca acest pilot.

Sharla era curioasă să afle câte ceva legat de

trecutul lui Connors, de familia lui, chiar de viață lui amoroasă, dar nu-și permisesese niciodată să pună întrebări. Chiar se întrebase dacă fusese însurat.

– Tu provii dintr-o familie numeroasă? întrebă ea.

– Nu, se limită el să răspundă.

Se foi în scaun și își puse ochelari de soare. Îi dădea de înțeles că nu-i plăceau întrebările personale, dar nu ezitase să-i pună ei cîteva, așa că ea încercă din nou:

– Ai fost vreodată însurat?

Reed înlemni. Rareori discuta despre trecutul lui sau despre viața lui particulară. Amintirile eșecurilor din domeniul relațiilor îi provocau întotdeauna durere.

– M-am însurat imediat ce-am terminat liceul, răspunse el pe un ton plat. A durat doi ani care au fost cei mai lungi ani din viața mea.

Deci așa! Sharia avu impresia că el exprima punctul de vedere al burlacului despre căsnicie. Căsătoria nu era un cuvînt îndrăgit în vocabularul lui.

Se întrebă dacă fusese o căsătorie forțată. Și-ar fi dorit să nu fi fost curioasă în privința soției lui. Fusese, oare, iubirea pătimașă a tinereții lui? Se stînsese pasiunea prea repede? Fusese fru-

moasă? De ce eșuase căsnicia lor? Fusesse vorba de un copii?

Era o îndrăzneală din partea ei să întrebe, dar nu-și putu stăpîni curiozitatea.

– Ceva copii?

Întrebarea îi produse un junghi dureros. Reed îl respinse. Răspunsul lui fu total lipsit de emoție:

– N-am avut nici un copii.

Sharla se hotărî să abandoneze subiectul. Era limpede că lui Connors nu-i plăcea ca o persoană să-și bage nasul în treburile lui. Întotdeauna o izbise aerul lui rezervat, de om închis în sine. Ar fi vrut să-i pună sute de întrebări, dar avea convingerea că răspunsurile n-ar fi venit de bunăvoie.

În carlingă, tăcerea se instalează pentru mult timp, cu excepția zumzetului motorului. Reed vorbi primul:

– Nu mi-a trecut prin minte să întreb dacă nu cumva această călătorie îți va crea probleme. Mama ta mi-a spus că nu aveai programat vreun alt zbor, dar n-a pomenit nimic despre faptul că ai avea anumite planuri personale.

– Nu m-a întrebat dacă am alte planuri, dar nu e nici un secret că munca mea are întotdeauna înțietate.

– Nici un iubit care să se agite din cauza absenței tale?

– Nimeni care să nu înțeleagă cât de importantă este pentru mine cariera.

– Probabil că ai riște prieteni înțelegători, presupuse Reed.

Sharla îi aruncă o privire. Trăsăturile lui erau relaxate, iar ochii ascunși de lentilele întunecate. Se întrebă dacă vorbele lui erau o critică la adresa gustului ei la bărbați sau doar un comentariu de ordin general. Se hotărî să-i întoarcă replica:

– Ai să-i lipsești teribil cuiva?

Tonul ei era înșelător de dulce. Chicotitul lui înfundat o înfioră toată.

– Punct ochit, rosti el ironic. Îți promit să nu-ți mai pun nici o întrebare personală dacă faci și tu la fel.

Sharla zîmbi.

– S-a făcut... dar simt nevoia să-ți amintesc că eu ți-am răspuns la întrebările tale indiscrete.

Reed chicoti și își întinse picioarele, apoi se tolăni mai comod în scaun.

– Ca unul dintre cei mai credincioși angajați ai Unchiului Sam, îi sînt complet devotat țării mele și n-am timp de femei.

Sharla mimă surprinderea. O fi fost și singuratic din fire, dar era un bărbat sexy totodată. Era sigură că-și făcea timp pentru femei. Își făcuse

Becky Barker

timp să meargă la film cu Dee și la un meci de baseball cu Carlie. Întîlnirile fuseseră scurte și neangajante. Singura semnificație reală a faptului era că ei nu-i dăduse nici o întîlnire, chiar și neangajantă.

Totuși, Sharia fu încîntată să constate că el se putea relaxa, glumind cu ea. Restul familiei ei susținea că el are simțul umorului, dar pînă acum ea nu avusese ocazia să constate acest lucru.

– Cred că am să trag un pui de somn, zise Reed foindu-se din nou în scaun.

Se gîndi că ar fi mai bine să reziste tentației de a continua să pălăvrăgească cu Sharla. Era în misiune și nu putea să riște să se lase dus de val. În cazul respectiv era vorba de o doamnă cu totul deosebită inclusă în programul de protecție a martorilor și era hotărît să-i asigure securitatea.

– Cît mai e pînă la Pittsburg?

– Încă o oră sau pe aproape. Timp berechet pentru un pui de somn, spuse Sharia. Era puțin dezamăgită de dorința lui de a curma discuția, dar nu ofensată.

– La Pittsburg ai treabă toată ziua? întrebă ea. Fusesse atît de agitată de dimineață, încît nu-și făcuse timp să discute detaliile călătoriei.

– Probabil că nu.

Reed nu-i putea mărturisi că acționa pe post

de agent provocator și că nu conta cît zăbovea în orașele incluse pe lista lui. După ce avea să dea câteva telefoane și să verifice dacă era urmărit, misiunea lui se termina.

– Când ajungem pe aeroportul din Pittsburg, să cer imediat permisiunea de decolare spre Columbus sau ai în plan să rămii peste noapte la Pittsburg?

– Pentru la noapte am făcut rezervări la hotelul aeroportului din Columbus, răspunse Reed. Dacă am putea obține aprobare de decolare în jurul orei cinci după-amiază ar fi grozav.

– Cum ajungem la Pittsburg, cer prin radio avizul turnului de control. N-ar trebui să fie vreo problemă.

Reed dădu din cap, își încrucișă brațele la piept și își lăsă capul pe tetieră, dînd clar de înțeles că avea intenția să doarmă.

Sharia își îndreptă atenția spre cerul albastru fără nori și rămase cu ochii ațintiți înainte pînă cînd auzi respirația lentă și regulată a lui Connors. Cînd consideră că deja dormea, profită de situație ca să-l studieze mai bine. Nu-l mai văzuse atît de relaxat. Ochii îi erau ascunși de ochelarii de soare, dar restul chipului îi era liniștit de somn. Era foarte bronzat, iar trăsăturile lui erau deosebit de atrăgătoare, chiar dacă nu erau

frumoase în sensul strict al cuvîntului.

Ochii i se opriră pe gura lui. Era ușor întredeschisă și incredibil de apetisantă. Sharla se scutură. Nu avea nevoie de complicații de genul ăsta. Avea să fie o săptămînă lungă. Era în timpul serviciului și nu avea nici un motiv să se gîndească la cum ar putea fi atingerea gurii lui.

Îi dăduse clar de înțeles că nu o găsea atrăgătoare, nici măcar interesantă ca surorile ei. Probabil că doar aversiunea lui față de ea îi stîrnise ei interesul. Întotdeauna îi plăcuse provocarea.

Dintr-un motiv sau altul, nu credea că Reed Connors era un bărbat care iubea cu ușurință sau superficial. Era prea profund și prea complex. Experiența ei cu tîpul ăsta de bărbați o făcea să creadă că ar fi extrem de posesiv cu femeia care ar face greșeala să se îndrăgostească de el.

Capitolul 3

Tocmai trecuse de prînz cînd aterizară pe Greater Piitsburg International Airport. Aterizarea fu lină și Sharla zîmbi satisfăcută. La fiecare aterizare simțea un fior de împlinire. Zborul era singurul lucru care o provoca la un nivel necesar propriei ei satisfacții.

Reed se trezise în timp ce zburau în cerc deasupra aeroportului, pregătindu-se să aterizeze. Aterizările Sharlei nu încetau să-l uimească, ca de altfel întregul ei stil de a pilota. Pe liniile comerciale n-ar fi reușit nici măcar să ațipească. Încrederea deplină în abilitatea Sharlei îi permitea să se relaxeze total. Misiunea avea să-l solicite foarte mult, așa că îi prinsese numai bine ora aceea de somn.

Rotindu-și capul și dezmoțindu-și oasele, Reed își desfăcu centura de siguranță și așteptă ca Sharla să oprească motorul. Rulase pînă la

Becky Barker

cea mai apropiată stație de alimentare cu combustibil.

– E bine aici? întrebă ea. Dacă vrei pot să-ți fac rost de o mașină care să te ducă mai aproape de terminalul principal.

Sharla prefera să-și realimenteze avionul și să-l lase într-o zonă cât mai departe de traficul principal, dar nu întotdeauna pasagerilor le convenea acest lucru.

– E perfect, răspunse Reed. Tot ce-mi trebuie este o cabină telefonică, iar mersul pe jos e numai bun să-mi dezmoțesc picioarele.

– Am primit permisiunea de decolare pentru ora cinci și un sfert, îl anunță ea în timp ce oprea motorul.

– Sună grozav. Ce ai să faci pînă atunci?

Sharla fu puțin surprinsă de grija lui, dar nu ezită să-i răspundă:

– Voi completa foaia de zbor, voi verifica prognoza vremii și mă voi asigura că avionul este pregătit pentru drumul pînă la Columbus. Apoi, probabil că am să înfulec ceva, după care mă întorc aici.

– Toate cheltuielile acestei călătorii le suport eu, îi reaminti Reed. Băgă mîna în buzunar și scoase un pumn de bancnote, apoi încercă să-i dea una de douăzeci.

Sharla ignoră banii și-i zîmbi blînd.

– Mulțumesc, dar cred că mă descurc cu strictul necesar. Nici nu-mi e prea foame.

Reed se încruntă.

– Păstrează bonurile și am să ți le decontez. Cum ea nu părea să accepte, trecu la amenințări. I-am promis mamei tale că voi avea mare grijă de tine în călătoria asta. Dacă vrei să nu ți-o urci în cap, ai face bine să cooperezi.

În fața tonului și a argumentului lui, Sharla nu se putu abține să nu rîdă. Clătină din cap și clăia de bucle mătăsoase îi undui pe umeri.

Ochii lui Reed luciră. Speră ca ea să nu-și dea seama cîtă plăcere îi făcea doar privind-o. Îi îndesă în mînă bancnota, iar ea o acceptă fără împotrivire.

Zîmbetul lui satisfăcut o încîntă. Putea ajunge să se obișnuiască cu latura lui mucalită, ironică. Era mult mai atrăgătoare decît cea serioasă, rezervată.

Coborîră din avion. Sharla dădu instrucțiuni de alimentare a avionului, apoi își întoarse atenția la Connors.

– Aș vrea să ne înbarcăm pe la patru și jumătate. Anunță-mă dacă a survenit vreo schimbare în program.

– Bine, zise Reed întorcîndu-se către terminal. Voi fi aici la patru și jumătate.

Sharla nu se deranjă să spună la revedere,

dar își permise să privească lung în urma lui. Silueta care se îndepărta tot mai mult cu pași mari și apăsăți emana forță și încredere în sine.

Cu un oftat, Sharla își impuse să uite de Reed Connors și să-și vadă de ale ei. După ce își lăsă în grijă avionul unui mecanic de întreținere și completă foaia de zbor, luă o gustare la un snack-bar din aeroport.

Apoi căscă gura într-un magazin de suveniruri ca să-și omoare timpul pînă la următorul zbor, iar, în final, se îndreptă spre zona unde își lăsase avionul.

Vremea la Pittsburg era însorită, dar cam răcoroasă. În cabina avionului era cald și plăcut. Sharia se instalează în scaunul din spatele copilotului și își sprijini picioarele de scaunul alăturat. Avusesese de gînd să citească, dar pleoapele i se îngreunau tot mai mult și, în final, adormi.

Reed se alarmă cînd se întoarse în zona în care Sharia își lăsase avionul. „Piper“ era acolo, dar ea nu se vedea nicăieri. Se uită la ceas și constată că venise la timp. Ea nu întîrzia nicio dată. Se uită din nou după ea, dar n-o văzu.

Sharia tresări auzind ușa avionului deschizîndu-se și se îndreptă rapid în scaun. Clipi de cîteva ori din ochii somnoroși, apoi privirea îi căzu pe Connors. La vederea ei, cuta de pe fruntea lui se destinse.

– Credeam că te-am pierdut, rosti el cu ochii la chipul ei dulce, îmbujorat de somn. Privirea ei toropită, aerul împrăștiat și frumusețea ei îl făcură să simtă un gol în stomac.

Sharia zîmbi leneș.

– Nu mă îndepărtez niciodată prea mult de avionul meu, îl asigură. Nu aveam de gînd să ațipesc, dar probabil că am fost mai obosită decît credeam.

– Te-au obosit cele patru zile libere, rosti Reed și întinse mîna s-o ajute să treacă în partea din față a cabinei.

Sharla acceptă ajutorul, dar își retrase iute mîna cînd atingerea lui îi incendie brațul.

– N-am prea dormit în weekend, recunosc eu așezîndu-se în scaunul pilotului. Nu am prea des parte de zile libere, așa că n-am vrut să irosc nici un minut.

– Credeam că tu și surorile tale vă luați cu rîndul mai multe zile libere, comentă Reed instalîndu-se pe locul copilotului.

– Țasta-i orarul ideal, dar se pare că întotdeauna trebuie să intervină cîte o urgență care să dea peste cap programul ideal.

Reed era de acord. Cele mai bune planuri aveau talentul de a ieși prost. Spera ca planul șefului lui privind protecția lui Sandy Rudolph să meargă fără hopuri. Era o femeie curajoasă, dar

foarte înspăimîntată. Și avea și motive să fie speriată. Cînd se gîndea la soțul lui Sandy, John, simțea că i se urcă sîngele la cap. Tipul era un delicvent înrăit, dar își masca firea ticăloasă sub un trai luxos și un farmec suav. Rudolph se confrunta cu două sentințe consecutive de închisoare pe viață pentru omor, răpire, trafic de droguri, spălare a banilor și multe alte delictе.

Se afla de cîțiva ani în recurs, dar avea oameni care încă îi mai făceau treburile murdare. Soția lui fusese principalul martor împotriva lui la proces. Îi descoperise activitățile ilegale și adunase suficiente dovezi ca să-l trimită la închisoare. John voia să fie găsită. Reed trebuia să facă totul să nu fie găsită.

La zece minute după primirea permisiunii de decolare, „Saratoga” era iar în aer. Acum se îndreptau pe culoarul sud-vest spre Columbus.

Sharia observă că însoțitorul ei era adîncit în gînduri și nu încercă să intre în vorbă cu el.

Se întrebă dacă era îngrijorat din cauza misiunii lui. Nu era prea în temă cu ce se ocupau de regulă cei din United Service. I se părea mai preocupat decît fusese mai devreme și speră să nu se fi întîmplat ceva la Pittsburg, care să-i facă probleme.

Zborul spre Columbus fu liniștit. Ceva mai scurt decît cel anterior, dar nu cu mult. Trebuiră

să aștepte mai mult pînă ce pista să se elibereze și să primească permisiunea de aterizare. Întotdeauna la ora aceasta a serii traficul aerian era deosebit de aglomerat, indiferent de aeroport.

Trecuse de opt cînd aterizară. Sharla se îngriji de parcare a avionului pe timpul nopții. Reed rămase lîngă ea pînă cînd făcu aranjamentele. Apoi porni împreună cu ea spre terminal, insistînd să-i care geanta de voiaj.

Își croiră drum prin mulțime și se îndreptară spre sala principală. Hotelul la care aveau rezervări se afla la jumătate de milă de terminal, așa că luară autobuzul aeroportului ca să-i ducă pînă acolo.

Reed refuză ajutorul unui băiat de serviciu și se îndreptă spre recepție să se înregistreze. Sharia îl lăsă să se ocupe de toate detaliile și se mulțumi să-și arunce privirea prin holul hotelului.

Tocmai admira o statueta cînd auzi în spatele ei o voce masculină, cunoscută:

– Hei, tu, de la „Prescott”! strigă nou-venitul.

Chipul Sharlei se destinse într-un zîmbet larg, ca apoi să redevină serios. Cu mîinile în șolduri și cu o indignare simulată, se întoarse către posesorul vocii.

– Cum îți permiți? exclamă cu dezgust.

Bărbatul în cauză îi îndepărtă mîinile, o cuprinse de talie, o ridică în aer, apoi o învîrti. Era

Înalt, brunet și extrem de arătos în uniforma lui albastră de pilot. Ochii îi scînteiau poznași și foarte încîntați să o vadă.

– Uff..., Se prefăcu covîrșit de greutatea ei. Probabil că e Sharia!

Ea răzbună insulta ciupindu-l de urechi pînă cînd bărbatul cerși îndurare. După un sărut sonor pe gură, o repuse pe podea.

Amîndoi se răsuciră mirați cînd Reed rosti numele Sharlei. Nici tonul și nici expresia lui nu erau prietenoase.

Maxilarul i se încleștă cînd îl văzu pe celălalt strecurîndu-și protector brațul în jurul taliei ei.

Sharia era uimită de atitudinea fățiș ostilă a lui Connors.

– Michael, aș vrea să-l cunoști pe Reed Connors, rosti ea ca un fel de prezentare. Reed, el este Michael Preston, un bun prieten al meu.

Reed lăsă jos gențile de voiaj, dădu mîna cu celălalt și mormăi un salut. Numele Preston îi era cunoscut, dar nu știa de unde să-l ia pe moment.

– Camerele noastre sînt pregătite, anunță el plat.

– Am întrerupt ceva? vru Michael să știe și-i aruncă Sharlei o privire întrebătoare.

În fața evidentei lui interpretări greșite, ochii ei se măriră.

– Deloc, se grăbi să explice. Reed este un

obișnuit client al nostru, iar eu nu fac decît să-l duc cu avionul săptămîna asta.

– Ți-ai terminat treaba pe ziua de azi? întrebă Michael.

– Terminat.

– Ai cinat?

– Nu.

– Atunci, ce-ai zice să te scot la o gustare și puțin dans? Trebuie să mă întîlnesc cu niște prieteni în oraș și mi-ar face mare plăcere să vii și tu.

– Doar prieteni? întrebă Sharla, precaută.

Michael îi zîmbi liniștitor.

– Doar prieteni, promit. Nu l-am văzut de luni de zile pe fratele meu mai mare. Cred că face iar ruta transatlantică.

Fratele lui Michael, William Preston al treilea, era fostul soț al lui Carlie. Căsătoria nu durase mai mult de un an, dar fusese o experiență extrem de dureroasă pentru ea și pentru toți cei care o iubeau.

Michael călcase pe urma fratelui său și se făcuse pilot, dar, cu excepția înfățișării lor arătoase, cei doi se deosebeau ca ziua de noapte.

La mențiunea fratelui, Reed își aminti unde auzise numele Preston. Era în dosarul personal al lui Carlie. Era fostul ei soț. Se purtase ca un ade-vărat ticălos.

– Ce zici? reluă Michael. Îți promit cea mai

Becky Barker

bună masă din oraș.

Sharia zîmbi. Îi era foame, dar nu știa sigur ce planuri are Connors. O privire în direcția lui aduse o invitație promptă din partea lui Michael.

– Domnul Connors e bine-venit, insistă el. E vorba doar de un grup de prieteni, nimic protocolar.

– Mulțumesc, dar trebuie să rezolv niște treburi, răspunse Reed.

– Deci cum rămîne, frumoaso? mustăci Michael înforcîndu-și privirea jucăușă spre Sharia. Ți-ai adus o rochie de bairam?

– Mi-am adus una, dar poate trebuie călcată și vreau să fac și un duș.

Michael își puse cascheta și se uită la ceas.

– Ce zici să ne întîlnim aici într-o oră? Merge?

– Într-o jumătate de oră, mi-e foame, îl tachină Sharia.

– S-a făcut, prieteso.

Grupul se despărți. Michael se îndreptă spre salonul hotelului, iar Sharia și Reed o luară spre lift. Erau singurii care intrară în lift.

Urcară în tăcere pînă la etajul lor. Sharia avea impresia că nu era prea încîntat de programul ei din acea seară, dar nu avea nici un drept să se plîngă și amîndoi o știau.

Reed găsi camerele, care erau alăturate. Deschise ușa camerei ei, îi lăsă geanta pe pat, apoi

făcu o inspecție rapidă din ochi.

– Avem camere alăturate, îi spuse el pe un ton mai rece decît îl avusese toată ziua. Ești în deplină siguranță, dar dacă ai nevoie de ceva mă găsești alături.

– Mulțumesc, răspunse politicoasă Sharla.

– Cît de bine îl cunoști pe tipul ăsta cu care ieși la noapte? o întrebă sever în timp ce îi înmîna cheia camerei.

Luînd cheia, Sharia avu grijă să evite orice contact fizic. Nu știa dacă pe Connors îl preocupa integritatea ei personală sau dacă se temea ca Michael să nu constituie vreo amenințare pentru misiunea lui.

– E un bun prieten de familie. Am totală încredere în el.

– Cît de tîrziu te întorci?

Ochii Sharlei se îngustară și își puse din nou mîinile în șolduri. Nu suporta atitudinea lui posesivă și inchizițională.

– Nu văd de ce-ar fi treaba ta, rosti indignată. Ziuă mea de lucru s-a încheiat.

– Totuși, trebuie să-mi fac griji pentru capacitatea ta de lucru de mîine, rosti el moale și tărăgănat.

Insinuarea lui o făcu să ia foc, fapt care i se citea doar pe față. Făcu un pas spre ușă și o deschise.

– Îți promit că mâine voi fi vioaie și în formă, roști mușcător. Acum ți-aș fi recunoscătoare dacă ai pleca și m-ai lăsa să mă pregătesc pentru înfîlnire.

Preț de câteva clipe, privirile li se înfruntară. Tensiunea dintre ei era de nedescris. Emoția din aer părea materială.

Reed porni spre ușă. Nu voia să piece, dar nu avea de ales. Nu putea ridica nici o pretenție asupra timpului liber al Sharlei. Așa și voia – fără încurcături emoționale. În ultimii doi ani își tot spusese că nu voia nici o legătură de ordin personal cu femeia în cauză.

Tot timpul cît se pregăti pentru cina cu Michael, Sharia fu agitată. Nu-l înțelegea pe Connors. Întotdeauna păstrase o distanță între ei. Acum se purta de parcă ea îi datora nu știu ce gen de loialitate. Singurul lucru pe care i-l datora era să-și facă bine treaba de pilot.

Așa că de ce se simțea vinovată că pleca la petrecere și îl lăsa singur în hotel? Era caraghios. Era convinsă că, dacă încerca, își putea găsi pe cineva care să-i țină companie.

Din cauza nervilor se mișcă repede. Făcu un duș, se îmbracă, își aranjă părul și în jumătate de oră fu gata. După ce se asigură că luase cheia, ieși din cameră și se îndreptă spre holul hotelului.

Michael o aștepta. Zîmbetul lui luminos și com-

plimentele îi ridicară moralul. Sharla își promise să uite de Reed Connors și să se distreze.

În parte, reuși. Prietenii lui Michael erau toți piloți sau însoțitori de bord și lucrau la aceeași companie aeriană. Erau veseli și zgomotoși, și o întâmpinară cu căldură. Mîncarea era delicioasă, orchestra interpreta impecabil, iar compania deosebit de plăcută.

Mîncă, dansă și rîse mult, dar nu reuși să și-l scoată complet din minte pe Connors. Gîndurile îi fugeau la el prea des. Mai des decît dorea să recunoască.

Cheful se sparse la miezul nopții. Toți regretau că trebuia să pună punct, dar toți erau programați să-și ia zborul a doua zi din Columbus. Sharla îi părăsi promițîndu-le că vor ține legătura.

Michael opri un taxi și o duse înapoi la hotel. Îi ceru șoferului să aștepte, apoi o conduse pînă la lift și apăsă butonul.

– Voi fi fericit să te văd ajunsă cu bine la ușă, spuse el în timp ce așteptau liftul. Dacă m-ai încuraja cît de puțin, mi-aș petrece noaptea aici.

Știa că vorbește serios. Nu era prima oară cînd făcea aluzie la adîncirea relațiilor lor. Știa că ar fi o greșeală.

– Cred că ar fi mai bine să rămînem prieteni, spuse ea și-i zîmbi pentru a mai îndulci refuzul. Își scoase de pe umeri sacoul pe care îl împrumu-

tase pînă la hotel și i-l înapoie.

– Am putea să fim prieteni și amantî, insistă el, zîmbind la rîndul lui cu subînțeles.

Nimeni din familia Prescott nu ținuse prea mult la soțul lui Carlie, dar pe Michael toți îl adora. Sharla îl iubea ca pe un frate. Îl muștrului cu blîndețe:

– Nu ești deloc cuminte. Trebuie să te duci singur la culcare și să te odihnești bine.

– Plic-ti-si-tor! Nu pot să sufăr să dorm singur, insistă el cu o privire șăgalnică. Efectul fu spulberat de un căscat larg.

Sharia rîse ușor.

– Mă bucur că m-ai invitat în seara asta. M-am distrat de minune.

– Suficient ca să-mi mulțumești cu un sărut. lung și umed? o luă el cu binișorul și, cuprinzînd-o pe după talie, o trase mai aproape. Buzele lui tocmai le atinseră pe ale ei cînd auziră clinchetul liftului.

Michael mîrîi și își slăbi strînsoarea cînd ușa se deschise. Se îndepărtară brusc cu un pas la vederea ocupantului liftului. Era Connors.

Reed simți ca o lovitură de măciucă în moalele capului cînd dădu cu ochii de cei doi îmbrățișați. Toți mușchii i se încordară. Plămînii i se contractară și nervii îi zvîcniră. Valul de gelozie era cu atît mai puternic, cu cît îl prinsese nepregătît.

Își petrecuse ultimele ore întrebându-se unde e ea și ce face.

– Urci? Reed se strădui să nu se trădeze. Ținu degetul apăsător pe buton, așteptând-o să se hotărască. Nu avea încredere în el însuși să facă vreo mișcare. Apelă la întreaga sa stăpânire de sine să nu iasă și s-o smulgă de lângă chipeșul aviator.

– Ieșeai? întrebă ea.

– Mergeam în hoi să te aștept, răspunse Reed sec. E târziu și voiam să mă asigur că ajungi cu bine în camera ta.

Pe Sharla o enervă tonul lui rece, plat. I se părea o jignire să fie tratată ca un copil care creează probleme.

– Pentru că i-ai promis mamei? îl ațîță ea cu cel mai dulce glas.

Ironia atrase o reacție surprinzătoare. Emoția vie care licări o secundă în ochii aurii ai lui Connors o făcu să regrete că îl tachinase. Apoi privirea lui redeveni rece și detașată, fapt care o făcu să se întrebe dacă nu cumva ochii îi jucaseră o festă.

Michael se uita de la unul la altul. Încordarea era groasă s-o tai cu cuțitul. De el uitaseră. Era clar că între cei doi era mai mult decât o relație profesională.

– Mai bine ți-aș ura noapte bună și te-aș lăsa

să te duci la culcare, îi spuse el Sharlei.

Ea îi zîmbi.

– Te așteaptă taxiul.

Michael zîmbi și-i dădu un mic ghiont.

– Transmite-i familiei tale dragostea mea.

– Am să-i transmit și-ți mulțumesc din nou pentru seara încîntătoare.

– Cu mare plăcere și altă dată, răspunse el făcîndu-i cu ochiul.

Sharia îl urmări traversînd holul, apoi își îndreptă atenția spre Connors. Îl cercetă cu coada ochiului în timp ce intra în lift. I se părea mai mult iritat decît indiferent, dar nu pricepea de ce. Nu-i ceruse s-o aștepte.

Imediat ce liftul se puse în mișcare, își scoase pantofii și se aplecă să-și maseze picioarele care o înjunghiau. Dansul fusese grozav, dar nu era obișnuită să stea pe tocuri atîtea ore.

Pînă în seara asta, Reed n-o văzuse decît în costumul de zbor. În afara celor două bretele subțiri, gîtul și umerii îi erau goi. Rochia moale, mătăsoasă, cădea grațios în jurul siluetei ei și se sfîrșea exact deasupra genunchilor, expunînd vederii gambele superbe.

Ajungînd la etajul lor, Reed se simți pe moment ușurat. Se chinuia să-și stăpînească violenta reacție față de frumusețea Sharlei, astfel că oprirea liftului îl ajută.

Sharla își culese pantofii cu o mână, iar cu cealaltă cotrobăi în poșetă după cheie. O puse în mîna întinsă de Connors și îl urmă spre camera ei.

Reed îi făcu semn să rămînă în prag pînă cînd el aprinse toate luminile și inspectă camera. După ce verifică baia și dulapurile, se declară satisfăcut.

Sharia lăasă să-i cadă poșeta și pantofii, apoi se sprijini cu spatele de ușă. Era obosită. Știa că s-ar putea ca mintea să nu-i funcționeze la toată capacitatea, însă nu înțelegea de ce el luă toate aceste măsuri de precauție pentru siguranța ei. Simți nevoia să-l întrebe:

– Te aștepți să-mi între cineva în cameră sau mereu ești atît de paranoic?

Reed se afla destul de aproape ca să prindă o undă din parfumul de mosc folosit de Sharla. Între genele lungi și dese, ochii ei desenau două dungi verzi, strălucitoare. Stătea rezemată într-o dulce abandonare, cu buclele mătăsoase revărsate pe umerii goi.

Combinăția farmecelor senzuale îl puse în fața celei mai brutale tentații din viața lui. Făcu apel la toată voința de care era în stare să nu-i cuprindă în brațe trupul sexy.

– Întotdeauna sînt precaut, rosti el cu un glas jos, răgușit.

Becky Barker

Sharla sesiză dublul înțeles al vorbelor lui, dar era prea obosită ca să analizeze posibilitățile.

– Îți mulțumesc că ești precaut spre binele meu, spuse politicoasă.

Pe buzele lui Reed pîlpîi un surîs ironic.

– Cu plăcere.

Se îndreptă spre ușă, ordonîndu-i să pună zăvorul de siguranță.

Sharla bombăni împotriva agenților federali, dar îl puse. Puțin mai tîrziu se urcă în pat și adormi de cum puse capul pe pernă.

Capitolul 4

La ora zece în dimineața următoare, „Saratoga” zbura spre Lexington. De cînd părăsiseră hotelul, Reed nu rostise mai mult de cîteva fraze succinte. Nu era nepoliticos, dar aerul lui rece, distant, tăia orice speranță de legare a unei conversații lejere, prietenești.

Sharia își dori ca starea lui de spirit să n-o fi deranjat-o atît. Atitudinea strict profesională de astăzi i-l amintea pe acel Connors cu care se obișnuise să lucreze de peste doi ani. Era o dezamăgire după întrezărirea bărbatului mult mai atrăgător de ieri.

Client fiind, niciodată nu fusese scîrbos sau cusurgiu ca unii dintre ceilalți clienți. Cearta dintre ea și surorile ei privitoare la cine să zboare cu el se baza pe cu totul alte motive.

Cele trei surori găseau că magnetismul lui sexual era puțin tulburător și că normala lui imperturbabilitate ar putea fi supărătoare. Pînă în

călătoria asta, Sharia nu-l văzuse niciodată pierzându-și calmul. Nici chiar după ce ieșiseră cu el, Dee și Carlie nu se simțiseră mult mai în largul lor în compania lui. Nu era un om care lăsa lumea să se apropie prea mult de el.

Sharlei îi era greu să lucreze cu el din cauza acelei violente atracții fizice care nu avea nici o explicație logică sau sentimentală. Nu-i era ușor s-o ignore, cum nu putea ignora nici faptul că el rămânea insensibil la farmecele ei.

Continua să spere că atracția avea să moară de la sine, dar pînă acum nimic. Poate că această călătorie avea s-o ajute să-și piardă interesul pentru un bărbat care o trata ca pe un rău necesar.

Sharia dorea ca el să-și trădeze cîteva tare ascunse, cîteva obiceiuri mascate. Cu siguranță avea unele, se gîdea ea. Dacă petrecea mai mult timp cu el, nu se putea ca el să nu facă sau să spună lucruri pe care le va găsi de prost gust sau insultătoare, poate chiar total respingătoare.

Și-l imaginea bînd pe nerăsuflăte berea, rîgînd zgomotos. Apoi și-l închipui mestecînd și scuipînd tutun. Poate era un nesimțit care arunca gunoiul pe podea și lăsa farfuriile să prindă crustă înainte de a le spăla. Probabil ura copiii și animalele. Sharia ar fi pus pariu că nu ajutase niciodată o bătrînă să treacă strada. Se putea chiar să nu suporte muzica.

Extaz

Jocul ăsta prostesc făcu să mai treacă timpul. În plus, îi aduse pe față un zîmbet poznaș.

Reed își petrecu timpul uitîndu-se pe hublou la cerul senin și încercînd să-și înăbușe dorința crescîndă de a întinde mîna și de a o atinge pe însoțitoarea lui. Cu cît petrecea mai mult timp cu Sharla, cu atît devenea mai conștient de vecinătatea ei. Chiar și simplul fapt de a fi cu ea în carlingă era o tortură lentă.

Parfumul ei îl incita nemilos. Știa că trebuia să controleze această atracție bolnavă, s-o stăpînească, altfel avea să-și iasă din minți și n-o să mai fie în stare să se concentreze.

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii și-i permitau s-o cerceteze pe furiș. Cînd pe față ei înflori acel zîmbet dulce, senzual, stomacul i se strînse dureros.

Probabil că se gîndea la întîlnirea din seara trecută. Posibilitatea îl rodea. Îi plăcea oare viața în înalta societate, cu petreceri care se țineau lant și cu bărbații roind în jurul ei? Știa că muncea mult, dar oare se și distra la fel de mult? Cîți bărbați o așteptau dornici să se distreze cu ea? Avea oare unul în fiecare oraș?

Lui Reed nu-i plăceau gîndurile astea. Ce făcea Sharla în timpul ei liber era treaba ei. Nu avea de gînd să înceapă o legătură amoroasă cu ea, așa că nu avea nici un drept să se amestece

Becky Barker

În viața ei particulară.

Ori de cîte ori voia o companie feminină, cunoștea femeii dornice să-i satisfacă nevoile fără nici o pretenție care să-i îngrădească libertatea. Se distrau foarte bine împreună fără să-și facă probleme privitor la vreo implicație sentimentală. Relația le convenea și lor, și lui.

Orice relație cu Sharla Prescott ar însemna complicații, o mulțime chiar. Nu știa de ce era sigur de asta, dar era.

– Cît ai în plan să stai în Lexington?

Sharia puse întrebarea să mai risipească o parte din tensiunea care se tot acumula în carlingă. Era conștientă că o studia pe ascuns și asta o făcea nervoasă.

– Am de gînd să stau toată ziua, răspunse Reed. Am făcut rezervări pentru la noapte în Lexington, dar vreau ca mîine să pornesc devreme spre Nashville.

– Cît de devreme?

– Pe la opt, cel puțin.

– Nu cred să fie vreo problemă. Am să caut să programez pista în jur de șapte... În felul ăsta la opt vom fi în aer.

– Sună bine.

– Mai ai nevoie de mine după ce aterizăm în Lexington? Întrebă Sharla.

Reed se încruntă, apoi spuse fără să-și cen-

zureze cuvintele:

– Alt iubit?

Sharia făcu ochii mari de uimire. Ce-i păsa lui dacă ar fi avut și douăzeci de iubiți în Lexington?

– Ți-e teamă că aș putea petrece toată noaptea și mâine n-am să mai fiu în stare să pilotez perfect?

– Nu. Cuvîntul sună ca un mormăit.

Sharia vru să-l ia la întrebări, dar el își întoarse atenția spre cer.

Pînă aterizară în Lexington, nici unul nu mai rosti vreun cuvînt. În continuare, conversația se limită la strictul necesar. Reed preluă bagajele și insistă să rămînă lîngă ea pînă cînd rezolvă toate aranjamentele legate de staționarea avionului peste noapte.

Odată ajunși în aeroport, Sharia se scuză ca să meargă la toaletă. Presupuse că și Reed avea nevoie de același lucru. Nu-l zări cînd ieși, așa că îl așteptă, pierzîndu-și vremea în fața vitrinei unui shop.

Era cu fața la vitrină cînd o mîină puternică, bărbătească, o prinse de braț și o obligă să se întoarcă. Făcu ochii mari la vederea unui străin înalt, lat în umeri, purtînd o pălărie de cowboy.

– Dee?

Glasul bărbatului era răgușit de emoție. Ochii îi erau umbriți de borul pălăriei, dar Sharia văzu

expresia încordată de pe chipul lui frumos.

Cum ea nu dădu nici un semn de recunoaștere, străinul îi prinse ambele brațe și o trase aproape de trupul lui puternic. Avea ochii întunecați de emoție.

– La naiba! șopti cu asprime. Nu-mi face asta!

Gestul lui n-o alarmă pe Sharia. Expresia ei uluită se topi când își dădu seama că era confundată cu Dee. În același timp, își dădu seama că între acest bărbat și sora ei existau niște legături emoționale puternice.

Era bombardată cu valuri de intensă emoție vibrînd dinspre străin. Senzațiile o loveau într-un mod extrasenzorial, fenomen care o lega în permanență de Dee și Carlie. Era obișnuită să simtă orice emoție pe care o trăiau ele, dar niciodată prin intermediul unei alte persoane.

Ochii bărbatului se îngustară, apoi strînsoarea mîinilor lui slăbi.

– Nu ești Dee, nu-i așa?

– Sînt sora ei, explică Sharla cu greu. Mai era încă amețită de forța reacției ei față de un bărbat absolut străin. Totuși, nu simțea nici teamă, nici neîncredere.

– Soră geamănă? întrebă el pe un ton răgușit.

Sharia reuși să-i surîdă. Mîinile căzură brusc, iar ea căută în poșetă și scoase un portivizit. Dee este la mijloc, iar cea din dreaptă e Carlie.

– Triplete, murmură cu glas baritonal străinul. Ținea fotografia de parcă era de aur și o studia cu atenție.

Sharia nu spuse nimic. Îi trebui ceva timp să-și caimeze nervii răzvrătiți. Oricine ar fi fost acest bărbat, era extrem de important pentru Dee, altfel n-ar fi avut o astfel de reacție violentă la prezența lui.

– Îmi cer scuze, rosti străinul. Nu știam... și n-am văzut-o pe Dee de luni de zile. Am crezut că poate s-a tuns. Semănați foarte bine.

Rostirea cuvintelor „luni de zile” stârni în Sharia o altfel de reacție. Cu puțin mai mult de șase luni în urmă, Dee fusese în concediu. După ce se întorsese, suferise săptămîni întregi, sentiment pe care Sharia și Carlie îl simțeau, dar nu puteau face nimic. Dee refuzase să discute despre motivul suferinței ei. Sharia avu convingerea că „motivul” se afla acum în fața ei.

Vru să-l ia la rost pentru suferința pe care i-o cauzase surorii ei, indiferent cum și de ce, dar ceva îi spunea că și el suferea tot atît de mult. Îl vedea cum nu putea să-și ia ochii de la fotografie. Ba chiar o mîngîia, ca și cum lucrul ăsta l-ar fi adus mai aproape de Dee.

– Cum se simte? Întrebă el în cele din urmă.

– Bine. Sharia nu putea spune mai mult fără să-și trădeze sora. Poți păstra fotografia.

Becky Barker

– Sigur?

– Mai am o mulțime.

– Mulțumesc, spuse el băgînd cu multă grijă poza în buzunarul de la cămașă. Îmi promiți că n-ai să mă consideri pervers dacă-ți cer o favoare?

Sharia zîmbi. Oricine ar fi fost acest bărbat, nu era un pervers. Ochii îi luceau de inteligență, iar gesturile lui trădau sensibilitate. Avea aerul unui om complet stăpîn pe sine, obișnuit să obțină ce voia.

– Depinde de favoare, spuse ea cu dezinvoltură. Nu avea nimic împotriva să-i ducă un mesaj lui Dee.

– Îmi dai un sărut?

La început, cererea o uimi. Apoi își dădu seama că el voia să știe dacă, sărutînd-o pe ea, simțea același lucru ca atunci cînd o săruta pe Dee. N-ar fi fost prima oară cînd surorile ar fi fost comparate în acest fel, numai că, de data asta, ea știa că era mult mai complicat. Pentru acest bărbat, acest lucru era extrem de important.

Sharla se pomeni înălțîndu-se pe vîrfuri și lipindu-și gura de a lui. Brațele lui o cuprinseseră o clipă, apoi îi dădură drumul. Gestul fu însoțit de un oftat abia auzit.

Sharla zîmbi compătimator. Știa că era dezamăgit.

– Îmi pare rău, dar eu nu sînt Dee, îi spuse cu blîndețe.

Uriașul cowboy zîmbi automat și trist.

– Trebuia s-o descopăr singur.

– Vrei să-i transmit vreun mesaj?

Expresia chipului lui deveni absentă.

– Nu, mulțumesc. Dar îți sînt recunoscător pentru fotografie.

– Cu plăcere.

Scoțîndu-și scurt pălăria în fața ei, străinul se îndepărtă. Îl urmări cum se pierde în mulțime. Se întrebă ce naiba se petrecuse între Dee și chipșul cowboy. Indiferent ce-o fi fost, trebuie să fi fost traumatizant.

Cînd, în final, reveni la realitate, ochii îi întâlneau scîntîierea aurie a ochilor lui Connors. Stătea rezemat de peretele opus, cu brațele la piept și cu picioarele încrucișate. Atitudinea lui părea destul de degajată, dar expresia chipului era un amestec de ironie și supărare.

Sharia se cabră instinctiv cînd el se hotărî să se apropie.

– Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți, îngîină ea.

– Cine era ăla? întrebă Reed făcînd un semn din cap în direcția în care plecase cowboy-ul.

Un val de roșeață inundă chipul Sharlei. Fusesse atît de uimită de reacția pe care o avusese

Becky Barker

În prezența străinului, încît uitase să-l întrebe cum îl cheamă.

– Nu știu.

Reed oftă adînc și își trecu mîna prin păr.

– Dumnezeule, ai nevoie de un paznic! De ce dracu' să te săruți cu un bărbat pe care nu-l cunoști?

Sharla își dădea seama că purtarea ei putea să pară ciudată, dar cuvîntul „paznic” o enervă.

– Este un bun prieten al lui Dee, răspunse tîfnoasă.

– Atunci cum de nu știi cum îl cheamă? insistă Reed.

– Pentru că nu mi-a vorbit de el niciodată, se rătoi Sharla.

Tonul și expresia lui se aspriră și mai mult.

– Și l-ai crezut pe cuvînt, așa, pur și simplu? Un bărbat total necunoscut vine la tine și-ți spune că este bun prieten cu Dee, iar tu începi pur și simplu să-l îmbrățișezi și să-l săruți?

Sharia știa că întregul ei comportament de mai înainte părea irațional, dar nu vedea cum ar putea explica vibrațiile emoționale pe care le simțise în prezența celui alt bărbat. Totuși, trebuia să încerce, altfel Connors va rămîne cu impresia că era complet idioată.

– Carlie, Dee și cu mine sîntem unite extrem de puternic printr-o percepție senzorială care face

Extaz

ca, atunci cînd una dintre noi trăiește o emoție deosebit de intensă, aceasta să fie resimțită și de celelalte două. Fenomenul nu e simplu de explicat, pur și simplu există.

Reed îi studie trăsăturile expresive. Era sinceră cu el, totuși aerul ei bătaios era dovada că nu se aștepta ca el să o creadă. Cunoștea prea puține despre percepția extrasenzorială, dar nu respingea faptul că există.

– Și ce legătură are trăirea emoțională a lui Dee cu cowboy-ul?

Sharia oftă. Era ușurată că Reed nu lua în derîdere legăturile speciale dintre ea și surorile ei, dar nu prea știa cum să-i explice reacția ei față de străin.

– Nu știu, recunosc eu ea. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată așa ceva, dar am recepționat valurile de emoție care îi leagă cumva pe Dee și pe el. Știu că sună a nebunie, dar s-a întîmplat.

– S-ar putea să fie vreun soi de șarlatan, sugerează Reed îngîndurat. Ar putea fi o adevărată amenințare pentru Dee.

Sharia clătină cu putere din cap și sări în apărarea străinului.

– Nu știu ce e între el și Dee, dar n-am simțit nici o vibrație amenințătoare, ci doar tristețe și durere.

Reed nu era total convins.

Becky Barker

- Ce te-a întrebat?
- M-a întrebat doar cum se simte Dee.
- Atîta tot?
- Atîta tot.
- Atunci, de ce dracu' l-ai sărutat?

Întrebarea fu pusă în timp ce se îndreptau spre hoiul principal al aeroportului. Sharla se străduia să țină pasul cu el, realmente exasperată de atitudinea lui.

- Știu că e greu de crezut, dar unii bărbați vor să constate dacă, atunci cînd sărută pe una dintre surori, simt același fior pe care îl simte cînd le sărută pe celelalte. Este o practică absolut barbară, dar ne-am obișnuit cu gîndul că nu întotdeauna bărbații judecă cu capul.

Reed nu comentă. Nu se uită la ea și nici nu încetini pasul. Sharlei nici nu-i trecea prin minte să-i ceară să-și încetinească mersul. Simțea o oarecare plăcere să-i vadă ceafa ușor congestionată. Putea fi din cauza mîniei sau a efortului, sau chiar a stingherelii.

Ideea îi dădu subiect de gîndire. Dee și Carlie îi spusese că singurul motiv pentru care Connors le dăduse întîlnire fusese acela de a vedea dacă ele îl afectau în același fel cum o făcea Sharia. Ei, presupunerile lor i se păruseră caraghioase. Să fi existat, oare, vreun dram de adevăr în teoria lor?

Nu, își spuse, în cazul lui Connors era absurd. Congestionarea lui se datora, probabil, faptului că era extrem de supărat. Ea îl găsisese întotdeauna atrăgător, în schimb se părea că pe el prezența ei nu făcea decât să-l irite.

În plus, își spuse ea, n-o sărutase niciodată, așa că nu avea ce să compare. N-o invitase niciodată să iasă cu el.

Dacă ar fi vrut să știe cum e să-și petreacă timpul cu ea, ar fi putut s-o invite. Nu-l încurajase niciodată, dar nici nu-l descurajase. Cel puțin, nu înainte ca el să le invite la plimbare pe ambele ei surori, iar pe ea nu.

Sharia nu mai scoase nici un cuvânt pînă ajunseră la hotel și se opriră în fața ușii ei. Atunci îi răspunse doar la niște întrebări scurte.

– Ai destui bani? o întrebă el după ce deschise ușa și făcu inspecția de rigoare.

– Da, mulțumesc.

– Ai de gînd să părăsești iar hotelul?

– Mă gîndeam să găsesc piscina, să-mi petrec restul după-amiezei înotînd, să mănînc ceva și să merg la culcare, răspunse Sharia cu chipul și glasul lipsite de orice expresie.

Reed se încruntă.

– Am cîteva freburi de rezolvat, dar restul serii mi-l petrec aici, în hotel. Cere să-ți faci nota de cheltuieli cu camera și anunță-mă dacă ți-ai schim-

bat planurile.

– Da, domnule, răspunse Sharla pe cel mai supus ton. Așteptă să-l vadă ieșind din cameră, remarcînd că nu părea încîntat de atitudinea ei.

Nu-și luase la ea costumul de baie, așa că dacă el nu înceta să-i tot dea ordine, avea să-și cumpere cel mai scump costum de baie de la shop-ul hotelului și să-l treacă în contul lui. Să vedem cum va explica el acest lucru superiorilor de la agenție. Răzbunarea putea fi dulce.

Reed o privi cu ochi îngustați și luptă cu tentația de a-i închide gura impertinentă cu a lui. Nu era prima dată cînd își înăbușea această dorință fierbinte. Îi întinse cheia.

– Te sun mai tîrziu.

– E o promisiune sau o amenințare? bombăni Sharla închizînd ușa în urma lui. Bărbatul ăsta chiar că avea darul s-o calce pe nervi. Era timpul să răsufle în voie și să și-l scoată din minte pentru o vreme.

Statul prelungit în carlingă o făcea să simtă nevoia acută de mișcare, astfel că ori de cîte ori prindea cîteva minute libere făcea sport. Înotul era sportul ei favorit. Avea o piscină acasă, dar cînd era în călătorie adesea apela la piscina hotelului la care trăgea.

Imediat ce se instalează în camera lui, Reed îl sună pe șeful lui, Rolf Sanders. Aceasta îl asigură

că planul lor funcționa bine.

Sandy Rudolph era în siguranță, iar un informator de încredere le transmisese că John Rudolph pusese iscoade să-l urmărească pe Reed.

Reed se ocupase cu protecția lui Sandy încă din timpul procesului soțului ei, iar ea îi dăduse clar de înțeles că avea încredere în el. Acum Sandy trebuia să meargă la Nashville, să depună mărturie împotriva partenerilor lui John. Siguranța ei era în pericol pînă cînd nu se termina și al doilea proces. După aceea avea să primească o nouă identitate și urmele aveau să i se piardă, grație programului de protecție a martorilor.

Iată de ce Reed juca rolul de momeală. Agenții din United Service și FBI lucrau împreună ca să vadă cine putea fi încă pe urmele lui Sandy. Ei trebuiau să înlătore pe oricine prezenta un pericol imediat. Prețul pus pe capul ei era uluitor.

Reed părăsi hotelul doar ca să-și omoare timpul și să le permită celor ce îl urmăreau să ajungă în oraș. Sanders îi spusese că doi dintre oamenii lui Rudolph, Horton și Graves, îl urmăreau prin țară. Erau cu cîteva ore în urma lui, fără să știe că, la rîndul lor, erau urmăriți de doi agenți.

Reed își spuse că ar fi preferat să-și petreacă ziua alături de Sharia, la piscina hotelului. I-ar fi putut admira trupul sculptural strîns într-un costum de baie mulat sau într-un bikini micuț. Ideea

Becky Barker

era extrem de îmbietoare, dar nu putea să riște s-o implice mai mult decît o implicase deja, cu toate că nu credea că oamenii lui Rudolph i-ar face ceva. Tot ce puteau face ei era să aștepte și să spere că, în cele din urmă, el îi va conduce la Sandy.

Se făcuse tîrziu cînd se întoarse în cameră și își dădu seama că o persoană îi umblase prin lucruri cu o măiestrie de profesionist. Singurele obiecte care nu erau la locul lor erau cele pe care le lăsase în mod deliberat așa, ca să verifice o eventuală perchezitie.

Asta însemna că urmăritorii lui se aflau în oraș și deveniseră nerăbdători. Rudolph își voia soția vie, și o voia acum. Recursurile erau costisitoare, iar el avea nevoie de banii la care avea ea acces. Toate fondurile pe care le dobîndise în mod ilegal le depusese într-un cont deschis la o bancă în străinătate. Sandy descoperise contul și transferase banii într-un cont nou.

Acum ea era singura persoană care avea acces la milioanele de dolari. Atît Rudolph, cît și Unchiul Sam voiau banii. Sandy refuzase să dezvăluie numărul contului. Acesta era poliția ei de asigurare pe viață, dar dacă oamenii lui Rudolph puneau mîna pe ea, puteau s-o facă să-și dorească să fi fost moartă.

Reed era hotărît s-o țină în viață pe impe-

tuoasa doamnă și în afară de orice pericol. Voise să continue s-o păzească tot el, dar Sanders hotărîse altfel. Planul cu momeala părea să țină. Spera să-i ducă de nas cît mai mult pe Horton și Graves, astfel încît să le dea timp altor agenți s-o scoată pe Sandy din Washington.

Tot ce putea să facă era să fie în gardă și să spere că oamenii lui Rudolph continuau să-l urmărească pe el. Cei doi agenți FBI aveau s-o ducă pe Sandy la Newark, unde era așteptată de pilotul agenției, Ed Waites. După aceea, Ed avea s-o ducă în Tennessee, în adăpostul agenției.

Ultima destinație a lui Reed era Nashville. Acolo era locul unde sperau să le întindă o cursă oamenilor lui Rudolph. Dacă puteau fi arestați sub orice acuzație, asta i-ar fi scos din joc pentru un timp și poate i-ar fi descurajat să mai îndeplinească ordinele unui șef falit și întemnițat.

Reed se dezbracă și se îndreptă spre duș. Gîndurile îi fugiră iar la Sharla. De îndată ce ajungeau la Nashville avea s-o trimită acasă. Voia s-o știe plecată înainte de izbucnirea vreunui scandal cu adevărat periculos.

Capitolul 5

Sharlei nu-i veni să creadă că adormise lângă piscină. Rareori dormea în timpul zilei, totuși era pentru a doua oară consecutiv cînd adormea peste zi. Se gîndi că, probabil, epuizarea i se datora faptului că pilota pentru Connors.

Cînd se întoarse în camera ei era aproape seară. Cotrobăi după cheie prin fundul poșetei, găsind-o și băgînd-o în broască. Apoi răsuci mînerul și deschise ușa.

Se pomeni trasă cu forța pe ușă, apoi azvîrlită într-o parte, în timp ce un bărbat masiv trecu în grabă pe lângă ea, ieșind din cameră. Sharla gemu și se rezemă de perete. Bărbatul o luă la fugă pe culoar. Nu făcu nici o încercare să se ia după el sau să-l vadă mai bine.

Reed ieși din camera lui cu rapiditatea unui fulger. Apucă să-l zărească pe intrus dispărînd pe ușa scărilor, dar nu-l urmă. Principala lui preocupare era Sharla. Geamătul ei îi scurtase viața cu

zece ani.

Avea încă părul umed de la duș. Avea pe el doar niște pantaloni scurți de bumbac, ca ai boxerilor, dar Sharia nu rezistă să zvîcnească spre el în clipa în care îl văzu intrînd pe ușă.

Reed își încolăci brațele în jurul ei și o ținu strîns. Tînăra tremura și respira greu. El înjură încet, știind că era înspăimîntată, altfel nu s-ar fi aruncat niciodată la pieptul lui. Brațele lui o strîngeau protector.

– Ce s-a întîmplat? întrebă răgușit.

Brațele ei erau strîns înlănțuite în jurul taliei lui, iar fața îi era îngropată în părul cîrlionțat și mătăsos de pe pieptul lui. Căldura lui era liniștitoare și odată prima spaimă trecută, se sili să inspire adînc.

– Era cineva în camera mea, reuși ea să șoptească răgușit.

– Te-a atacat cineva cînd ai intrat?

Sharla inspiră adînc încă o dată.

– De fapt, nu m-a atacat, doar m-a aruncat din drumul lui, îi explică ea.

Reed ridică o mîna să-i îndepărteze o buclă rebelă de pe față.

– Ești rănită?

Ochii ei se adînciră în ai lui.

– Nu rănită, doar șocată și puțin speriată.

– L-ai văzut bine?

Becky Barker

Sharia clătină din cap.

– Nu i-am văzut deloc fața. Era înalt și solid, și purta un sacou închis la culoare. Asta-i tot ce am avut timp să observ.

Ochii lui Reed se îngustară de furie și îi apăsă capul pe pieptul lui. Descrierea i se potrivea lui Graves. Continuă s-o țină în brațe și să-i mângâie părul pînă cînd tremuratul ei încetă. Părul ei era moale ca mătasea. Trupul ei suplu și frumos era strîns lipit de al lui, și-i plăcea cum formele ei se mulau pe ale lui. Sharia i se potrivea perfect, nu ca Dee sau Carlie, sau orice altă femeie. Doar ea. Trebui să se lupte să-și stăpînească reacția firească a trupului.

Cînd galopul nebun al inimii i se potoli, Sharla deveni violent de conștientă de pieptul gol și larg de sub fața ei. Talia lui Reed era puternică și îngustă, pielea lui netedă. Era fierbinte, solid ca o stîncă și emana un miros de curățenie și masculinitate îmbietoare. Își zise că trebuie să se smulgă din brațele lui.

Singurul lucru pe care îl avea peste costumul de baie umed era un halat ușor și Sharla își dădu seama cu întîrziere că Reed știa acest lucru. La gîndul ăsta, sfîrcurile i se întăriră și mai mult, iar ea se strădui să se distanțeze puțin.

– Ești bine? întrebă el, în timp ce ea se retrăgea treptat din îmbrățișarea lui. Nu-i venea s-o

lase să piece.

Sharla reuși să-i zîmbească.

– Sînt bine. Nu-s rănită. M-a luat prin surprindere, atîta tot.

Cînd se aplecă să-și culeagă poșeta de pe jos, Reed păși în interiorul camerei. Aprinse luminile și verifică dacă existau urme de stricăciuni sau de furt. Lucrurile Sharlei păreau neatînse. Camera fusese percheziționată cu același profesionalism cu care fusese cercetată a lui.

– Crezi că era un hoț de hotel? întrebă ea.

– Poți să te uiți dacă îți lipsește ceva? Reed evită răspunsul printr-o întrebare.

Sharla inspectă repede camera, dar nu găsi nimic nelalocul lui.

– Portmoneul era la mine, așa că nu prea avea ce să fure de aici, spuse ea. Totul părea neatîns.

– Dar programul de zbor?

Sharla se duse spre masa pe care zăcea mapa ei cu actele pentru zbor.

– Totul e în regulă, zise ea întinzîndu-i mapa. Crezi că totuși cineva caută informații despre călătoria noastră?

– S-ar putea, răspunse Reed verificînd actele.

Cei care îl urmăreau erau acum cu un pas înainte. Știau că mîine avea să zboare spre Nashville. Nu avea importanță că ei ajungeau acolo

primii. Important era că o implicaseră pe Sharia în căutările lor.

– Crezi că are vreo legătură cu cazul la care lucrezi? Întrebă ea străduindu-se din răspuțeri să nu se mai gîndească la cît de superb era. Un bărbat cu torsul și cu picioarele goale avea ceva incredibil de sexy.

– Probabil, mîrîi Reed. De ce nu-ți strîngi lucrurile să te muți în camera mea? Ar fi mai bine să stai la noapte cu mine.

Sharla nu era convinsă că ar fi fost o idee prea bună să împartă camera cu el, mai ales după ce tocmai se aruncase în brațele lui... ale lui, care făcea tot posibilul să evite contactul cu ea. Gestul ei nu fusese premeditat, dar nu putea să nu admită că îi făcuse o adevărată plăcere să stea în brațele lui.

Reed se aștepta ca ea să protesteze, așa că se grăbi să o liniștească:

– În camera mea sînt două paturi. Și ai cuvîntul meu că am să mă port ca un adevărat gentleman.

Cum Sharla rămase circumspectă, adăugă:

– Doar nu vrei să stai aici singură, nu-i așa?

Sharlei nu-i trebui mult să se hotărască. Nu avea nici un chef să riște să mai primească o vizită nedorită.

– Mai întîi aș vrea să fac un duș și să mă

schimb, spuse ea. Apoi împachetez și mă mut la tine.

Reed încuviință și se îndreptă spre ușă.

– Am să comand ceva de mâncare prin room-service. Vrei ceva sau ai de gând să cobori la restaurant?

– Aș prefera să mănînc în cameră. Dacă nu te deranjează să comanzi și pentru mine, vreau niște fructe de mare.

– Cafea, vin sau ceva special de băut?

– Doar ceai cu gheață, te rog.

– S-a făcut, spuse Reed din ușă. Cheamă-mă cînd ești gata, să-ți iau bagajele.

– Mulțumesc, dar mă descurc. Nu durează mult.

– Bine. Nu uita să pui lanțul de siguranță, spuse Reed înainte de a închide ușa.

Sharia îl puse, apoi se rezemă de perete și oftă adînc. Se simțea ca în centrul unui ciclon. Străinul care îi intrase în cameră o speriasse cumplit, iar apoi Connors îi răscolise simțurile, ținînd-o în brațe. Fusesse surprinzător de blînd și de atent. Trebui să facă un efort considerabil să-și vină în fire.

Connors era un bărbat deosebit de atrăgător și putea fi deosebit de tulburător cînd stătea aproape de el. O știa deja zburînd cu el în carlingă. Acum avea de gând să-și petreacă noaptea

În camera lui. Își ispitea soarta și căuta necazul cu lumînarea? Știa că putea avea încredere în Connors. Îi dăduse limpede de înțeles că nu urmărea nimic personal. Era în misiune și trebuie să-și ia toate măsurile de precauție, dar oare putea să se încreadă ea în sine?

Sharia își impuse să uite scenele dinainte. Făcu repede un duș, își spălă părul și își puse un costum albastru din tricot. Apoi își uscă părul cu prosopul și îl perie, astfel că, atunci când fu complet uscat, cădea în obișnuita cascadă de bucle.

După o jumătate de oră își transporta lucrurile spre camera de alături și își promitea să păstreze peste noapte o relație impersonală cu tovarășul ei de cameră.

Reed deschise ușa și o ajută la bagaje. Sharlei aproape că-i păru rău când îl văzu îmbrăcat cu o cămașă neagră, în ton cu pantalonii. Totuși, țesătura moale ascundea prea puțin jocul mușchilor brațelor și ai umerilor lui.

Reed se întoarse în camera ei pentru a verifica dacă nu uitase ceva și ea îi fu recunoscătoare pentru momentul de respiro pe care i-l oferea pentru a se acomoda cu camera lui. Totul era extrem de ordonat și impersonal. Foarte puține dintre lucrurile lui erau la vedere, așa că nu se simți prea mult ca o intrusă.

– Îți poți pune lucrurile oriunde, spuse Reed

cînd se întoarse. E loc berechet în dulap și în comodă.

— Mulțumesc, spuse Sharia. Singurul lucru de care avea nevoie era să-și atîrne în dulap costumul de zbor pentru a doua zi. Costumul de baie era încă umed, dar nu voia să-l întindă în baie, așa că îl înfășură într-un prosop uscat. Restul putea rămîne în geanta de voiaj.

Reed se așază pe unul din paturi și se prefăcu interesat de spectacolul de la televizor. Nu voia s-o facă să se simtă stingherită de faptul că împărțeau aceeași cameră, dar era fascinat de cît de apetisant arăta în costumul din tricot moale. Părul încă puțin umed din cauza dușului i se revărsa bogat și strălucitor pe umeri. Arăta neobișnuit de delicată și vulnerabilă, și mirosea dulce, sexy și feminin.

Parfumul ei era ațîțător și Reed nu se putu abține să nu-și amintească abandonarea ei în brațele lui, cu fața lipită de pieptul lui gol și răsuflarea fierbinte biciuindu-i pielea. Își aminti că trebuie să se stăpînească, să-și reprime orice dorință de a repeta performanța.

Ea venise la el ca s-o protejeze și pentru că avea încredere în el. Cel puțin, avea mai multă încredere în el decît în străinul care îi intrase în cameră. Faptul că ea acceptase să-și petreacă noaptea la el îl mulțumea.

Becky Barker

Din vina lui se speriasse ea și Reed își promise să nu facă nimic ce ar putea să o tulbure. Își impuse s-o considere un martor căruia trebuia să-i asigure protecție.

Cina sosi tocmai când Sharla se întreba ce naiba să facă sau să spună, după ce terminase cu aranjatul lucrurilor.

Mîncară în tăcere, ascultînd știrile de seară. Cînd ajunseră la desert, Sharia se decise să pună cîteva întrebări:

– Poți să-mi spui cîte ceva despre cazul la care lucrezi?

Știa că el fusese îngrijorat de faptul că o avea pe ea ca pilot, dar acum era curioasă să știe ce anume îi provocase îngrijorarea și de ce îi fusese scotocită camera.

Cazul Rudolph făcuse vîlvă la scară națională, așa că Reed n-ar fi divulgat nici un secret, dar îi dădu totuși cîteva informații de bază:

– Guvernul a încadrat-o pe Sandy Rudolph în programul de protecție a martorilor, pentru că a depus mărturie împotriva soțului ei în procesul de spălare a banilor.

Sharla își amintea cîte ceva.

– Nu erau amîndoi bancheri foarte respectabili? întrebă ea.

Reed dădu din cap.

– Tocmai asta i-a permis să-și desfășoare acti-

vitătea infracțională. Avea o acoperire perfectă, dar a făcut greșeala s-o subestimeze pe Sandy. Nu a crezut că ea va avea curajul să-i pună bețe în roate, dar odată ce a aflat de ilegalitățile lui, Sandy a început să adune dovezi împotriva lui.

– Probabil că e foarte curajoasă.

Reed zîmbi și în ochi i se putea citi admirația pentru femeia respectivă. Sharia se pomeni detestînd orice femeie care avea un astfel de efect asupra lui.

– Sandy este o femeie și jumătate, spuse Reed. A descoperit unde-și ascunsese el cîștigurile ilicite. Chiar înainte să se ducă la procuratură cu dovezile, a transferat milioanele de dolari, aflate în contul lui într-o bancă din străinătate, într-un cont al ei. Acum este singura care are acces la banii spălați.

Sharia fluieră încet. Nu-și amintea să fi auzit ceva despre banii ascunși.

– Pun pariu că soțul ei e furios.

– Furios și la ananghie, zise Reed. A fost găsit vinovat în mai multe capete de acuzare și a contestat verdictul, dar are nevoie de bani.

– Așa că a pus oameni să-i găsească soția?

Reed dădu din cap.

– Sarcina mea este să-ți țin la distanță de ea.

– Dar n-o păzești tu, zise Sharla.

– În misiunea asta, eu sînt momeala sau diver-

siunea, cum vrei să-i spui. Rudolph se așteaptă ca eu s-o păzesc pe Sandy, drept care a pus să fiu urmărit, în speranța că astfel o să ajungă la ea.

– Dar tu nici vorbă să te apropii de ea, nu?

– Nu.

– Deci de asta ai spus că nu ești sigur că n-ai să ai necazuri în călătoria asta...

Pentru Sharia, lucrurile începeau să se lege.

– Nu mă așteptam ca oamenii lui Rudolph să facă vreo mișcare pînă cînd credeau că mă înțilnesc cu Sandy. E clar că totuși cineva și-a pierdut răbdarea și a hotărît să ne percheziționeze camerele.

– Omul acela a scotocit și aici?

Reed dădu din nou din cap.

– Da, în timp ce eram în oraș. Probabil chiar înainte de a trece în camera ta.

– N-au lăsat vreun dispozitiv de ascultare, nu-i așa? întrebă Sharia, știind că astfel de practici sînt obișnuite în lumea infractorilor.

– Nu, am verificat. Cum n-au găsit nici o informație, au plecat cu buza umflată.

– Dar camera mea?

– Au găsit orarul de zbor, dar asta nu prezintă nici o amenințare pentru noi sau pentru Sandy.

– Acum cunosc următorul nostru popas, îi reaminti Sharla.

– Îl cunosc și probabil se îndreaptă deja spre

Nashville, dar nu are nici o importanță.

– Pentru că Sandy nu e acolo?

– Nu e acolo, așa că nu mă aștept la vreun necaz din partea oamenilor lui Rudolph, dar dacă vrei să pleci mâine acasă, pot să zbor cu un avion de pasageri la Nashville.

Sharia zîmbi ironic și zîmbetul răscoli sălbatic focul din el.

– Mușcă-ți limba! Mama ar face o criză să știe că te-am lăsat la mila unei companii comerciale. În plus, dacă ei cred că ai să-i duci la Sandy, e puțin probabil să-ți facă vreun rău. Atîta timp cît nu există nici un pericol imediat, nu văd de ce nu ne-am urma programul inițial.

Reed era bucuros că și ea ajunsese la aceeași concluzie. Îi părea totuși rău că o implicase suficient cît să fie speriată de unul dintre oamenii lui Rudolph.

– După ce mă lași în Nashville, te poți întoarce acasă, spuse el. Mă voi întoarce cu unul dintre piloții agenției.

Sharia începu să strîngă farfuriile murdare și să le pună pe tavă.

– De ce n-ai zburat de la început din oraș în oraș cu un pilot al agenției?

– Pilotul respectiv avea altă însărcinare, iar noi am vrut ca această misiune să arate ca oricare alta. Trebuia să vedem dacă oamenii lui Rudolph

Becky Barker

pot fi atrași pe o linie moartă, spuse Reed în timp ce lua tava cu farfuriile murdare și o așeza pe coridor, lângă ușă.

– E clar că au fost.

– Au mușcat momeala, încuviință Reed.

– Și Sandy?

– E transferată într-un loc sigur. După ce depune din nou mărturie, primește o altă identitate.

Sharla știa că el nu-i putea da prea multe detalii, dar era încântată că îi încredințase informațiile de bază. Se îndreptă spre celălalt pat și puse la capătul patului cele două perne.

– Cum poți fi sigur că Rudolph n-a pus mai mulți oameni să-i caute soția?

– Nu putem fi siguri, răspunse întunecat Reed. Se așază pe patul lui și luă telecomanda. Tot ce putem face este să încercăm să-i derutăm pe toți pînă cînd Sandy va fi în siguranță.

– Cum e cu banii? De fapt, cui aparțin?

– Legal, aparțin guvernului dacă sînt confiscati ca probă la proces.

– Asta înseamnă că Sandy tănuiește dovezele?

– Nu există nici o dovadă legală că banii există. Agenția are statistica banilor spălați de Rudolph, dar nici o dovadă că banii au fost ascunși și nu cheltuiți.

Sharia scoase un roman din mapă, apoi se

așeză confortabil pe pat.

– Prin urmare, Sandy Rudolph nu are nici o obligație legală să restituie banii?

– Nu.

Sharla încercă să-și imagineze ce ar face ea în locul celeilalte femei. Dacă avea să primească o nouă identitate și voia să trăiască în confortul cu care era obișnuită, probabil că avea să-i trebuiască mai mulți bani decît i-ar fi dat guvernul.

– Crezi că va restitui banii?

Reed își încrucișă brațele sub cap. Nu era sigur ce va face Sandy. Majoritatea celor în situația ei ar lua banii și ar fugi, dar ea nu era ca majoritatea oamenilor.

– Nu știu, răspunse el.

– Agenția ta nu ține morțiș să recupereze banii? Mă gîndesc că ar putea să facă presiuni asupra ei.

– În primul rînd, trebuie s-o ținem în viață. Dacă returnează banii guvernului, viața ei nu mai are nici o valoare pentru Rudolph.

Sharia începea să înțeleagă.

– În prezent, soțul ei vrea să pună mîna pe ea din cauza banilor. Dacă ea îi dă guvernului, o va lăsa în pace sau va vrea să se răzbune?

– Va vrea s-o omoare.

Tonul sec al lui Reed o făcu pe Sharia să se cutremure. N-o invidia pe femeia aceea, dar îi

Becky Barker

admira curajul și spera sincer ca agenții federali să reușească să o protejeze.

– Te deranjează dacă mă uit la baseball? întrebă Redd.

– Nu. Eu am o carte.

– Nu te deranjează televizorul?

– Deloc.

Și cu asta, conversația lor luă sfârșit. Sharla se așeză mai comod și se lăsă absorbită de lectură, în timp ce Reed urmărea meciul de baseball. Trecură vreo două ore pînă să-și vorbească din nou.

Meciul se terminase și la televizor se dădeau știrile de noapte cînd Sharla termină cartea. Căscă și se întinse. De cînd se așezase, nu-și schimbase poziția. Era una dintre acele persoane care, atunci cînd sînt captivate de o carte bună, uită de tot ce e în jur.

Reed îi urmări mișcările leneșe, de pisică, și înghiți în sec. Tot trupul îi era încordat de dorință. Meciul nu fusese nici pe departe atît de captivant cum trebuie să fi fost cartea ei. Ultimele două ore și le petrecuse luptîndu-se să rămînă indiferent la prezența ei. O bună parte din timp o studiasse în mod fătîș, iar ea nici măcar nu sesizase intensitatea cercetare.

Se pomeni simțindu-se ofensat de faptul că putea fi atît de total ignorat. Eul lui suferea și nici trupul care îi săgeta n-o ducea mai bine. Larga

gamă de expresii zugrăvite pe chipul Sharlei în timp ce citea îl ținuse captiv în ultimele ore.

Sharla oftase, zîmbise, se încruntase cînd și cînd, iar o dată păruse mișcată pînă la lacrimi. Însă ceea ce îl înnebunise în două rînduri fusese valul de patimă care îi luminase ochii și îi colorase obraji.

– E bună cartea? o întrebă cînd, în cele din urmă, își întoarse atenția către el. Tonul lui era convingător neutru.

Zîmbetul Sharlei fu luminos și sincer.

– Da, o carte cu adevărat bună. E scrisă de una din scriitoarele mele preferate. Are darul să te țină cu inima la gură toată cartea.

Răspunsul lui Reed fu un mormăit, apoi o întrebă pe un ton vag:

– Mai ai ceva de făcut?

– Trebuie s-o sun pe mama. Am vorbit azi cu Carlie, dar mama se așteaptă să vorbesc și cu ea.

– Ai nevoie de intimitate? întrebă Reed, fără să facă vreo tentativă să-și schimbe poziția.

– Nu, spuse Sharla și, așezîndu-se pe marginea patului, întinse mîna spre telefon. După ce avu legătura cu Belle, îi dădu un scurt raport al evenimentelor de peste zi, dar evită să pome-nească ceva despre cazare.

– Mîine trebuie să ajung în Nashville pînă la

Becky Barker

prînz, apoi mă îndrept spre casă, îi zise ea mamei sale.

Belle întrebă dacă Connors se purtase ca un domn și dacă se înțeleseseră bine.

Ochii Sharlei fugiră spre bărbatul îl cauză. Îl văzu privind-o lung. Privirile li se încrucișară. Un licăr tulburător din ochii lui îi tăie o clipă respirația. Aerul dintre ei se încinse și, dintr-o dată, îi fu greu să se mai concentreze asupra discuției cu Belle.

– Totul e bine, își asigură ea mama, sperînd să fie și adevărat. Salută-i pe toți din partea mea și ne vedem mîine.

Belle îi ură noapte bună și conversația luă sfîrșit. Sharia se aplecă să pună receptorul în furcă, străduindu-se să-și smulgă privirea din privirea lui hipnotică. Pulsul îi crescuse alarmant și se luptă să-și stăpînească orice implus refractar.

– Ai vrea să te duci tu, prima la baie?

Sharla scăpă un mic oftat de ușurare, și-i aruncă o altă privire lui Connors. Tonul lui era normal și își concentrase iarăși atenția asupra televizorului. Preț de o clipă își făcuse griji din cauza lui. Ea se străduia din răspuțeri să-și învingă atracția pentru el, iar dacă el nu păstra o atmosferă impersonală între ei, puteau intra în bucluc.

– Nu va dura mult, îi promise ea ridicîndu-se și luîndu-și cîteva lucruri din geanta de voiaj.

– Nu te grăbi.

Reed reuși să-și păstreze tonul indiferent, dar simțea cu totul altceva. Hormonii lui alergau în galop. Dar și mai rea era curiozitatea. Sharia îl scotea din minți, fără ca măcar să încerce.

Își trădase fără să vrea emoția și văzuse cum în ochii ei apăruse o undă de circumspecție. Îi promisese că nu o s-o deranjeze și intenționa să-și țină promisiunea, dar presimțea că avea să fie o noapte lungă de insomnie.

Sharla se spălă pe dinți și își dădu cu apă rece pe față. Simplul fapt că se afla în aceeași cameră cu Connors o făcea să-i fie cald și să se simtă înfierbîntată. Bărbatul ăsta era periculos. Uneori, ochii lui aurii îi făceau inima să-i bată nebunește și îi stîrneau dorințe pe care nu le voia stîrnite.

Acum trebuia să decidă în ce avea să se culce. Nu putea suferi să doarmă îmbrăcată, dar se îndoia că ar fi înțelept să se culce doar cu bluza de pijama. Roșul-aprins ar putea părea deliberat provocator, cu toate că bluza avea mîneci lungi și îi acoperea destul de mult coapsele.

Sharia se hotărî să-și pună bluza de pijama. În mod normal nu dormea în sutien și chiloți, dar de data asta făcu o excepție și consideră că era corespunzător acoperită.

Cînd reveni în cameră constată că Reed stînsese toate luminile, cu excepția celei de pe masa

Becky Barker

dintre paturi. Poate o făcuse pentru ca ea să se simtă mai în largul ei, însă acum camera era seducător umbrită, făcînd-o să simtă și mai pregnant intimitatea situației lor.

– Baia îți aparține, spuse ea străduindu-se să adopte un ton lejer, în timp ce se îndrepta spre dulap să-și pună hainele și obiectele de toaletă.

Reed o urmări cum se mișcă prin cameră ca un fulger de mătase roșie. Nodul din stomac i se strînse și mai mult. Se îndreptă spre baie.

Sharla își zise că era mai înțelept să se bage în pat pînă la întoarcerea lui, așa că se băgă sub pătură și încercă să găsească o poziție cît mai comodă. Din nefericire, din cauza somnului de după-amiază, nu-i era deloc somn.

Reed se bărbieri pe îndelete, se spală pe dinți și se pregăti de culcare. Se gîndi dacă să facă un duș rece, dar decise că nu avea rost. Tot ce îi trebuia era puțin timp ca să-și recapete controlul asupra simțurilor. Odată instalată în pat pentru culcare, Sharia nu avea să mai fie chiar atît de tentantă.

Stinse lumina de la baie înainte de a reintra în cameră. Sharla era deja în pat, așa că stinse și ultimul bec și își scoase cămașa și pantalonii. Nu voia să-și jignească colega de cameră, dar și fără să încerce să doarmă îmbrăcat avea să-i fie destul de incomod. Nu avea pijama nici de mătase,

Extaz

nici altfel.

Imaginația poate fi un lucru brutal, își zise Sharla auzindu-l cum se dezbracă. Îi văzuse deja pieptul gol, iar acum își imagina și restul trupului gol. Ce fel de chiloți purta? Sau prefera să doarmă gol?

– Noapte bună, spuse Reed suindu-se în pat.

– Noapte bună, răspunse Sharla, sperînd că el va atribui bruschetea tonului ei somnolenței.

Capitolul 6

Pentru Sharia și Reed fu o noapte lungă, fără odihnă. Nici unul nu dormi bine și erau treji când se crăpă de ziuă. Făcură duș, se îmbrăcară și se pregătiră de drum fără să discute prea mult. Fiecare evita cu grijă contactul fizic cu celălalt.

În ciuda eforturilor lor combinate, tensiunea sexuală dintre ei scotea scînteii și erau prea obosiți pentru a se preface că nu există. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l facă era s-o ignore.

Restaurantul hotelului era aglomerat, așa că luară micul dejun mai puțin încordați. Tensiunea scăzu întrucîtva. Se mai relaxară, ba chiar reușiră să flectărească puțin.

La opt, erau în „Saragota” și zburau spre Nashville.

Cerul senin al Kentucky-ului se înnoiră treptat. După o oră și jumătate de zbor, vizibilitatea se deteriorează serios.

Sharia chemă cel mai apropiat turn de control și ceru ultimele informații despre starea vremii.

Află că se aștepta ploaie și vînt dinspre golf, și un front rece îndreptat dinspre vest. Conform prognozei, zburau direct către zona de întîlnire a celor două fronturi.

– Ne așteaptă necazuri? întrebă Reed.

Sharla se încruntă îngîndurată. Zburase prin vînturi puternice, prin ploi torențiale, prin furtuni însoțite de descărcări electrice. Se putea descurca aproape cu orice, în afară de gheață.

– Ploaia rece și vizibilitatea slabă nu vor fi o problemă, explică ea. Dar dacă dăm de lapoviță sau mazăriche, ar putea fi periculos.

– Cît mai avem pînă la Nashville?

– O oră și mai bine.

– Vrei să ne întoarcem?

Sharla clătină din cap.

– Am parcurs deja mai mult de jumătate de drum. Prognoza n-a menționat o furtună de zăpadă, așa că probabil vom fi în Nashville pînă ce vremea să se înrăutățească prea tare. Totuși, depinde de tine. Dacă vrei să ne întoarcem, ne întoarcem.

Reed nu avea un program bătut în cuie. Nu conta cînd ajungea în Nashville, dar, dacă se întorceau, putea dura ore întregi sau zile pînă cînd vremea să se restabilească. Nu voia să întîrzie

prea mult.

— Aș prefera să mergem înainte, hotărî el. Există cîmpuri de aterizare în zona asta unde să ne putem opri dacă vremea se strică de tot?

— Nu știu nici unul, dar dacă dăm de necaz, pot să cer instrucțiunile de aterizare de urgență de la cel mai apropiat turn de control.

Timp de o jumătate de oră, în carlingă domni liniștea, căci principala lor preocupare era starea vremii. Vîntul se intensifica în mod constant, iar cerul devenea tot mai întunecat. Cînd se porni ploaia, „Saratoga” era zdruncinată de rafale de vînt și zborul era tot mai anevoios cu fiecare minut ce trecea.

Sharia își puna toată energia în menținerea avionului pe linie. Tocmai se hotărîse să ceară ajutor, cînd primi o înștiințare de avertizare de la turnul de control. În față ploaia se preschimba în lapoviță și măzărice, și erau puține șanse de traversare a frontispiciului turbulent.

Transmisia radio începu să se întrerupă și Sharla se chinui să prindă restul mesajului. Toate avioanele mici erau sfătuite să aterizeze de urgență, dar pierdu legătura cu turnul și radioul rămase mort.

— Pot să te ajut? întrebă Reed, știind că avea mîinile ocupate cu controlul avionului.

Sharia îi predă receptorul-radio.

Extaz

– Ai putea încerca să prinzi o altă stație-radar, spuse ea arătându-i cum să caute cel mai apropiat turn. Nu trebuie decît să rostești încontinuu „May-day“ pînă primești răspuns.

– Ne-am abătut mult de la curs?

– Dacă aparatele mele indică corect, nu ne-am abătut încă. Dar nu știu cît mai pot risca zburînd direct în acest cîmp de turbulență.

Reed știa că nu puteau trece peste cîmp și nici să-l ocolească, așa că erau pur și simplu la mila Mamei Natură. Își continuă eforturile de a lua legătura cu un turn de control, dar fără succes. La răstimpuri prindea sunetul unei voci sau fragmente despre starea vremii, dar nici o informație utilă.

– Cred că am rămas fără radio, îi zise el Sharlei după un timp. Ei s-ar putea să mă audă, dar eu nu-i aud.

Sharla răsuci niște butoane, dar tot fără efect. Asta însemna că nu se puteau baza pe instrucțiunile locale de urgență.

– Și acum? întrebă Reed.

– Mergem înainte, răspunse ea zîmbind.

Reed îi admiră tonul calm. Îi vedea încordarea de pe chip și din trup, dar nu era genul care să se lasă pradă panicii. Avionul țopăia ca un balon umplut cu heliu, dar ea continua totuși să mențină cursul de zbor.

Becky Barker

Se gîndi la cabana agenției. Avea o mică pistă de zbor. Nu voia să-i conducă pe oamenii lui Rudolph la ascunzătoarea agenției, dar nu credea că pe furtuna asta ei ar avea cum să dea de urma lui „Piper Saratoga”. Era riscant s-o ducă pe Sharla într-un loc apropiat de cel în care avea să fie Sandy, totuși riscul de a continua drumul era și mai mare.

– Știu eu pe aici o mică pistă, spuse el, captîndu-i preț de o clipă toată atenția. E scurtă și zgrunțoasă, dar îmi închipui că poți ateriza pe ea.

Nu avea nici o îndoială în privința măiestriei ei.

– Unde? întrebă scurt Sharla.

Reed îi dădu coordonatele.

– Cît de aproape sîntem?

Sharla studie încruntată panoul de brod.

– Este la cîteva mile vest de culoarul nostru inițial, dar un culoar mai dinspre vest ar putea să ne scutească de o parte din ploaie. Ești absolut sigur în privința coordonatelor?

– Categoric. Proprietatea aparține agenției. Pista e întotdeauna în stare bună și gata pentru avioane.

Sharla se gîndi la coordonatele date de el. Nu era timp pentru a dezbate avantajele și dezavantajele. Trebuia să aducă avionul la sol cît mai repede cu putință. Vremea se înrăutățea încontinuu, iar fără radio erau complet vulnerabili.

Vîntul bătea în rafale spre est, așa că ea întoarse botul avionului direct spre vest. Prefera să înfrunte furia vîntului decît măzăricea pe care o știa mai la sud de ei. Spera să poată ateriza înainte ca lapovița și măzăricea să bombardeze întreaga regiune.

Ocolul spre vest îi scoase treptat din ploaia torențială și din norii vineții. Se îndreptau spre un cer mai luminos și spre o vizibilitate mult mai bună. Cînd se apropiară de destinație, Sharia începu să coboare prin nori și, în cîteva minute, putu să distingă terenul de sub ei. Tot ce văzu fu o zonă împădurită.

– După ce ne uităm? întrebă ea.

– Cabana e ascunsă într-o pădurice, răspunse el, apoi zîmbi ușor la mîrîitul Sharlei. Pista e la dreapta casei.

– Am să cobor cît de jos pot. Anunță-mă imediat ce vezi ceva familiar. Acum ne găsim exact pe coordonate.

– Uite-o! rosti Reed arătînd o casă îngropată într-un ocean de pini înalți.

Sharia dădu din cap. Văzu pista bine numai după ce zbură o dată deasupra ei, așa că făcu un ocol al zonei și se pregăti de aterizare.

În momentul acesta norocul îi părăsi. În timp ce pierdeau altitudine, ploaia începea să lovească mai zgomotos avionul și Sharla înjură în surdina.

Becky Barker

– La dracu'! Plouă cu gheață!

În cîteva secunde avionul fu acoperit cu un strat subțire de gheață.

– Poți să ajungi la sol sau trebuie să luăm iar înălțime? Întrebă Reed, conștient de teribila ei încordare.

– Cobor. la niște perne din spate și pregătește-te pentru o aterizare forțată. De pus jos, îl pun ușor, dar s-ar putea să nu am deloc tracțiune dacă aterizez pe un strat de gheață.

Reed luă din spate din perne și puse cîte una în brațele fiecăruia. Sharla coborî turația atît cît își permise, sperînd să nu aibă nevoie să frîneze prea mult în momentul contactului cu pămîntul.

Contactul fu lin, fără șocuri, și avionul se înscrise perfect pe pistă. Ochii lui Reed se luminară de admirație față de măiestria cu care reușise să aterizeze atît de grozav în condițiile date. Sharla întinse mîna și-l lovi pe umăr.

– Jos și capul la cutie! strigă ea răgușit. Ne zdrobim!

Oprise motorul și acționă frînele cu maximă prudență posibilă, dar roțile nu aveau deloc aderență, și avionul nu încetinea suficient. Aveau să iasă de pe pistă înainte să poată opri.

Gardul de sîrmă înalt de la capătul pistei fu o priveliște binevenită. Nu-i putea opri complet, dar Sharia știa că le va mai încetini viteza și va slăbi

forța impactului cu trunchiurile pinilor.

Era transpirată din cauza efortului și avea trupul încordat ca un arc. Măinile îi erau încheștate pe comenzi, dar tot ce putea face era să îndrepte botul avionului într-un unghi care să-l așeze între copaci. Nu avea cum să-și protejeze întregul avion sau pasagerul.

Forța izbirii de gard îi scutură, dar apoi aripa stîngă se lovi cu o bufnitură de un copac și avionul se opri scuturîndu-i violent. Sharia icni și partea de sus a capului îi zbură înainte.

Reed își desfăcu repede centura și o aduse cu blîndețe înapoi, în scaun, ca să vadă dacă era rănită. Zări pe fruntea ei o tăietură urîță, dar nu-și dădu seama dacă mai exista și o altă rană. Putea doar spera că centura de siguranță și perna îi apăraseră restul corpului de impact.

– Sharla, rosti el cu un glas aspru și neinteligibil. Își dresе glasul și încercă din nou: Sharla, revino-ți! Trebuie să ieșim din avion.

Îi îndepărtă părul de pe obraji și îi luă, cu blîndețe, fața în mâini. Văzînd-o cît e de palidă și inertă, fu cuprins de panică.

– Sharia! Pulsul accelerat îi bubuia în urechi. Era obișnuit cu descărcările bruște de adrenalină, dar de data asta era altfel. Nu-i fusese nici pe departe atît de teamă de prăbușire, precum îi era la gîndul că ea ar putea fi grav rănită, iar el nu va

fi în stare s-o ajute.

Șansele de a primi ajutor de urgență în această zonă și pe o asemenea vreme erau ca și inexistente. Nu-i rămânea decît să o ducă în cabană și s-o îngrijească singur. Prefera să fie conștientă.

– Sharla, mă auzi? Spune ceva.

Genele ei filfîiră, gemu moale, apoi îl privi. Se înfioră ușor, apoi redeveni inertă.

Reed înjură tare. Îi lăasă la loc capul pe tetieră și sări din avion. Trecu pe sub avion și ajunse la ușa pilotului, o deschise, îi desfăcu cu grijă centura de siguranță, apoi o luă în brațe.

Sprijinindu-se de gard, ajunse la o porțiune de teren acoperit cu iarbă, care nu era atît de alunecoasă precum betonul pistei.

Casa era la cel puțin o sută de metri de avion și ploaia înțepătoare continua să-i bombardeze.

Cînd ajunseră la veranda din față a cabanei erau acoperiți cu o pojghiță fină de gheață. Reed simți cum Sharla începe să se miște și o așeză pe un scaun mare de răchită. Obrajii ei erau îmbujorați, părul o claie rebelă, iar ochii puțin prea strălucitori cînd îl priviră ușor dezorientați.

– Reed? Îngîină ea, întrebîndu-se de ce era udă, înghețată și se afla pe o verandă străină, cu Reed ingenuncheat în fața ei. Apoi își aminti totul și ochii i se umeziră de panică. Avionul? strigă răgușit.

Reed se simți străbătut de un sentiment de ușurare atît de intens, încît îl duru.

– N-am avut timp să verific, dar nu arăta prea rău. Doar o creștătură în aripa stîngă, explică el. Chiar acum mă gîndeam să te duc înăuntru, la căldură. Poți să mă aștepți pînă inspectez cabana?

Sharia dădu din cap, apoi scînci și își duse mîna la cucuiul umflat de deasupra ochiului drept. Îl simți umed și știu că probabil sîngera, dar nu părea ceva prea grav.

Reed găsi cheia ascunsă, făcu o inspecție rapidă a cabanei și se întoarse după Sharla. Ea gemu ușor cînd o luă în brațe, dar nu opuse rezistență cînd o duse înăuntru. Tremura tare cînd o întinse pe o sofa și o înveli cu o pătură de lînă.

– Ești bine? o întrebă el, cu ochii plini de o sinceră îngrijorare.

Sharia clănțănea din dinți, dar imediat căldura păturii îi alungă o parte din frig. Surîse slab.

– Imediat îmi va fi bine, reuși ea să articuleze.

– Într-o clipă aprind focul și caut niște haine de schimb, spuse Reed îndepărtîndu-i o buclă rebelă de pe obraz. Nu durează mult.

Sharia dădu din cap și închise ochii.

– Să nu adormi!

Glasul lui Reed sună brusc tăios.

În glasul lui se citea o undă de panică. Gîndul

Becky Barker

ăsta o făcu pe Sharla să deschidă ochii și să zîmbească.

– Mă simt bine.

Reed era departe de a fi convins, dar trebuia să facă focul și să caute haine uscate. Își aruncă jacheta udă pe spătarul unui scaun și aprinse focul în căminul din fața sofalei, considerînd că astfel Sharla avea să se încălzească mai repede decît dacă ar fi pus în funcțiune încălzirea mai centrală.

Odată focul aprins, se îndreptă spre dormitoare unde se găseau haine de rezervă. Găsi o bluză de flanelă și o pereche de blugi care i se potriveau și se schimbă repede.

În al doilea dormitor găsi niște haine mai mici, de damă, folosite ca rezervă de colegele lui de la agenție. Ignoră în mod deliberat lenjeria intimă, cu excepția unei perechi de șosete groase.

În dulap se aflau două costume-pantaloni de damă, unul negru și altul de culoarea levănțicii. Gîndind că acela pastelat ar prinde-o mai bine pe Sharla, îl luă și se întoarse în camera de zi. Sharia stătea cu ochii închiși, dar la apropierea lui îi deschise.

– Trebuie să te schimbi.

Sharia protestă. Costumul ei de pilot era ud, dar ideea de a ieși de sub căldura păturei chiar și pentru o clipă o îngrozea.

Extaz

– Hai, zise blînd Reed, ridicînd-o pe jumătate de pe sofa. Am să țin pătura în timp ce te schimbi.

Sharia rămase nemișcată cît timp el dădu la o parte învelișul călduros, dar se mișcă repede cînd simți frigul. Cu degete tremurînde, se strecură iute din salopetă și își puse costumul adus de Reed. Se întinse din nou după pătură, dar Reed îi dădu șosetele.

– Pătura asta e umedă, spuse el. Pune-ți șosetele pînă îți aduc o pătură uscată. Îndoi pătura peste sofa, astfel încît partea umedă să poată să se usuce, apoi se duse în dormitor și reveni cu alte două pături groase.

Întinse o pătură pe podea, în fața căminului, iar cealaltă o înfășură în jurul umerilor Sharlei și o depuse pe podea.

Sharlei nu-i trebui nici un efort să se onduleze la căldura trupului lui. Reed o ținea cu brațele și picioarele pentru a-i da cît mai mult din căldura lui. Sharla tremura violent și se strînse mai aproape. Cîteva minute mai tîrziu o parte din frig dispăru și ea oftă.

Reed se temea că accidentul ar fi putut să-i fi produs un șoc.

– Să nu adormi! îi ordonă din nou. De data asta gura lui era mai aproape de a ei, iar glasul mai moale.

Becky Barker

- N-am să adorm, îi răspunse Sharia cu vocea înăbușită. Fața ei era îngropată în curbura umărului lui și singura ei preocupare era să se încălzească.

După ce tremuratul încetă, Reed îi îndepărtă de pe față și de pe gît părul ud. Își trecu blînd degetele prin el și i-l răsfirea pe umeri ca să se usuce.

- Trebuia să fi adus un prosop pentru păr, îngîină el în timp ce îi mîngîia părul mătăsos și bogat. Și-l imaginase moale. Acum știa că era și nu se grăbea deloc să-și ia degetele din masa aurie!

Sharla era încălzită din spate de focul din cămin și din lateral de căldura trupului lui Connors. În cîteva minute fu cuprinsă de o căldură dulce și de o stare de moleșală.

- Dacă nu vrei să adorm, ai face bine să nu-mi mai mîngîi părul, murmură ea.

Reed zîmbi. Degetele lui se opriră din mîngîiat, dar nu se putu abține să nu ducă la buze o mîină de păr.

- E bine să ai în preajmă, în caz de urgență, un tip drăguț ca tine, murmură Sharia cu buzele aproape de gîtul lui.

Zîmbetul lui se adînci.

- La fel îmi spuneam și eu despre tine cînd avionul a atins pista exact pe mijloc. Majoritatea

piloților n-ar fi reușit nici pe o vreme mult mai bună.

– Crezi că sînt bună în cazuri limită? Îngîină ea. Îi era cald și bine, și-i venea greu să se împotrivească somnului.

– Cred că ești un pilot al naibli de bun, rosti el strîngînd-o puțin mai tare.

Complimentul o înfioră și îi risipi o parte din somnolență. Își permise cîteva minute să se lase măgulită de aprecierea lui Connors, apoi gîndul îi zbură la „Saratoga”.

– Mi-am avariat avionul.

Tonul ei era atît de deprimat, încît Reed se pomeni zîmbind din nou. Părea că nu se putea abține să n-o facă, dar atribuia acea neobișnuită senzație de mulțumire faptului că ținea în brațe o femeie frumoasă. Nu conta cine era femeia.

– Nu cred că avionul a suferit cine știe ce stricăciuni, rosti el pe un ton liniștitor. Aripa stîngă este singura parte care s-a lovit de copac.

– Aripile sînt importante, să știi, se simți datorare Sharla să-i amintească.

Reed începea să se simtă ca un motan. O admira pe Sharla-pilot, dar îi plăcea mult mai mult acea Sharla moale, sexy, cu un acut simț al umorului.

– Îți promit că după ce se oprește ploaia mă duc să verific aripa. Dacă avem nevoie de ajutor,

Becky Barker

e un radio aici, pe care îl pot folosi.

– Connors?

– Prenumele e Reed, o corectă el.

Sharia se gîndi o clipă la asta. Întotdeauna în mintea ei îi spusese Connors. Reed i se părea prea intim, deși de regulă li se adresa celorlalți pe numele mic.

– Reed?

– Ce e?

Îi plăcu moliciunea din glasul lui.

– Nu vreau să mă plîng, dar mi se prăjește spatele.

Reed rîse și se lăsă pe spate, îi aranjă pătura, apoi o trase spre el. Asta o ferea de căldura directă a flăcărilor.

– E mai bine?

Murmurul Sharlei se pierdu undeva în curbura umărului lui, în timp ce își potrivea trupul să se muleze după al lui. Își lăsă mîinile să se odihnească pe pieptul lui solid. Bătaia regulată a inimii lui era liniștitoare. Brațele lui Reed o învăluiau și o țineau aproape. Preț de cîteva minute își permise luxul de a savura plăcerea senzuală pe care i-o dădea trupul ei lipit de al lui.

Crescut la o fermă izolată din Iowa, ca adolescent fusese timid și stîngaci cu fetele. Pînă la șaptesprezece ani fusese scund pentru vîrsta lui și dureros de conștient de asta. Abia la optspre-

zece ani ajunsese să se dezvolte într-o măsură satisfăcătoare.

Își depășise rapid timiditatea, deoarece femeile îi dădeau de înțeles că îl găseau foarte atrăgător. Fusese binecuvîntat cu însușiri atletice înnăscute care îl făceau să fie un sportiv de vîrf, ceea ce părea să atragă și mai mult sexul opus. Numărul mare de femei care se aruncaseră de gîtul lui încă din acei ani de început de tinerețe îl făcuse cinic și insensibil în viața personală.

Apoi o întîlnise pe Sharla. Ochii ei fulgerători și spiritul independent îi străpunseseră armura cu care se înconjurase, dînd la iveală băiatul vulnerabil de odinioară. Lui Reed nu-i plăcuse deloc sentimentul.

Timp de trei ani se luptase cu dorința de a o lua în brațe și a explora atracția dintre ei. Acum sorbea cu nesaț parfumul trupului și atingerea ei. Poate că nu era înțelept, dar se simțea al naibii de bine.

În noua poziție Sharia nu mai avea probleme cu focul, dar contactul senzual cu trupul lui era și mai tulburător. Își sprijini brațele de pieptul lui și îl privi drept în ochi. Zări în ei o scînteiere de plăcere diabolică și nu putu să nu roșească.

– Acum mi-e cald, se simți ea datoră să explice. Rămînînd lipită de trupul lui, se juca cu focul.

Becky Barker

Mîinile lui se odihneau pe șoldurile ei, dar se strînseră la aluzia că nu mai trebuia să stea atît de aproape. Nu era dispus s-o lase să plece.

– Închide ochii! Îi ordonă el blînd.

Sharla închise ochii cam treizeci de secunde, apoi îi deschise din nou.

– Pupilele ți se dilată, rosti el cu mulțumire. Ai în frunte un cucui cît un ou de gîscă și probabil că se va învineți, dar nu cred să fi suferit vreo comotie.

– Îmi face bine să aud asta, doctore Connors, îl tachină ea.

Părul îi cădea pe ambii obraji. Întinse mîinile să-l dea la o parte, iar trupul i se undui pe al lui Reed. Văzu cum ochii lui se întunecă și simți o reacție foarte masculină față de mișcarea ei.

Reed își simți întreg corpul electrizat. Plăcerea de a o ține lipită de el era atît de intensă, încît trupul lui se cutremură și se întări și mai mult. Văzu cum în ochii ei mari își face loc îngrijorarea.

– Nu te speria, șopti cu glas răgușit. Este doar bărbatul din mine care apreciază atingerea femeii din tine.

– Doar ceva fizic, involuntar? Glasul ei suna ca o șoaptă răgușită, asemănătoare cu a lui.

Reed răspunse înăbușit:

– Da, doar ceva fizic.

Poate că Sharia l-ar fi crezut dacă ochii lui n-ar

fi fost atît de fierbînți și mîngîietori, cu privirea fixată pe buzele ei.

– Aș vrea să-ți cer ceva foarte personal, rosti Reed, ațintindu-și din nou ochii flămînzi în ai ei.

– Ce-ar putea fi? reuși ea să întrebe.

Răspunsul lui fu răgușit:

– Un sărut.

Amîndoi știau că era un risc, totuși nici unul nu voia să stăvilească minunea crescîndă a descoperirii.

– Adevărat?

La gîndul unui sărut, Sharlei i se tăie respirația.

– Adevărat. Deja îi mîngîia obrazii, nasul și bărbia cu atingerea ușoară a buzelor. Îmi dai un sărut?

Respirația Sharlei se precipită. Își simțea sîinii striviți de pieptul lui solid, cu sfîrcurile întărite de dorință și nu știa cum o să reacționeze restul trupului ei dacă se lăsa pradă sărutărilor lui.

– Doar un sărut? se eschivă ea.

Reed își strecură o mîină pe sub ea și îi prinse capul. Nu-i răspunse la întrebare și nici nu-i mai ceru voie. O sărută lung, cu buzele cercetătoare și nesățioase.

Cu degetele afundate în părul ei, îi ghida capul astfel încît gurile lor să se potrivească mai bine una pe cealaltă. Limba lui se înfrupta din dulceața

găsită... gustînd, mîngîind și savurînd cu lăcomie.

Mult timp Sharia se întrebese cum era să fii sărutată de Reed Connors. Acum descoperea că sărutul lui nu era nici pe departe ca vreunul dintre săruturile pe care le cunoscuse. Gura lui era puternică și fierbinte, limba afurisit de poruncitoare, gustul lui unic. Gura lui provoca și satisfăcea totodată.

Sărutul îi incendie corpul și sîngele îi bubui în urechi. Cealaltă mînă a lui Reed începu să-i exploreze spatele de la umăr pînă la șold, tot mai nesățioasă în nevoia de a o pipăi. Degetele Sharlei erau afundate în părul lui.

Cînd respirația le deveni prea anevoioasă, gurile li se separară. Sharia își lipi imediat capul de gîtul lui, ferindu-și gura de a lui pentru a avea timp să-și recapete controlul. Nu era obișnuită să fie atît de repede și atît de nemilos ațîțată. Nu era sigură că se va putea stăpîni.

Aerul mistuia plămîinii lui Reed și întreg trupul îi tremura de dorință – o dorință sălbatică, răscolitoare, fără pereche. O ținea strîns la piept, în timp ce se lupta să-și recapete controlul. Un sărut. Era doar un sărut, încercă el să se convingă. Nimic mai mult de o sărutare cu o femeie atrăgătoare.

Era o sărbătoare care îi răvășise pe amîndoi pînă în străfundul ființei lor. Nici unul din ei nu era

pregătit să stăpînească dorința explozivă pe care o declanșaseră. Nici unul din ei nu era pregătit să facă față impactului sexual al primului lor sărut.

Cînd respirația li se mai liniști, reușiră să slăbească teribila încheștare care îi ținuse înlănțuiți. Sharia își trase degetele din părul lui. Mîinile lui se destinseseră în jurul taliei ei.

– Doar un sărut, rosti Sharia batjocoritor. Îi simți pieptul ridicîndu-se și coborînd, și-i auzi oftatul adînc.

– Doamna mea, sărutările tale bagă omul în draci.

Tonul lui Reed era aspru.

Sharia încercă să fie rezonabilă.

– Asta numai din cauza situației noastre neobișnuite, rosti ea.

Însă Reed știa mai bine. Prea mult timp își reprimase dorința.

Capitolul 7

– Dacă acum ți-e cald, m-aș duce să mai arunc o privire în jurul cabanei. Reed simțea nevoia să pună din nou o oarecare distanță între ei.

Sharia se răsuci spre foc, luînd și pătura. O folosi ca pe un scut, în timp ce Reed se ridica de la podea. Asta n-o împiedică să observe cît de sexy arăta el în blugi.

Cînd el se îndepărtă, se uită în jurul ei. Văzu că se afla într-o cameră lungă. Pe peretele opus căminului erau un birou mare cu aparatură radio și niște scaune. Într-un capăt al camerei, acolo unde stătea ea, se găseau o sofa cu tapiseria cafenie, două fotolii în ton-cu sofaua și o măsuță pentru cafea.

Sharia se ridică și își netezi hainele. Împături ambele pături și le puse pe sofa, apoi își luă costumul de zbor și îl întinse pe spătarul unui scaun, aproape de foc. Tocmai își pune pantofii lîngă

cămin când Reed se întoarce cu o trusă de prim-ajutor.

– De ce am eu impresia că ai de gînd să te joci iar de-a doctorul? întrebă Sharla sperînd să risipească tensiunea care stăruia între ei. Fu răsplătită cu un zîmbet sexy și cu o licărire a ochilor lui.

– Asta ți-e recunoștința, bombăni Reed. Eu îți salvez viața, iar tu mă critici.

– Mi-ai salvat viața? întrebă Sharia caustic.

– Efectiv.

– Aiurea!

Reed clătina din cap în timp ce căuta în trusă o alifie antiseptică. Apoi veni lîngă Sharia și îi aplică ușor unguentul pe zgîrietura de pe frunte. Fu ușurat să constate că umflătura se retrăsese și că julitura era neînsemnată.

– Și-acum? întrebă Sharla rămînînd complet nemișcată. Atingerea degetelor lui era ușoară, dar vecinătatea lui îi făcea pulsul să crească.

Contactul cu pielea ei fină reaprinsese focurile de artificii din trupul lui Reed. Termină repede și se concentrează asupra cutiei cu cremă, punînd la loc ce îi mai rămăsese pe deget.

– Avem mîncare din belșug în bucătărie și un generator de rezervă, dacă rămînem fără curent. Am să încerc să iau legătura prin radio cu cineva, dar s-ar putea să trebuiască să așteptăm pînă se

Becky Barker

potolește furtuna.

– Ce e cu telefonul?

– E mort. Probabil că e primul lucru care a ieșit din funcțiune.

– Crezi că rămînem și fără curent?

– Tot ce se poate. Norii se rostogoleau încoace și furtuna va lovi din plin. S-ar putea să treacă ore sau chiar zile pînă să ajungă aici cineva să-ți verifice avionul.

Ore sau zile. Sharia reținu informația și, apropiindu-se de geam, se uită la cerul care se întuneca amenințător. Nu voia să se gîndească la consecințele care puteau izvorî din faptul de a rămîne izolată cu Connors ore întregi sau zile.

– Dee o să se îmbolnăvească de grija, zise ea îngîndurată.

Reed dusesese trusa de prim-ajutor în baie, dar reveni în cameră la timp ca să prindă vorbele rostite ușor.

– Cum se mai îmbunătățește vremea, anunțăm la Nashville, prin radio, unde ne găsim, dar va mai dura un timp pînă ca ei să dea de veste familiei tale că ai avut probleme.

– Dee a știut-o în același moment în care am știut-o și eu. Afirmatia suna ca o stare de fapt, dar tonul Sharlei era ferm. Carlie probabil a simțit o oarecare îngrijorare, dar capacitatea extrasenzorială a lui Dee este dublă. Știe că am aterizat

forțat și am avut probleme.

Reed îi studie chipul în timp ce discuta cu calm un subiect care lui îi era străin: percepția extrasenzorială. Era foarte posibil ca Sharia și surorile ei să-și ia în serios capacitățile paranormale, dar lui i se părea un lucru greu de înțeles.

De-a lungul ultimilor câțiva ani îi auzise în repetate rânduri pe membrii familiei Prescott pomenind de legătura specială care exista între cele trei surori, dar nimeni nu-i explicase fenomenul.

– Vorbește-mi despre asta, îi ceru el așezându-se la birou și începînd să verifice echipamentul de transmisiune prin radio.

Sharia știa la ce se referea, dar nu știa cum să-i explice.

– Nu sînt multe de spus. Nu există date științifice privitoare la tripletele Prescott. Mama a refuzat să lase să fim testate cînd eram mai tinere, iar ca adulte n-am simțit niciodată nevoia. Nu consideram că tot ceea ce avem noi în comun este deosebit de aparte. Tot ce se întîmplase este că toate simțim încordarea emoțională trăită de una dintre noi atunci cînd e foarte stresată.

– Simțiți întotdeauna durerea fizică?

Sharla se apropie de birou. Era mai ușor să stea de vorbă cu Reed cînd era cu spatele la ea decît atunci cînd privirea ochilor lui pătrunzătoare era îndreptată asupra ei.

– Eu am numai reacții emoționale, dar probabil că Dee a simțit o apăsare în frunte în momentul în care m-am lovit.

Reed făcu ochii mari de uimire. Dacă altcineva în afară de Sharia i-ar fi spus asta, ar fi clătinat din cap cu neîncredere, dar de sinceritatea ei nu se îndoia.

– Sună dureros.

Sharia îi studie expresia. Rareori discuta despre legăturile emoționale dintre ea și surorile ei, și niciodată cu cineva prea îngust la minte ca să ia în considerare posibilitatea. Înțelegea scepticismul oamenilor care nu puteau pricepe ce este percepția extrasenzorială, dar nu tolera refuzul categoric al celor care nu voiau să creadă adevărul, care refuzau să-l creadă.

– Pentru Carlie și pentru mine nu e prea rău. Ceea ce simțim noi este ceea ce simte majoritatea celor care au o legătură cu adevărat puternică cu un prieten sau cu un membru al familiei. Dintre noi, Dee este cea care are reacțiile cele mai puternice. Ea spune că asta se datorează faptului că e a doua născută, deci copilul mijlociu.

– Viziuni are?

Sharla clătină din cap.

– Ea spune că simte un fel de șoc, o tresărire de alarmă care o alertează și îi provoacă o puternică traumă emoțională. Apoi, dacă se concen-

trează, poate identifica specificul emoțiilor: mînie, teamă sau durere.

- Și trăiește aceleași emoții?
- Pînă la un punct.
- Știe că acum ești bine?

Sharia își înclupui că Dee trebuia să fie îngrijorată, dar spera că avea să-și dea seama că nu exista nici un motiv de îngrijorare. Cel puțin, nu un motiv imediat.

– Așa sper, dar sînt sigură că va pisa oficialii din Lexington și Nashville. Nu se va liniști decît atunci cînd va auzi de la mine că sînt bine și va cunoaște toate detaliile.

– E posibil să zboare la Nashville?

– Mă îndoiesc că va pleca chiar în momentul ăsta. Cum rămîne cu misiunea ta?

Reed se încruntă.

– Asta este ascunzătoarea unde se stabilise că va rămîne Sandy. Speram ca oamenii lui Rudolph să mă urmărească pînă la Nashville, iar între timp ea să fie adusă aici. Acum sper să nu fi aflat unde am aterizat și să pot să-mi avertizez șeful că ascunzătoarea e compromisă.

Sharla își dădu seama că era preocupat de siguranța ei.

– Dacă nu putem pleca de aici, băieții răi nu pot sosi, nu-i așa?

– Nu pe vremea asta, aprobă el ascultînd cum

măzăricea izbea cu o forță crescîndă geamul ferestrelor și acoperișul cabanei. La radio nu se auzeau decît paraziți. Deocamdată sîntem cu toții forțați să nu facem nici o mișcare. Reed rosti cuvintele renunțînd să mai umble la radio și se ridică. Ce zici să mîncăm ceva? Sînt lihnit de foame.

– Și eu, acum că ai pomenit de asta, spuse Sharla. Cam ce mîncare avem?

Reed îi descrie pe scurt cabana în timp ce treceau prin hol spre bucătărie.

– De fiecare parte a holului este un dormitor. Înainte, bărbații îl foloseau pe cel din stînga, iar femeile pe cel din dreapta. Mie mi-e indiferent. Am să aduc mai tîrziu bagajele și ai să poți să ți-l alegi pe al tău.

– N-am nici o preferință anume.

Reed intră în bucătărie și se îndreaptă spre frigider.

– E o cămăruță de serviciu acolo, zise el arătînd spre o altă ușă. Camera a fost împărțită pentru a adăuga baia. E mică, dar bună.

Sharla se gîndi că ar fi mai bine să cerceteze baia și se scuză. În camera respectivă găsi un spălător portabil, un uscător și o duzină de rafturi pe care erau depozitate cutii de conserve.

După ce folosi baia, aruncă o privire în oglinda de deasupra spălătorului și se strîmbă. Părul ei

Extaz

era o claie de bucle ciufulite. Avea fața arsă de vînt, iar cucuiul din frunte deja se învinețise. Nu arăta superb, dar nu prea avea ce face.

– Am găsit niște sandvișuri cu fructe de mare congelate, îi spuse Reed văzînd-o intrînd în bucătărie. Iese un prînz din asta?

– Sună grozav. Cu ce să te ajut?

– Cu nimic. Stai jos. Nu durează decît un minut.

Sharia se așeză. Masa era deja pusă. Pahare de apă, tacîmuri și condimente. În loc de șervete de masă, erau șervete de hîrtie frumos împăturite. Un ibric de cafea scotea aburi, iar în cîteva minute Reed servea sandvișurile fierbînti.

– Agenții care folosesc cabana s-au grăbit să cumpere un cuptor cu microunde, explică el.

– Înțeleaptă investiție.

– O investiție absolut necesară, o corectă el. Congelatorul e piin cu carne. Nu trebuie decît să dezgheț un pachet pentru cină. Pot să fac fripturi la grătar, să fierb cartofi și să încălzesc niște legume conservate.

Sharla zîmbi.

– Îmi sună bine.

Reed mușcă din sandvișul lui și, pentru prima dată după sărutul lor, o privi drept în ochi. Felul în care ochii ei aurii reușeau să-l înfierbînte pînă în măduva oaselor era absolut uluitor. Rîzi cumva

de talentele mele de bucătar?

Sharla clătină ușor din cap, dar zîmbetul i se lăți.

– Sînt impresionată, îl tachină ea. Ești atît de eficient!

Fruntea lui Reed se încreți.

– Te deranjează?

– Nu, domnule, răspunse ea pe loc și cu tărie. Nu pot să sufăr să gătesc nici măcar feluri rapide.

Reed clătină neîncrezător din cap.

– Presupun că mama ta încă îți mai gătește și are grijă de toate nevoile tale de bază.

Sharla mușcă din sandvișul ei, apoi răspunse:

– Mama și tata au o menajeră care are grijă de întreaga familie. Fiecare dintre noi, fetele, avem cîte un apartament în casă, dar cînd sîntem toate acasă, de regulă mîncăm împreună. În fiecare apartament există o bucătărie cu tot ce îi trebuie și o mașină de spălat, așa că, atunci cînd vreau, pot să mă gospodăresc singură. Deși nu pot spune că spălatul și dereticatul îmi plac mai mult decît gătitul.

Reed nu comentă, dar ochii lui avură o licărire răutăcioasă pe cînd își termina sandvișul.

– Pun pariu că ți se pare cumplit, nu-i așa? șarjă Sharla. Faptul că sînt atît de puțin gospodină.

– Fiecare cu ale lui.

– Ale lui fiind cuvintele operative, continuă Sharla pe un ton dezgustător. Știu din experiență că de la bărbați se așteaptă să-și facă treburile ce le revin și sînt prețuiți pentru asta. Dar femeile în general nu trebuie să-și facă decît treaba lor și asta doar atîta timp cît nu se bagă peste ceea ce bărbații consideră că e de domeniul lor.

– Phiul! Reed trebui să se obțină să nu rîdă în fața tonului ei indignat. Se întrebă cîți bărbați încercaseră s-o domesticească. Ce te faci cu bărbații care vor să se însoare cu tine și să te țină desculță și gravidă?

Ochii Sharlei se îngustară. Nu-și dădea seama dacă rîdea de ea sau nu.

– Îi evit ca pe ciumă.

Reed izbucni în rîs. Era teribil de serioasă, iar tonul ei tăios ca oțelul. Era clar că întîlnise mai mulți bărbați care voiseră să-i reteze aripile. Nu se putu abține să nu-i fie milă de sărmanii indivizi care făcuseră greșeala de a încerca să o schimbe, dar era bucuros că nici unul nu reușise.

La rîndul ei, Sharla se simți străbătută de un fior. Ochii lui licăreau jucăuș și era incredibil de sexy, chiar dacă rîdea de ea.

– De ce nu-mi spui și mie ce te amuză? întrebă ea.

– Scuză-mă, răspunse el, oprindu-se din rîs. Nu mă amuzeam, ci doar îmi imaginam cum tra-

tezi cu cineva care crede că te poate păcăli să te țină la cratiță cu un șorț alb în față.

Sharla rînji.

– Asta depinde de personalitatea tipului, mărturisi ea. Fie îi spun s-o lase moartă, fie îi sugerez politicos să-și caute o femeie mai compatibilă.

– Fără țipete și tam-tam?

– Ar fi un consum de energie inutil, se strîmbă Sharla.

– Energie care ar putea fi folosită mai bine?

– Desigur, la zbor. Dar pentru tine ce e important?

– Munca mea.

Își zîmbiră, dîndu-și seama cît de bine se mănau atunci cînd era vorba să-și schimbe stilul de viață pentru a se încadra în normele unanim acceptate.

Reed o luă prin surprindere cu următoarea întrebare:

– Și cum rămîne cu toți acei nepoți pe care și-i dorește Belle?

Sharla avu impresia că sesizase un substrat mai serios în întrebarea lui, dar Reed tocmai își luă ceașca de cafea, astfel că nu putu să-i citească expresia feței.

– Lui Dee îi plac la nebunie copiii. Vrea să aibă cam o duzină. Asta ar trebui s-o facă fericită pe mama.

Reed continua să-și țină ochii ațintiți în ceașca de cafea.

– Credeam că toate femeile își doresc copii.

– Asta e o minciună scornită de bărbații ne-siguri, i-o întoarse Sharia.

– Nu crezi că viața îți e neîmplinită dacă nu dai naștere la câțiva copii? Întrebă Reed ridicându-se și turnînd încă o ceașcă de cafea pentru fiecare.

Sharia se gîndi dacă în întrebările lui nu exista ceva mai mult decît o curiozitate prostească. Nu înțelegea, dar nu avea nimic împotrivă să-i răspundă:

– Mama spune că probabil încercam să găsesc o cale de a țîșni din uterul ei atunci cînd genele materne erau împărțite între mine și surorile mele. Eu n-am moștenit nici una.

Dintr-un anume motiv, explicația ei primi un zîmbet de aprobare din partea lui Reed. Majoritatea bărbaților se încruntau cînd încerca să le explice de ce nu simțea nici o dorință de a procrea. Poate că el trebuise să se lupte constant cu femei care voiau să-l lege printr-o căsătorie și prin copii.

– Dar tu? îndrăzni să întrebe, din moment ce el nu erezase să-i pună întrebări personale. Simți nevoia acută să ai un copil?

– Nu. Răspunsul lui Reed veni repede și apăsător. Luminița ironică din ochii lui se stinse și o

Becky Barker

sfida în tăcere să-i găsească o vină atitudinii lui.

Ochii Sharlei se măriră puțin de mirare, dar nu-și forță norocul cerîndu-i o explicație pentru brusca schimbare de dispoziție. Amîndoi terminaseră de mîncat, așa că ea se hotărî să strîngă masa.

– Ce facem acum? întrebă ea în timp ce spăla în chiuvetă cele cîteva farfurii.

Reed știa că era timpul să termine cu întrebările de sondaj și să se concentreze asupra situației actuale.

– Trebuie să verific avionul și să aduc bagajele.

Sharla privi spre fereastră. O pojghiță de gheață o împedica să vadă ceva.

– Nu cred că mazăricea asta se va opri prea repede.

Reed știa că avea dreptate. Deschise ușile unui dulăpior de lîngă masă și scoase o colecție de jocuri.

– În cazul ăsta, ne putem pierde timpul jucînd ceva, spuse el. Ce preferi? Table, șah, scrabble, cărți?

Sharla șterse masa și aruncă o privire peste umărul lui ca să vadă mai bine ce să aleagă. Șah nu învățase să joace, iar la scrabble nu avea răbdare.

– Cred că mă descurc la o partidă sau două

de dame, răpindu-ți ocazia să trișezi.

Reed afișă o expresie jignită.

– Eu nu trișez niciodată și, în afară de asta, la dame nu poți să trișezi, afară doar dacă adversarul tău adoarme sau iese din cameră.

Sharia rîse și se așează la mäsă.

– Așa se întîmplă la renumitele filaje guvernamentale? îl întepă ea. Fiecare așteaptă pînă cînd celălalt e destul de obosit ca să adoarmă?

– Cam așa ceva, recunosc Reed. Îți e destul de cald aici sau ne mutăm în camera de zi?

– Mi-e foarte bine aici.

Ochii lui se opriră pe cucuiul din fruntea ei.

– Te doare capul?

– Doar îmi zvîcnește puțin. Am găsit în baie niște aspirine și am luat două, așa că o să-mi treacă în curînd.

– Perfect, să jucăm dame. Doamna alege. Roșu sau negru?

În următoarele cîteva ore, starea vremii fu ignorată. Reed și Sharia jucară diverse jocuri și își dădură seama cît de bine se potriveau din punctul de vedere al gustului pentru conversație. Reed era expert în majoritatea jocurilor și era în stare să trișeze dacă Sharia n-ar fi stat tot timpul cu ochii pe el.

Reed cîștigă majoritatea partidelor, dar cu fiecare partidă măiestria la joc a Sharlei sporea. Ea

Îi spuse că nu contează dacă pierzi sau câștigi, ci cum joci.

El nu-i luă în seamă scuza. Îl încînta s-o provoace și apoi să o tachineze nemilos cînd o bătea. Mîrîiau, se certau și se provocau unul pe altul, dar acceptau bine dispuși înfrîngerea.

Sharla îi spuse că experiența lui din domeniul filajului îi conferea un avantaj necinstit. Insistă pentru un handicap. El refuză să-l dea un avans, decretînd că ar fi un eșec pentru drepturile femeilor.

În timpul partidei, Reed se scuză și se duse la baie. Cînd se întoarse, Sharla câștigă mîna. El fu scandalizat și o acuză că trișase. Sharla negă cu tărie, dar nu putu să se oprească din rîs și să se apere cum se cuvine.

– Situația stă așa, zise Reed după ce făcu punctajul. Ai peste cinci sute de puncte, dar ultima mînă o contest.

– Ești îmbufnat pentru că am câștigat trei jocuri din cinci, rosti ea trufașă. Asta înseamnă că eu sînt câștigătoarea.

– Să vedem care câștigă cele mai multe partide din șapte, spuse Reed amestecînd cărțile.

– Oh, nu, se opuse Sharla. Ai spus din cinci și nu poți schimba regulile de fiecare dată cînd câștig eu. În afară de asta, trebuie să merg la baie, adăugă ea cu o împunsătură răutăcioasă.

Extaz

În ochii lui se aprinse luminița răzbunării și Sharia izbucni iar în rîs. Reed nu se putu abține să nu rîdă și el. Era frumoasă, obraznică și foarte amuzantă. Nu-și amintea să se mai fi amuzat atît cu o femeie.

– Cred că trebuie să facem o pauză, rosti el. Cît timp mergi tu la baie, mă duc să văd dacă prind vreun semnal radio.

Reed se duse în camera de zi. Puse încă un lemn în foc, apoi încercă radioul. În afară de paraiziți, tot nu se auzea nimic.

Intrînd în cameră, Sharla ridică receptorul telefonului.

– Și telefonul e tot mort.

Reed deschise ușa de la intrare să vadă cum e vremea.

Cerul era încă înnorat, dar ploaia se oprise. Totul în jur era acoperit de gheață.

Sharla veni lîngă el și privi lumea scînteietoare de afară.

– E minunat, nu-i așa?

– Atîta timp cît nu trebuie să ieși din casă, o aprobă el. Dacă iese soarele, tot peisajul ăsta va fi orbitor.

Sharia se cutremură din cauza aerului rece care intra pe ușă și Reed o închise.

– Ce mai facem? întrebă el. Mai jucăm o partidă?

– O să-mi ia ceva timp să-mi revin după înfrîngere. Cred că am să risc să mă duc la avion, pînă cînd nu se face prea întuneric.

– Agenția pune la dispoziție patine?

– Din cîte știu eu, nu, dar cred că sînt pe undeva pe aici niște bocanci cu talpă groasă. Să văd ce găsesc. De ce nu te odihnești puțin? Fruntea ta începe să-și schimbe culoarea.

– S-a învinețit și mai tare? Întrebă era atîngîndu-și ușor rana cu degetul. Cucuiul se retrăsese, dar își închipui că urma avea să fie serioasă.

– Poți să porți cîteva zile o banderolă pe cap.

– Mulțumesc pentru sugestie. Cred că am să-l las să-l vadă toată lumea și am să spun tuturor că am dat cu capul de o ușă.

• Reed nu și-o imagina pe Sharla stîngace, dar aflase că era cu adevărat curajoasă. Situația lor era departe de a fi ideală, dar ea nu se plîngea, nu bombănea.

– Nu ți-ar prinde rău să te relaxezi puțin. Te-ai lovit la cap destul de rău, spuse el în timp ce îi dădea la o parte o șuviță de păr. Doctorul Connors probabil că ți-a recomandat să te odihnești în după-amiaza asta.

Tonul lui era coborît și seducător. Sharia era fascinată de admirația și autentică preocupare din ochii lui auri. Avea ochi atît de frumoși! Cum se

putuse gîndi la el ca la un bărbat rece, incapabil de emoții?

Reed păru să nu aibă nici un control asupra brațului său, care se strecură pe după talia Sharlei și o trase mai aproape.

Ochii ei rămaseră ațintiți în ai lui. Niciodată nu fusese atît de fascinată de ochii unui bărbat. Fierbințeala lor o făcea să se topească... trupul îi deveni mai lasciv, respirația i se precipită și se lăsă mai greu pe Reed.

– Cred că mai vreau o sărutare, îngîină el răgușit.

Ochii lui se opriră pe buzele ei. Capetele li se apropiară încet, mișcarea languroasă sporind anticiparea.

Gurile li se uniră încet și ușor. Mîna dreaptă a lui Reed se cufundă în bogăția părului ei. Brațul stîng i se strînse în jurul taliei ei. Mîinile Sharlei urcară ușor și îi încolăciră gîtul. Își înclină capul, astfel ca gura să i se muleze pe a lui.

Sărutul fu lung, profund și dulce. Îi făcu și mai nesățioși.

Limbile scormoneau, gustau, savurau. Corpurile li se lipiră și mai tare.

Reed își strecură mîna pe șoldurile Sharlei și o trase strîns pe umflătura trupului lui. Era tare și zvîcnea. Voia ca ea să știe ce îi făcea cu sărutările ei.

Becky Barker

Simțindu-i ațîțarea, genunchii Sharlei se înmuieră și respirația i se tăie. Își dădu capul pe spate și trase aer în piept. Reed îi acoperea fața și gîtul cu sărutări fierbinți, iar ea gemu moale, amețită de dorință.

Buzele lui îi acaparară din nou gura. Sharia îi primi limba în gura ei cu o plăcere de nespus. O supse blînd și simți cum întreg trupul lui tremură pe al ei.

Brățelele lui își sporiră strînsoarea. Coapsele lui se frecară de ale ei într-o reacție convulsivă la sărutările ei erotice. Sîngele îi pulsa într-o goană nebună prin corp, apoi i se adună în sex, întărindu-l.

Apăsarea bărbăției lui pe abdomenul ei născu în adîncul trupului Sharlei o durere profundă. Sînii i se umflară, sfîrcurile o furnicau și zvîcneau de dorință. Și-i frecă de pieptul lui într-un efort de a atenua durerea.

În pieptul lui Reed bubui un muget înfundat. Voia să-i simtă pielea lunecînd pe a lui. Voia să-i dezgolească sînii, să-i acopere cu sărutări, să-i ațîțe sfîrcurile pînă le va simți tari ca diamantul în gura lui. Voia să sărute și să guste fiecare milimetru al corpului ei și apoi voia să se îngroape atît de adînc în ea, încît să devină un singur trup.

Dorința era atît de intensă, încît durea. Nevoia era atît de sălbatică, încît îl făcea să tremure și

Extaz

răscolea tot iadul din el. Își pierdea controlul și asta îl speria cel mai mult.

Își smulse gura din a Sharlei și îi strivi fața de umărul lui în timp ce se lupta să respire. Trupul îi era scuturat de tremurături în timp ce se străduia din răputeri să-și învingă dorința devastatoare. Părea un lucru imposibil. Niciodată nu fusese adus în starea asta de maximă excitare într-un timp atât de scurt și cu atât de puțină provocare. Constatarea era enervantă.

În următoarele câteva minute tăcerea din cameră fu întreruptă doar de respirația lor gîfîită. Cea a Sharlei se uniformiză treptat. Brațele lui Reed încă o mai striveau de corpul lui, dar aerul nu mai alerga prin plămîinii ei într-o goană ne-bună. Știa că lui îi era mai greu să-și recapete respirația normală. Corpul lui încă mai era rigid și ea se întrebă dacă era dureros pentru el.

Reed simțea nevoia să se distanțeze. Simțea nevoia să se elibereze de zvîcnetul insistent, dar îi venea greu să o lase să piece. Minteă îi spunea ce trebuia să facă, dar trupul avea mintea lui proprie.

Sharla rezoivă problema desfăcîndu-se blînd din strînsoare.

Cînd ridică ochii spre cei ai lui Reed, respirația i se tăie. Ochii lui aurii erau atât de tulburați, încît se cutremură.

Becky Barker

Reed închise ochii. Era timpul să-și recapete controlul asupra trupului lui refractar. Minte dominează materia! Își comandă în gând.

Sharia îi luă fața în mâini. Nu era prea sigură ce gîndea el, dar nu voia să regrete clipele trăite.

– Nu fi supărat, îi spuse ea cu blîndețe.

Reed mai trase o gură de aer.

– Îmi spui că a fost doar un mic sărut și nu am de ce să fiu tulburat?

Sharla înțelegea că lucrurile aproape că le scăpaseră de sub control, dar nu se produsese nimic rău.

– Ce te necăjește? Nu s-a întîmplat nimic groaznic.

Îi lipsea un indiciu, se gîndi el. Aprinsese în el un foc care aproape că-i mistuise pe amîndoi, dar n-o făcuse intenționat. Nu știa ce puțin lipsise ca el s-o aibă așa, în picioare, complet îmbrăcată.

– Să spunem doar că nu-mi place să-mi pierd autocontrolul, explică el, îndepărtîndu-se cu cîțiva pași.

Sharia își lăsă brațele să cadă. Ochii ei îl urmăreau curioși, întrebîndu-se de ce era atît de supărat pe el însuși.

– Nu ți l-ai pierdut. Tu ai fost cel care s-a oprit.

Dar a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse în viață. Vorbele ei nu-l făceau fericit. Rareori își pierdea controlul și nu-i plăcea

Extaz

să i se întâmple.

– Mai bine aş căuta bocancii ăia şi m-aş duce pînă la avion, spuse el.

Poate frigul avea să-i domolească fierbea din trup.

– Vrei să te ajut? Mi-ar plăcea să verific avionul.

– Nu acum. Întinde-te puţin şi îţi aduc bagajele cînd mă întorc.

Capitolul 8

Sharia umblă fără rost prin casă, în timp ce Reed ieşise să vadă avionul. Sărutările lui îi creaseră o stare de neastîmpăr şi nu putea rămîne într-un singur loc.

Experienţa ei privind îmbrăţişări sălbatice şi pătimăşe era dureros de simţită şi asta nu din cauză că i-ar fi lipsit firea pătimăşă, ci din cauza lipsei unor bărbaţi care s-o stîrnească. Dacă îşi lăsa pasiunea să iasă la suprafaţă, de regulă ei interpretau greşit faptul şi trăgeau concluzia că voia să se culce cu ei. Iată de ce, în mod normal, nu risca.

Nu avusese de gînd să rişte cu Reed. El o luase prin surprindere şi o excitase fără prea mult efort. De fapt, nu-şi amintea să mai fi fost atît de sălbatic răscolită de mîngîierile şi sărutările vreunui bărbat. Valul de dorinţă fusese atît de brusc şi neaşteptat, încît nici unul din ei nu avusese

timp să-și pregătească apărarea.

Ce va urma, să întrebă ea? Știa că Reed fusese aprig răvășit de lipsa lui de control. Ea fusese surprinsă și puțin uimită, dar nu alarmată. Poate că era naivă, dar avea încredere în el.

Sharia nu voia să recunoască nici măcar față de ea însăși că ar putea fi îndrăgostită de Reed Connors... că ar putea fi atrasă de el pentru mult timp. El nu voia asta. Ea n-o voia. Nici unul din ei nu avea nevoie de complicații. Fiecare avea viața lui, cariera lui. Dragostea putea fi o adevărată problemă.

Rumegă ideea în timp ce intra în bucătărie. Reed scosese deja carnea din congelator și pregătise cartofi pentru fiert. Sharia scoase carnea din pungă, spală cartofii și aranjă frumos totul pe masa pentru gătit. Pentru talentul ei culinar, era destul de mult și atât.

Majoritatea bărbaților râdeau când o auzea spunând că nu știa să gătească și că nici n-o interesa să învețe. Când însă își dădeau seama că nu glumea, erau de-a dreptul îngroziți. Reed nu păruse scandalizat sau dezaprobator. Înțelegea că pentru ea zborul era totul.

Alți bărbați îi spusese că îi înțelegeau dăruirea pentru o carieră solicitantă. Un anume bărbat o făcuse să creadă că înțelegea, dar apoi se așteptase ea să renunțe la o parte din zboruri

Becky Barker

pentru a se sincroniza cu programul lui încărcat. Ea îi spusese să se ducă dracului. Dar o durea. Renunțase să mai spere că va găsi un bărbat care s-o accepte așa cum e.

Era aproape întuneric când Reed intră în casă. Sharla se grăbi să-i deschidă ușa. Reed căra toate bagajele, plus jurnalul ei de bord. Ea închise ușa și îl ajută la bagaje.

– În ce stare este „Saratoga”? Întrebă ea nerăbdătoare.

Reed lăsă bagajul pe podea și își scoase trenciul.

– Am pornit motorul și sună bine. Aripa stîngă e ciobită, dar nu pare suficient de avariata ca să țină avionul la sol. Trenul de aterizare e încurcat în plasa gardului. Îmi închipui că am să pot rezolva asta, odată ce gheața se topește și poți să obții ceva aderență.

– Slavă Domnului! murmură Sharla ușurată. Nu aveam nici un chef să-i spun tatei că trebuie să vină în Tennessee să-mi recupereze avionul.

– Ai scăpat, spuse Reed cu un zîmbet. Jurase să nu se mai lase vrăjit de ea. Două minute în casă și era iar robt. Așa... În sfîrșit sînt în situația de a încheia un mic tîrg. Își scoase cizmele și își întinse trenciul să se usuce. Înhață toate bagajele și se îndreaptă spre dormitoare.

Sharla îl urmă.

Extaz

– Ce tîrg?

– O mică partidă prietenească de poker probabil că îmi va împiedica limba s-o mai ia razna.

Sharla se opri în ușa camerei în care el îi pune bagajul. Își puse mîinile în șolduri.

– Îmi închipui că te aștepți să te las să cîștigi.

Reed îi lăsă bagajul pe pat și trecu pe lîngă ea ca să și-l ducă pe al lui în dormitorul de pe partea opusă a holului.

– Nu vreau un cîștig facil, doar un mic handicap.

– Handicap? repetă indignată Sharla. Nu ți-am cerut și eu cu handicap mai devreme? Am avut parte de vreun strop de îndurare? Oh, nu, am primit o prelegere despre drepturile femeii. Ce s-a întîmplat cu drepturile bărbaților, cu eul masculin și cu toate celelalte?

– Astea-s pentru ratați, spuse Reed. Mie îmi place să cîștig.

– Fără mișmașuri? întrebă Sharla, apoi izbucni în rîs.

Îi plăcea rîsul ei. Era molipsitor. Îi plăcea la nebunie felul în care i se încrețea nasul și îi scînteiau ochii atunci cînd se amuza. Îi plăceau la nebunie umorul ei răutăcios și firea jucăușă. O iubea.

Recunoașterea îi strînse inima și îi expulză cu forță aerul din plămîni. Iubire! Renunțase de mulți

Becky Barker

ani la ea. Nu iubise niciodată o femeie. Făcuse dragoste cu o mulțime. Își dăruise trupul, dar inima niciodată. Nu voia să și-o dăruiască nici acum, așa că nu trebuia să se mai gîndească la asta.

Sharla îi văzu ochii tulburați de emoție și își înăbuși rîsul. Respirația i se opri în gît.

– Așadar, ne-am aranjat noaptea? reuși el să întrebe cînd în cele din urmă expresia curioasă a Sharlei îl smulse din transa autoindusă.

La vorbele lui, Sharla înălța dintr-o sprînceană. Ochii lui Reed aveau o privire obraznică și pulsul îi crescuse de excitație.

– Vorbim despre poker, nu-i așa?

– Sigur, rosti el cu convingere, recăpătîndu-și calmul. Poker pe dezbrăcate, fără handicapuri și fără haine suplimentare.

– Ai vrea tu! se burzului ea.

Nici vorbă să joace poker pe dezbrăcate cu un trișor, deși ideea o înfioră puțin.

– Ți-e frică? o înțepă el.

– Sînt prea isteață pentru trucul ăsta vechi, i-o întoarse ea. Își puse mîinile în șolduri și se uită la el așa cum se uita mama ei la cineva care uita de bunele maniere.

Reed își dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

Rîsul lui profund, înecat, se undui pe terminațiile nervilor ei și îi aduse în ochi un zîmbet

fericit. Îi plăcea cu adevărat să-l facă pe Reed Connors să rîdă. Pînă în această călătorie el nu-i dăduse nici un prilej să ajungă să-l cunoască, iar acum descoperea o mulțime de lucruri care îi plăceau la colegul ei de cameră.

– Perfect, perfect, cedă el. Poți să ai un rînd de haine în plus.

Sharla nu avea de gînd să onoreze propunerea asta cu un răspuns. Se întoarce și o luă în josul holului.

– N-am început să prepar cina, pentru că nu știam cînd te întorci, spuse ea. Acum, că ești aici, poți să gătești, iar eu am să te urmăresc.

– Ești foarte mărinimoasă, o ironiză el în timp ce intra după ea în bucătărie. Uiti că eu sînt clientul și că tu trebuie să te îngrijești de confortul meu?

– Îndatoririle mele s-au încheiat în momentul în care m-am dat jos din avion.

– Nu te-ai dat jos, țe-am cărat eu.

Sharla ignoră împunsătura.

– Pot să pun masa și să fac un ibric de cafea, spuse. E și asta ceva.

Îl urmări cum începe să pregătească cina cu mișcări sigure și economice. Reed pusese friptură pe grătar și cartofii în cuptorul cu microunde înainte ca ea să apuce să fiarbă cafeaua.

– Ai fost unul dintre copiii care a trebuit să se

descurce singur? De asta ești atît de eficient la bucătărie?

– Nu.

Sharia clătină din cap cu dezgust. Obținerea informațiilor personale de la un bărbat era o provocare constantă.

– Te-a învățat mama ta să gătești?

– Nu.

– Pregătire multilaterală? Îl tachină Sharla.

Reed îi aruncă o privire tăioasă.

– Iar îmi scormonești viața particulară?

– Încerc, recunosc eu ea. Dar nu ești cea mai vorbăreată persoană pe care am iscodit-o vreodată.

Candoarea ei îi smulse un zîmbet lui Reed.

– Părinții mei erau de modă veche. Bărbații și femeile aveau fiecare treaba lor. Am învățat să mă autogospodăresc după ce am plecat de acasă.

Vorbea despre părinții lui la trecut.

– S-au prăpădit amîndoi?

– Au murit anul trecut, la cîteva luni unul după altul. Amîndoi de bătrînețe... trecuseră de șaptezeci de ani. Mama n-a mai vrut să trăiască după ce tata a murit. Am fost un copil făcut cam tîrziu.

Vorbea ca și cum încă îi era greu să se obișnuiască cu pierderea suferită.

– Îmi pare rău, spuse Sharla cu blîndețe.

Extaz

Ochii lui Reed se ațintiră în ai ei și citi în ei compasiune. Se întrebă dacă era doar politicoasă sau dacă își dădea seama cît îl durea. De regulă, sufletul lui nu era chiar atît de ușor de citit.

– Și mie.

– Ai crescut în Columbia?

– În Iowa. Nu voia să discute despre asta. Ai de gînd să pui masa sau tot eu trebuie s-o fac și pe asta?

Sharla știa că, deocamdată, trebuia să se mulțumească cu informațiile primite. Abătu conversația spre subiecte de ordin mai general în timp ce așteptau să fie gata mîncarea, apoi mîncară în tăcere.

După ce făcură curat în bucătărie, Reed luă un pachet de cărți de joc și insistă să-l urmeze în camera de zi.

– Acum sînt gata pentru partida aceea de poker pe dezbrăcate, anunță el cu ochi provocatori.

– Sînt convinsă, i-o întoarse ea, urmărindu-l pe hoi. Dar s-ar putea să fie cam plictisitor dacă joci singur.

– Te răsfeți.

– Ba ai face bine s-o crezi.

– Bine, cedă el în timp ce traversau camera apropiindu-se de cămin. Vom juca un poker pe dezbrăcate simulat.

Ochii Sharlei se îngustară a suspiciune.

– Poker pe dezbrăcate simulat? Simulăm că jucăm poker sau simulăm că ne dezbrăcăm?

Reed rînji obraznic. Se așează pe podea și trase măsuta de cafea în fața lui. După ce îi făcu semn Sharlei să ia loc de cealaltă parte a măsutei, explică:

– Jocurile de noroc n-au nici un haz fără miză. Dacă nu ești de acord să te dezbraci, va trebui să simulăm că o facem. Poți să ții tu scorul. De fiecare dată cînd unul din noi pierde o mîină, scrii ce obiect de îmbrăcăminte am decis să pierdem.

– Iar primul care e gol – pe hîrtie doar – este cel care pierde?

Sharia începea să priceapă încotro bătea el, dar nu era prea sigură că voia să participe.

– Doar pe hîrtie, o liniști el, întinzîndu-i o foaie de hîrtie și un creion.

– Ce jucăm?

– Poker cu cinci cărți și atu. Cel care face cărțile alege atuul.

Reed deja amestecă cărțile.

Sharia își strecură picioarele sub masă, lîngă ale lui. Îi era greu să ignore valul de căldură, așa că se asigură că nu-l atingea. Pierdu prima mîină și scrisese „cercel” pe tabela de scor, sub numele ei.

– Cercel? protestă el. Țsta nu-i îmbrăcăminte.

– N-ai spus nimic despre îmbrăcăminte, îi re-

aminti ea suav. Ai spus că trebuie să-mi dau jos ceva. Mi-am pus cerceii, așa că am voie să mi-i scot.

Reed bombăni, dar nu insistă. Pe parcursul următoarei ore, Sharla își pierdu celălalt cercei, ceasul și ambele șosete. Își dorea să-și fi pus pantofii după cină.

El își pierduse doar o șosetă, dar norocul începu să-i surîdă Sharlei. Reed fu primul care își pierdu un articol de îmbrăcăminte important. Cu ochi obraznici, își duse mîna la nasturii cămășii.

– Nu e nevoie, îl asigură imediat Sharia. Doar am să scriu „cămașă” sub numele tău. Își dori să nu fi ținut minte cît de bine arăta pieptul lui gol. Aproape că îl vedea și simțea masa cîrlionțată de păr auriu.

În următoarele două mîini, Sharla își pierdu întreg costumul. Știa că e caraghios, dar simți cum roșește cînd trecu pe hîrtie fiecare piesă.

Reed îi simți căldura roșelii ca și cum ar fi fost a lui.

– Ți-e răcoare? o împunse el. Ochii lui licăreau diabolic. Și-i plimbă agale în lungul ei, ca și cum chiar ar fi văzut-o dezbrăcîndu-se pînă la lenjeria intimă.

Sharlei numai răcoare nu-i era. Dădu vina pe flăcările din cămin pentru valul de căldură ce urca în ea sub privirea lui obraznică.

Își jură în gînd să se răzbune. Următoarea mîină îl costă pe Reed perechea de blugi. Sharla nu-și putu înfrîna imaginația. Deși erau complet îmbrăcați, îl vedea doar în chiloți. Căldura o înecă și mai mult.

– Acum am rămas amîndoi doar în lenjeria de corp, o anunță el absolut inutil. Îi plăcu imaginea provocată de vorbele lui. Jocul devenise serios. Nu mai fac pe Domnul Cumsecade. Nu-ți mai dau altă mîină.

– Ha! Nu mi-ai dat nimic. Am cîștigat pe drept. El mai avea doar un articol de îmbrăcăminte. Ea avea două. Pentru prima dată în viața ei era fericită că purta sutien. Șansele erau clar de partea ei.

Cîștigă următoarea mîină. Ochii în scăpărare de bucuria victoriei.

– Și cu asta, ești gol, domnule Connors! rosti ea sarcastică.

– Îmi dau jos maioul, spuse el înainte de a se ridica să mai pună lemne în foc.

Sharla era încîntată cînd el își strecură din nou picioarele sub masă, lîngă ale ei. Aruncă o privire spre cămașa lui descheiată la gît.

– Nu porți maioul!

Reed îi dădu arogant cu tîfla.

– De unde știi? Ai vreo dovadă?

Ochii ei se îngustară.

Extaz

- Nu-l văd.
- E unul dintre acele lucruri care nu se expun.
- Trișezi! îl învinui ea indignată.
- Înaintezi o plîngere formală?
- Ai face bine s-o crezi.
- Atunci sîntem chit. Amîndoi am contestat azi

cîte un joc. Din nefericire, nu există nici o comisie de arbitraj, așa că va trebui să jucăm în continuare.

Sharia fierbea de necaz, dar se hotărî să accepte egalitatea. Cînd pierdu următoarea mînă, renunță și ea la maiou.

Reed protestă:

- N-ai maiou. Știu, pentru că eu te-am îmbrăcat mai devreme.
- Nu m-ai îmbrăcat tu! M-am îmbrăcat singură.
- Eu ți-am adus hainele.
- Și de unde știi că n-am găsit un maiou cînd erai afară și nu l-am pus pe sub costum?
- Nu-l văd.
- E unul dintre acele lucruri...
- Bine, bine, mîrîi Reed. Privirea pe care i-o aruncă se transformă încet într-un zîmbet poznaș. Și mă mai acuzi pe mine că trișez?
- S-a întors roata, se apără ea cu ochii jucăuși. Am întepenit în poziția asta. Trebuie să stăm altfel.

Își traseră picioarele de sub masă și o împin-

Becky Barker

seră în lături. Reed se rezemă cu spatele de sofa și își încrucișă picioarele întinse în față. Sharla se așeză turcește, cu partea dreaptă lipită de sofa și cu fața la el.

– E rîndul meu să dau cărțile, spuse Reed amestecînd cărțile și folosind podeaua ca masă.

– Se pare că întotdeauna pierd cînd dai tu cărțile.

– Ceea ce înseamnă că, atunci cînd le împarți tu, cîștigi. Măsluiești pachetul?

Sharla clătină din cap a resemnare. Bărbatul ăsta era imposibil. Și-i dădu cea mai proastă mînă din cîte avusese toată seara. Nu avea nici măcar o pereche.

– Dă-mi patru cărți.

Reed zîmbi și îi dădu patru cărți. El nu luă nici una.

– Care ai spus că e atuul? Întrebă ea necăjită.

– N-am spus. Ce ai?

– Doi cinciari, bombăni Sharla.

Reed izbucni în rîs și îi arătă fulul din mînă.

– Ce urmează acum, domnișoară Prescott?
Ochii lui se luminau în așteptare.

Sharla se simți ca și cum chiar se dezbrăca. Mutase tabela de scor spre sofa și mîna îi șovăi cînd scrise cuvîntul „suten” sub numele ei.

Reed nu se putu abține să nu se întrebe cum ar arăta sînii ei goi și cum i-ar simți în palmele și

în gura lui. Gîndul îi făcu sexul să se întărească. Glasul lui era ușor răgușit cînd o tachină:

– Acum ar trebui să fim iar egali. Afară doar dacă nu mai porți și altceva la care nu mă aștept.

Sharia îi văzu ușoara întunecare a ochilor cînd și-o închipuia fără sutien. Se întrebă dacă gîndul îl afectase tot atît de puternic ca pe ea. Sfîrcurile o furnicăra și se gîndi să-și încrucișeze brațele peste piept.

– Sîntem la egalitate, admise ea. Dar e rîndul meu să împart cărțile.

Nu-i veni să creadă cînd văzu că amîndoi aveau doi șeptari, doi popi și un valet.

– Țsta e meci nul, spuse ea.

– Înseamnă că mai jucăm o mîna, ripostă Reed. Eu dau cărțile.

– S-o lăsăm remiză.

Reed clătină din cap. Nu era pregătit să abandoneze.

Faptul de a o vedea roșind și de a și-o imagina scoțîndu-și agăle hainele îl înnebunea, dar era cea mai fascinantă partidă de cărți pe care o jucase vreodată.

– Nu mai joc, protestă ea refuzînd să atingă cărțile pe care i le dăduse. E remiză.

– Remizele sînt pentru papă-lapte.

– Atunci am putea continua cu alt joc.

– N-ar fi prea distractiv.

Reed luă cele cinci cărți și o apucă de mînă, cu intenția de a o face să le țină. Într-o clipă își dădu seama de greșală. Simpla atingere fu o scînteie care aprinse fitilul dinamitei, făcîndu-i pe amîndoi să se cutremure. Ochii li se întîlniră surprinși.

Tîmpul păru să se scurgă agale cînd Reed lăsă cărțile să-i cadă și îi strînse mai tare mîna. Se întoarse spre ea și îi înlănțui umerii cu brațul celălalt, trăgînd-o mai aproape. Sharla nu opuse nici o rezistență.

Nu-și slăbi strînsoarea pînă ce o trase în brațele lui.

– Ești frumoasă, reuși să murmure în timp ce își apleca fața spre a ei.

Complimentul o înfloră. Știa că Reed nu le făcea cu ușurință. Prima atingere a gurii lui îi stîrni foamea de mai mult, așa că îi apucă fața cu ambele mîini și îl sili să adîncească sărutul.

Limba lui plonjă în gura ei, nesățioasă s-o guste. Îi mîngîie fiecare milimetru al gurii cu limba lui lacomă, sorbindu-i dulceața de miere.

Simțurile Sharlei se acutizară la maximum aducînd-o într-o stare de nesuportat. Îl simțea cald și tare oriunde corpurile lor se atingeau. Mirosea a mosc și a bărbat. Din adîncul gîtului lui se rostogoleau gemete joase, flămînde.

Cînd buzele li se separară pentru scurt timp,

ochii li se întâlneau și privirile lor reflectau o căldură mistuitoare. Ochii lui scăpărau de dorință. Sharia se cutremură și îi făcu din nou gura captivă. Limba ei îndrăzneată se împleti cu a lui.

Brațele lui Reed se strinseră în jurul ei, trăgînd-o complet peste el. Îi supse ușor limba și îi simți trupul tremurînd pe al lui. Asta îi făcu sîngele să-i alerge în galop și pieptul i se strînse.

Sharla îi înlănțui gîtul cu brațele și își lipi sînii de pieptul lui solid. Îi trase capul mai aproape, făcînd și mai mult loc unduirilor limbii lui în gura ei. Picioarele ei alunecară între coapsele lui tari și trupurile lor reacționară la contactul delirant.

Reed gemu. Geamătul Sharlei fu o reverberare a geamătului lui. Gurile lor se despărțiră în căutare de aer, ca apoi să depună o ploaie de sărutări peste tot în drumul lor: pe ochi, pe nas, pe obraji. Se regăsiră din nou avide, explorînd dulcea senzualitate a înclăștării lor.

Sărutările Sharlei îl convinseră pe Reed că ori era cel mai norocos bărbat din lume, ori cel mai mare prost. Era nesănătos să continue această tortură senzuală. Era deja prea înfierbîntat și prea excitat pentru a se mai juca. Trebuia să oprească acest joc sau să-l ducă pînă la sfîrșitu-i firesc.

Nu știa dacă puteau rezolva situația așa, pur și simplu. Nu avea nici cea mai mică îndoială că voia să facă dragoste cu Sharia. O voia în toate

sensurile cuvîntului, dar nu avea nici o idee despre ce ar putea să vrea. Știa prea puțin despre obiceiurile ei și nimic despre viața ei amoroasă.

Cînd mai apoi își desprinsese gura din a ei, Reed se întinse pe podea ținînd-o lîngă el, față-n față. Se forță să inspire adînc. Apoi deschise ochii și privi țintă în ochii Sharlei.

– Îmi cam ies din minți cînd mă săruți, recunosc eu cu glas aspru.

Sharia continua să-i țină strîns de gît cu o mîină, dar își afundă degetele celeilalte mîini în desimea părului lui.

– Sentimentul e reciproc.

– Vreau să fac dragoste cu tine, mărturisi el cu vocea întretăiată și cu ochii întunecați de emoție. Vreau să-mi petrec restul nopții sărutîndu-te și explorînd fiecare pîrticică din tine. Dacă nu simți același lucru, ar fi mai bine să ne potolim și să punem o oarecare distanță între noi.

Un fior străbătu corpul Sharlei. Ochii ei deveniră mai mari și mai luminoși în timp ce-i cerceta pe ai lui. Nu exista nici o îndoială cu privire la sinceritatea lui. Privirea lui fixă ardea de dorință. O dorea, dar îi dădea șansa să se oprească și să se gîndească la consecințe. Nu avea de unde să știe că ea nu mai făcuse niciodată dragoste cu un bărbat... și nici nu fusese niciodată atît de irezistibil tentată ca în noaptea asta.

– Nu umblu creanga, așa că nu sînt pregătită pentru genul ăsta de intimitate, îi spuse ea pe un ton timid și sincer.

Reed mîrîi moale, în timp ce ochii lor se înfruntară într-o cercetare atentă și profundă. Ea nu era șocată de cuvintele lui, doar șovăitoare. El putea să-i spulbere ușor teama cu privire la o eventuală sarcină, dar, mai întîi, trebuia să fie sigur că și ea voia cu adevărat să facă dragoste cu el.

– Nici eu n-am obiceiul să mă culc cu toate femeile pe care le întîlnesc, o asigură el, apoi mărturisi: Te vreau de foarte mult timp, dar n-am vrut să facem dragoste decît dacă ești absolut sigură că vrei și tu.

În fața declarației lui că o dorea, ochii Sharlei se măriră. În tot timpul cît păruse atît de indiferent, luptase de fapt împotriva atracției față de ea? Și dacă da, de ce?

Palma ei alunecă și îi prinse în căușul ei obrazul, mîngîindu-l ușor cu degetele, dar ochii ei nu-i părăsiră pe ai lui. Îl întrebă de ce își înăbușise atracția.

Fu rîndul lui Reed să ezite. Nu era pregătit să-și recunoască dragostea. Pentru el, sentimentele erau prea noi și prea complete. În plus, nu voia să riște să fie întîmpinat cu neîncredere sau respins.

Becky Barker

– Între noi nu va fi niciodată ceva simplu, fără complicații. De asta m-am ținut la distanță. De regulă, nu-mi place să mă complic.

Sharla știa ce voia să spună. Nici ei nu-i fusese deloc ușor să aibă de-a face cu el. Întotdeauna simțise reacția chimică dintre ei, în ciuda faptului că, pînă azi, relația lor fusese strict profesională.

Era o ușurare să constate că și el o simțise tot atît de acut. Nu știa dacă simțămintele lui mergeau mai departe de atracția fizică, însă ale ei erau mult mai complexe. Nu era sigură că a face dragoste cu el era lucrul cel mai deștept pe care îl făcuse vreodată, totuși voia să-l facă oricum.

– Întotdeauna te-am găsit atrăgător, mărturisi ea. Pe tine însă părea că nu te interesez cîtusi de puțin.

– Măsuri de apărare.

Sharla zîmbi ușor.

– Nu ține.

Se referea la întîlnirile lui cu surorile ei, în speranța că atracția nu era nimic deosebit. Amîndoi știau că experiența fusese un eșec.

– Trebuia să încerc, murmură el mîngîindu-i ușor buzele cu ale lui.

– De ce?

– Pentru că tot ceea ce simțeam pentru tine era prea puternic și prea periculos.

Extaz

- În ce fel periculos?
- Pentru liniștea mea.
- Ha! Sharla reflectă o clipă.

Oare Reed recunoștea că tot ceea ce simțea pentru ea era mai mult decît atracție fizică? Era posibil să fi fost fascinat de ea tot atît cît era ea fascinată de el?

Își întredeschise buzele în clipa în care gura lui poposi pe a ei, întîmpinînd împunsătura limbii lui cu un geamăt moale. Indiferent ce se întîmpla între ei, era senzația cea mai sălbatică și cea mai dulce pe care o încercase vreodată. Nu se mai sătura de gura lui. Era evident că și el simțea aceeași foame nesățioasă, chinuitoare.

Sharla se arcui mai aproape de trupul lui tare și Reed o lipi de podea. Se iasă peste ea fără să o zdrobească cu greutatea lui. Începu să-și plimbe gura pe fața ei în sărutări umede și fierbinți.

- Dacă nu vrei, Sharia, spune-mi să mă opresc acum, șopti răgușit, țintuind-o cu ochi strălucitori. Sînt tot o durere vie, iar durerea nu o să înceteze decît dacă mă îndepărtez de tine sau merg pînă la capăt.

Vorbele lui răgușite îi tăiară respirația. Și ea îl voia. Și pe ea o dureau, dar era conștientă de riscuri.

Reed citi îngrijorarea din ochii ei.

- Nu trebuie să te temi de o sarcină nedorită.

Îți promit să te protejez.

– Cum? întrebă ea cu o șoaptă răgușită. Avea el oare prezervativ?

Reed închise ochii. Pieptul i se strînse și îl înfricoșă gîndul de a da glas faptelor, dar ea merita adevărul.

– Sînt steril, spuse el cu greu. Tonul era aspru, aproape defensiv, ca și cum se aștepta ca ea să-l condamne în vreun fel.

Niciodată nu se deranjase să-și explice starea în fața altor femei pentru că întotdeauna folosea prezervativ. Între el și Sharia însă nu voia să intervină nimic artificial.

– Ești sigur? întrebă ea.

– Testele de laborator s-au dovedit pozitive, rosti el aspru, ochii lui sfidîndu-i neîncrederea. Șansele sînt cam una la un milion.

Acum înțelegea ea insistența întrebărilor lui legate de copii. Se întrebă dacă faptul că era steril îl deranja cu adevărat. Atitudinea lui defensivă dădea de înțeles că îl deranja.

Era el oare singuratic, pentru că nu voia să se implice emoțional în vreo relație cu o femeie care ar fi putut să-i ceară mai mult decît îi putea oferi? Făcea dragoste doar cu femei care nu-și doreau cîtuși de puțin copii? Unde se încadra ea în această stare a lucrurilor?

Reed îi văzu întrebările din ochi, dar fu foarte

Extaz

bucuros că ea nu le dădu glas și că nu-i cere să se explice. Nu avea cuvinte ca să explice ce simțea.

– Te vreau, șopti el pe buzele ei, în timp ce-i mîngîia blînd părul. Nu-ți cer nimic altceva. Vreau doar să te iubesc.

Și ea voia. În clipa de față nimic nu părea să mai conteze. Trupul ei vibra și cînta în așteptare. Voia ca Reed să-i satisfacă dorința pe care i-o aprinsese. Sărutul lung, adînc, le smulse gemete de plăcere.

– Ai încredere în mine? șopti Reed răgușit.

Sharla își pierduse glasul, dar dădu din cap în semn de încuviințare.

Capitolul 9

Reed se ridică de la podea și-i întinse mîna Sharlei. Cînd se ridică și ea, se aplecă și o ridică în brațe. Ea își strecură brațele în jurul gîtului lui.

– Focul e bun, dar podeaua e prea tare, îi explică el în timp ce o purta spre dormitorul lui. Odată ajunși, trase cuvertura, o depuse pe pat și aprinse veioza.

– Vreau să te văd. Te deranjează?

Laringele Sharlei era prea încordată ca să poată articula vreun cuvînt, dar dădu din nou din cap. Ochii ei nu-i părăsiră o clipă pe cei ai lui Reed. Intensitatea întunecată a privirii lui aurii îi dădea o senzație cu totul aparte. Spera să nu constituie pentru el o dezamăgire.

Cu un efort considerabil, el își controlă dorința de a-și elibera repede sexul de presiunea explozivă. Durerea îl săgeta, dar voia ca prima lor împreunare să fie deosebită. După ce așteptase trei ani, nu voia să se grăbească.

Extaz

Reed nu știa cât de experimentată era Sharla, însă știa că nu-i lipsise niciodată atenția bărbaților. Era frumoasă și era sigur că, oriunde se ducea, atrăgea bărbații. Nu voia să fie doar unul dintre cei mulți. Voia s-o iubească așa cum n-o mai iubise nimeni și nici nu avea s-o iubească.

Întinzându-se pe pat lângă ea, se trase mai aproape, își îngropă fața în moliciunea de satin a părului ei și inspiră adânc. După ce își frecă obrazul de mătasea buclelor mirositoare, își plimbă gura pe gîtul ei, spre buze.

Sharla stătea perfect nemișcată, dar atingerea gurii lui pe a ei îi redeșteptă focurile din ea, abia domolite. Își înlănțui brațele în jurul umerilor lui și îl trase mai aproape, adîncind sărutul desfăcîndu-și buzele, apoi aspirîndu-i limba.

Înghiți geamătul jos al lui Reed și îi simți trupul încordîndu-se. Proeminența tare a masculinității lui se lipi de pulpa ei, iar reacția lui la sărutările ei o excită mai mult decît și-ar fi imaginat vreodată.

Reed își desprinse gura de a Sharlei și își impuse să fie atent. Răspunsurile ei nerăbdătoare puteau ușor să-i spulbere autocontrolul. Atingerea și parfumul ei îl amețeau de plăcere și se trase înapoi.

– Prea multe haine, se plînsese el, alunecînd în josul patului să-i scoată șosetele. La început, Sharia fu uluită cînd el îi luă un picior și începu să

i-l frămînte cu blîndețe.

– Relaxează-te, spuse moale Reed, simțindu-i încordarea. Îi frecă rotulele labei piciorului cu degetele mari, apoi îi mîngîie arcada tăplii. Relaxează-te și lasă-mă să te iubesc un timp.

Sharla expulză aerul reținut în plămîni. Era cu adevărat încordată, dar mîinile lui Reed făceau minuni cu picioarele ei. Nu știuse niciodată ce minunat era să-și simtă picioarele masate. Gemu moale și îi dăruî un zîmbet timid.

Reed îi reținu privirea în timp ce-i scotea încet pantalonii, dezgolindu-i picioarele lungi. Își ținu respirația cînd mîinile îi lunecară peste gambele și coapsele ei. Apoi îi masă picioarele cu aceleași mișcări încete și atente cu care îi masase și labele picioarelor.

Mîinile lui erau aspre pe pielea ei fină, totuși îi dăruiau numai plăcere. Îi aduceau căldura în fiecare mușchi, în fiecare nerv. Aproape că-i păru rău cînd degetele lui se strecurară pe coapse în sus, spre șolduri. Nu opuse nici o rezistență cînd Reed îi apucă tivul bluzei de la costum, i-o trase peste cap și o aruncă la o parte.

De îndată ce Reed fu din nou lîngă ea, Sharla îi cuprinse umerii și îl trase mai aproape pentru un sărut. Părea să nu se mai sature de săfutărilor lui. Gura lui era poruncitoare și flămîndă cînd o întîlni pe-a ei, la fel de flămîndă.

– Continui să mă distragi, se plînse el, în timp ce buzele îi șovăiau pe ale ei. Încerc să te scap de haine.

– Tu le ai pe toate pe tine, ripostă ea întinzînd mîna spre nasturii de la cămașa lui.

Reed își descheie cămașa, și-o scoase din blugi și o aruncă pe podea. Apoi se întinse din nou spre Sharla.

Ea îl opri, punîndu-i mîinile în piept.

– Nu porți maiou, îl dojeni moale, apoi își înalță capul și-i acoperi cu sărutări carnea netedă a umerilor.

La atingerea gurii ei umede și calde, sîngele lui Reed dădu în clocot. Îi prinse capul și își afundă degetele în mătasea părului ei.

– Ai face bine să te oprești, o avertiză el.

Sharla se opri imediat.

– Nu-ți place? întrebă ea șovăitoare.

Reed îi trase capul, apropiindu-i gura de a lui.

– Îmi place prea mult, îngîină el pe buzele ei. Oftatul ei de ușurare susură pe limba lui și începu să-i savureze pe îndelete fagurele de miere al gurii.

Mîinile lui lunecară în jurul trupului ei să-i desfacă sutienul. Acesta se alătură grămezii celorlalte haine. Reed își oferă o pauză de-o clipă pentru a absorbi priveliștea trupului ei lung, auriu și perfect, a sînilor rotunjiți. Îi urmări furnicarea

sfîrcurilor întunecate cînd ochii lui poposiră pe ei și atunci știu ce simțea și ea.

Privirea strălucitoare a lui Reed întîrziind pe sînii ei o făcu să simtă un val de căldură. Sfîrcurile ei zvîcniră și se întăriră pînă cînd nu mai putu suporta.

Întinse mîinile și îl trase peste pieptul ei moale. Contactul produse o descărcare electrică ce-i trimise unde de șoc în fiecare părticică a corpului.

Gemură la unison. Reed închise ochii și își frecă pieptul înainte și înapoi de vîrfurile tari ale sînilor ei. Dovada îndrăzneată a ațîțării ei era un fel de chin dulce. Degetele Sharlei se strînseră pe umerii lui, în timp ce părul de pe pieptul lui îi gîdila erotic sfîrcurile.

– Îmi place, șopti ea întretăiat.

– Și mie, spuse Reed. Se lipi de sînii ei și îi captură din nou gura. Îmi place totul la tine, mai spuse, apoi îi desfăcu buzele cu limba.

– Gura ta dulce... începu el... sînii tăi dulci.

Reed se lăsă să lunece în josul corpului ei și îi cuprinse în căușul palmelor fiecare sîn, ridicîndu-l și modelîndu-l cu gingășie.

Glasul lui era răgușit cînd continuă:

– Sfîrcurile tale frumoase și tari.

Vîrfurile limbii lui mîngîia și împungea unul din mugurii închiși într-o duritate de pietricică. Era cea mai delicioasă tortură imaginabilă. Respirația

Extaz

Sharlei se frînse, în timp ce el îi lîngea sfîrcul cu limba lui fierbinte și umedă. Apoi i-l apucă între arătător și un deget, și își mută gura la celălalt sfîrc, acordîndu-i o atenție egală.

Trupul Sharlei fu străbătut de un tremur convulsiv cînd el continuă s-o împungă cu limba, cu dinții, cu buzele. Degetele ei se încleștau și se descleștau în părul lui și trupul ei vibra de dorință.

Reed o simți pe Sharla începînd să se miște fără astîmpăr sub el și îi absorbi și mai adînc sfîrcul în gura lui. Gemetele ei moi îi sunau în urechi ca o muzică. Voia s-o știe înnebunită de dorință. O voia tot atît de excitată și săgetată de durere ca și el.

Sharla vru ca el să-și scoată pantalonii. Îl voia dezbrăcat, voia să-l simtă tot, dar gura lui o scoatea din minți. Cum nu putea să scoată vreun sunet care să nu fie geamăt, își lăsă mîinile să alunece spre betelia pantalonilor lui.

Reed nu avu nevoie de altă invitație pentru a-și scoate pantalonii și șortul. Eliberarea din strînsoare a organului ce-i pulsa îi scoase un oftat de ușurare. În clipa următoare ultima barieră vestimentară a Sharlei lua drumul celorlalte haine.

Sharla simți o tresărire de panică văzîndu-se goală și vulnerabilă alături de el. Ochii ei zburară spre ai lui Reed. Ai lui lunecau fierbinți în lungul trupului ei. Cînd îi întîlniră pe ai ei, erau tulburi de

admirație și dorință.

— Ești superbă! Îngîină el răgușit. Își plimbă posesiv mîna peste pîntecul ei și-i simți carnea tremurînd. Înainte de a se întoarce la adorarea sînilor ei, își lipi apăsător gura fierbinte de a ei.

În timp ce limba lui îi ațîța alternativ sfîrcurile, Reed își lipi organul tare, ațîțat, de coapsa ei și mîna lui lunecă spre dîmbul moale și cîrlionțat dintre picioarele ei.

Simțindu-i mîna atingînd-o într-un mod atît de intim, Sharia se sufocă de plăcere. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, în timp ce flăcări o străbăteau de la sîni pînă în adîncul pîntecului. Bărbatul ăsta căuta s-o scoată din minți.

Cînd începu să se zvîrcolească sub degetele lui mîngîietoare, Reed aproape că-și pierdu controlul. Coapsele lui se ridicară pe ale ei, cerșind ușurarea. Apoi îi trase complet corpul sub al lui. Își frecă ușor pulpele de abdomenul ei și îl simți tremurînd de dorință.

Se întinse peste ea acoperind-o cu trupul lui și îi captură gura într-un sărut sălbatic, răscolitor. Gurile lor erau încă încleștate în sărutul acela devastator cînd bărbația lui care pulsa găsi portul secret pe care-l căuta. Neputînd să se mai abțină, Reed o străpunse, întîmpinînd o ușoară rezistență, apoi se cufundă mai adînc în căldura ei catifelată. Descărcarea fu ca o arsură și veni după ce-și

dădu seama că era primul bărbat care se înfrupta din misterul trupului ei neted, mătăsos.

Se prăbuși peste Sharla. Amîndoi respirau sacadat. Tot trupul lui Reed era moale și tremura. După un minut, reuși să-și sprijine greutatea pe antebrate și o privi în ochi.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă el răgușit.

Ochii Sharlei erau mari și întunecați. Ar fi dorit să știe ce gîndea și simțea el.

– Ar fi avut vreo importanță? șopti ea.

– Drace, da!

Se așteptase la asta.

– De asta n-am vrut să fac un subiect de discuție din așa ceva.

– Iubito, n-ai idee ce înseamnă asta pentru un bărbat.

Sharla își dădu seama că lui îi venea greu să-și explice sentimentele pe teama asta. Speră că era încîntat și nu alarmat. Nu sînt o copilă naivă, Reed. Am făcut-o din proprie voință. A fost decizia mea, alegerea mea.

– De ce eu? De ce acum?

– Așa am vrut.

În fața acestui argument, Reed nu prea avu ce să spună. O dorise cu disperare... o dorea încă. De asemenea, voia să se asigure că era o ocazie de care ea avea să-și amintească cu plăcere tot restul vieții.

Becky Barker

– Ești încă încordată, rosti el răgușit mîngîindu-i buzele cu mici sărutări. Încearcă să te relaxezi din nou și lasă-mă să-ți ofer toată plăcerea din lume.

Mai întîi, gura lui o devoră pe a ei, apoi buzele lui coborîră pe gîtul ei și se închiseră pe un sfîrc. Mîna lui se strecură între trupurile lor... căutînd și găsind locul extrem de sensibil. Sharla zvîcni cînd el nu mîngîie locul în care trupurile lor erau încă îngemănate. Reed simți împreunarea cîrnii și gemu de plăcere.

Trupul Sharlei începu din nou să se anime sălbatic. Gura lui Reed pe sînii ei trimitea săgeți de foc în adîncul pîntecului, acolo unde corpurile lor erau împreunate. Simțea cum se îneacă în senzații erotice... mădularul lui care se umfla îngropat în ea, punguțele rotunjite și tari frecîndu-se de faldurile feminității ei, și masajul insistent al celor două degete ale lui.

Nu mai putea suporta.

– Reed!

– Nu te opune, iubito, o îndemnă el simțînd-o strîngîndu-se pe mîna lui. Relaxează-te și lasă-te în voia mea.

– Nu pot, gemu ea, agitîndu-și capul dintr-o parte în alta. Încercă să-și schimbe poziția șoldurilor, dar răsucirea nu făcu decît să-i sporească încordarea.

– Reed! țipă ea simțindu-și corpul explodînd de o plăcere atît de intensă, încît era de nesuportat. Trupul îi tremura convulsiv. Reed o prinse în brațele lui și o ținu strîns.

Contractiile profunde, convulsive, ale orgasmului ei îl excită din nou. Organul lui întărit pulsa de dorință înainte ca trupul suplu și tremurînd al Sharlei să se fi liniștit.

Sharia îi simți bărbăția care zvîcnea în ea trimițându-i săgeți de foc în corp și fu uluită. Ochii ei erau mari și uimiți cînd îi întîlniră pe ai lui Reed.

Rîsul lui răgușit era viril și plin de triumf. Își frecă ușor coapsele de ale Sharlei și îi văzu ochii dilatîndu-se de plăcere.

– Vrei să încercăm din nou? o tachină el cu un zîmbet drăcesc.

– N-aș putea, se opuse Sharla. Era încă sfîrșită și fierbinte de pe urma primei experiențe în brațele unui bărbat.

Reed își trecu mîngîietor mîinile peste carnea umedă a feminității ei, apoi se concentrează asupra sînilor ei, frecîndu-le și îmboldindu-le sfîrcurile ca să se întărească din nou. Îi captă cu gura geamătul de mirare și începu să își frece ușor abdomenul de al ei.

Cînd ea se arcui pentru a-i veni în întîmpinare, începu să pătrundă și să iasă din tunelul ei catifelat, cu o vigoare crescîndă. Sharla suspină și

se agăță de umerii lui. El îi apucă picioarele și le aduse în jurul soldurilor lui.

Sharla își pierde iar controlul. Înnebunită de fierbințeala valurilor care o loveau pentru a doua oară, strigă: „Reed!” Respira chinuit, corpul o săgeta, dar el îi acordă numai o scurtă clipă de plăcere înainte de a începe să sporească din nou încordarea.

– Nu pot să suport! țipă ea frământându-i umerii cu degetele, în timp ce fiecare pătrundere puternică o țira într-un nou vârtej de senzații.

– E atât de bine în tine! rosti gîfîit Reed simțind cum tensiunea din propriul său trup se strînge într-un mod dureros de excitare. Atît de fierbinte și strîmt! adăugă răgușit, strîngîndu-i și mai tare pulpele în jurul lui, și simțind cum mușchii feminității ei încep din nou să se contracteze. Propria lui reacție explozivă la climaxul ei fu cea mai fierbinte împlinire pe care o cunoscuse vreodată.

De data asta, brațele tremurînde nu-l mai putură susține, așa că se rostogoli într-o parte trăgînd-o și pe Sharla cu el. O ținu la pieptul său, în timp ce amîndoi se luptau să-și umple plămîinii cu aer.

Mult timp, singurul zgomot din cameră fu cel al respirației lor sacadate. Cînd Reed își mai recăpătă o parte din forță, ridică mîna și mîngîie bucele asudate ale Sharlei. Genele ei lungi se

Extaz

zbătură, apoi ea ridică pleoapele și se uită la el cu ochi strălucitori.

Îngrijorarea întunecă ochii lui Reed.

– Nu ți-am făcut rău, nu-i așa? În focul pasiunii, nu se prea gîndise la lipsa ei de experiență.

Sharla nu putu vorbi de emoție, dar clătină din cap. El făcuse ca actul lor sexual să fie mai deosebit decît ar fi visat ea că putea fi posibil. Durerea la care se așteptase fusese puțin mai mare decît presiunea încordării. Își trecu un braț peste talia lui și îi zîmbi cald, intim.

Reed îi întoarse zîmbetul, apoi îi mîngîie buzele cu o sărutare. Dorința de a-i spune cît de mult o iubea îl durea, dar nu voia ca ea să creadă că sentimentele lui se bazau doar pe împreunarea fizică pe care o trăiseră. Dragostea lui trebuia să rămîină un secret.

Cînd trupul Sharlei se înfioră de frig, o strînse mai aproape.

– Ești gata să faci un duș?

Ochii ei se măriră.

– Nu este posibil să mai ai vreun strop de energie, spuse ea.

Reed zîmbi și se dădu jos din pat. O ridică în brațe, savurînd senzația plăcută a cîrniei ei goale lipită de a lui.

Sharla oftă și îi cuprinse gîtul cu brațele.

– Ai să-ți rupi spatele dacă mă cari în brațe.

Becky Barker

– Nu e valabil pentru acest băiat crescut la fermă, ripostă el ducînd-o prin întunericul holului spre bucătărie. Am crescut cărînd saci cu grăunțe și baloturi de paie care cîntăreau mai mult decît tine.

– Ai crescut la o fermă? întrebă ea. Îi spusese că crescuse în Iowa, dar nu-i trecuse prin minte să-l întrebe unde trăise de fapt.

– Cultivarea pămîntului e principala industrie din Iowa, îi explică Reed în timp ce o depunea pe podea și aprindea lumina de la baie.

Sharla clipi de cîteva ori și roși. Nu era excesiv de pudică, dar nici nu era obișnuită să umble de colo-colo în pielea goală în compania unui bărbat total impudic și gol.

Reed rîse.

– Va trebui să te obișnuiești, spuse el de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Ea îi ignoră înțepătura, potrivi jeturile de apă și se strecură în spatele perdelei de la duș. În cîteva secunde, Reed fu lîngă ea. Începu să-i dea o lecție amănunțită a îmbăiatului în tandem. La vremea cînd erau curați din cap pînă în picioare, erau din nou excitați la maximum.

Nu reușiră să ajungă din nou în dormitor. Reed se așeză pe un taburet de bucătărie și o trase pe Sharla în brațele lui. Ea nu avu nevoie de indicații cum să-și împreuneze trupurile.

Extaz

Reed gemu cînd îi simți sexul fierbinte înconjurîndu-i-l pe al lui. Îi apucă șoldurile și îi ghidă mișcările pînă stabilirea un ritm care, la un moment dat, le aduse amîndurora intensă ușurare.

După un alt duș scurt, Reed o duse pe Sharla în dormitor. De data asta îi găsi bluza de pijama, o ajută să și-o pună și o înveli cu păturile. Sărutul lui de noapte bună fu lung, lent și profund.

– Tu nu te culci? Întrebă ea pe jumătate adormită.

– Mă întorc în cîteva minute, îi promise el cu o ultimă sărutare ușoară. Vreau doar să încerc din nou stația radio și să mai sting din lumini.

Sharla dădu somnoroasă din cap. Nu prea dormise noaptea precedentă, iar acum era epuizată. Se mulțumi cu promisiunea lui de a se întoarce.

Radioul continua să cîrîie de paraziți. Reed presupuse că turnul de control era acoperit de gheață și își imagină că pînă a doua zi la prînz situația nu avea să se schimbe. Verifică pentru ultima oară toate ușile și ferestrele, stinse luminile și se îndreptă spre dormitor.

Sharla dormea deja dusă cînd el se strecură în pat. Ea se cuibări la pieptul lui ca un copii și inima lui se umflă de iubire. Voia încrederea ei, loialitatea ei, dragostea ei...

Toată viața îi dezamăgise pe cei care îl iu-

beau. Își dezamăgise părinții nerămînînd la ferma pe care ei se chinuiseră o viață întreagă s-o pună pe picioare pentru el. Își dezamăgise fosta soție neiubind-o așa cum îl iubea ea. Incapacitatea lui de a procrea fusese o altă dezamăgire dintr-un șir lung de dezamăgiri.

În ciuda insistenței Sharlei că nu voia copii, avea să vină vremea cînd s-ar fi putut să se răzgîndească. Nu putea risca o relație de lungă durată cu ea. Nu suporta gîndul s-o dezamăgească și pe Sharla.

Bluza de mătase a pijamalei alunecă seducător în timp ce-i mîngîia spatele de la umeri pînă la șolduri. O trase strîns lîngă el și își simți trupul reacționînd. Știa că era prea obosită și probabil că o și durea adîncul pîntecului, așa că își impuse să se potolească.

Nu avea să se sature niciodată de ea. Știuse asta înainte de a face dragoste cu ea prima oară. A face dragoste cu Sharia nu era ceva de care te puteai bucura, ca apoi să uiți. Era prea deosebită.

Ea era a lui... o prelungire a trupului lui... ascunsă în inima și în sufletul lui. Nu-i putea promite un viitor, dar avea să-i ofere dragostea lui pînă cînd ea i-ar fi cerut mai mult decît putea el să-i dea. Refuză să se gîndească la vremea cînd ea ar fi devenit nemulțumită de relația lor.

Se făcuse tîrziu cînd Reed căzu răpus de

somn, dar dormi profund, iar a doua zi cînd se deșteptă soarele strălucea prin fereastra dormitorului. Se uită la ceas și văzu că era ora nouă.

Căscă și se întinse, apoi se întoarse cu totul spre Sharla. Era dormea pe spate. Părul ciufulit și bogat îi încadra fața și umerii, ca o ramă perfectă pentru tabloul fermecător al chipului ei.

Întinse mîna și îi urmări conturul gurii. Buzele ei se desfăcură ușor și el simți pe deget căldura răsufării ei. Ușorul pufăit îl incendie și i se făcu dintr-o dată foame de ea.

Mușchii pieptului lui se contractaseră. Restul trupului lui deja era încordat de dorință. Scurta lor perioadă de izolare avea să se sfîrșească azi, iar el vru s-o aibă încă o dată înainte ca lumea și datoria să intervină între ei.

Se hotărî s-o trezească într-un mod foarte senzual. Mîna i se îndreptă spre nasturii bluzei de mătase roșie. Sharla își trecu vîrfurile limbii peste buze. Plutea între somn și trezie... nepregătită încă să renunțe la tihna toropelii. O adiere rece o atinse și se răsuci în căutarea căldurii.

În timp ce nările ei căutau păturile, simți deliciosul fior al căldurii umede pe unul din sfîrcuri. Degete aspre, calde, îi cuprînseră lacom celălalt sîn, încălzindu-i și sfîrcul acela. Din adîncul pieptului i se rostogoli un geamăt înfundat.

Reed. Creierul ei somnoros identifică sursa

acelei plăceri atît de mari. Cînd gura lui deschisă, fierbinte, începu să sugă mai hotărît, degetele i se strînseră în căușul palmelor. Picioarele începură să se miște fără astîmpăr. O spirală de fierbințeală o străbătu din piept pînă-n uter.

Sharla deschise ochii și îi văzu capul cuibărit pe pieptul ei. Își înăbuși un suspin. Cît îl iubea pe bărbatul ăsta! Acum știa că era îndrăgostită de el încă de la prima lor întîlnire. Fusesse atît de oarbă să nu-și dea seama de asta atîta timp! Acum nu mai avea nici o îndoială.

Își afundă degetele în părul lui și se agăță de el, în timp ce el continua s-o savureze cu buzele, cu limba, cu dinții. Era sigură că el nu voia declarații de dragoste veșnică, dar nu se putea abține să nu simtă că așa va fi. Dragostea ei era secretul ei, păstrarea acestui secret reprezenta un test al tăriei ei emoționale.

– Bună dimineata, șopti ea cu un glas răgușit de somn și excitare.

Reed îi zîmbi printre gene, se ridică să-i mîngîie gura cu o sărutare, apoi alunecă din nou în josul trupului ei în căutarea unor zone mai sensibile pentru sărutările lui.

Mușchii abdomenului ei se strînseră cînd simți mîngîierea blîndă a buzelor lui. Coapsele ei tremurară și degetele de la picioare i se curbară cînd gura lui își continuă căutarea în jos. Sharla

scoase un mic țipăt când mîngîierea lui umedă îi străbătu tălpile, ca apoi să-și înceapă călătoria retur în susul picioarelor.

– Reed!

Reuși să-i șoptească numele într-o rugămintă răgușită.

Îi plăcea la nebunie cum suna numele lui pe buzele ei. Îi plăcea la nebunie tremurul corpului ei. Îi plăcea toată.

Sharia își lăsă mîinile pe umerii lui când gura lui ajunse, în înaintarea ei, pe abdomenul ei. Îi frămîntă pielea netedă și suplă a gîtului, a umerilor și a brațelor, în timp ce corpul lui luneca încet peste al ei. Când limba lui reveni la sîinii, mîinile ei îl apucară febril.

– Mă transformi într-o destrăbălată, Connors! îl acuză ea răsufîind sacadat.

– Grozav, murmură el pe sînul ei.

O voia total neinhibată.

Sharia voia să-l atingă și să-l guste în același fel în care o explora el, dar dorința pe care i-o provoca o secătuia de vlagă. Când gura lui vîioaie și mîinile începură să-i zgîndăre amîndouă sfîrcurile concomitent, se arcui spre el și își încolăci picioarele în jurul feselor lui musculoase.

Reed nu mai avu nevoie de altă invitație. Corpurile li se împreunară în tunelul neted de mușchi. Suspinul adînc al Sharlei îl făcu să rămînă ne-

mișcat pînă își dădu seama că era un icnet de plăcere. Continuă apoi să se miște, oferind ambelor trupuri plăcerea.

Odată corpurile lor săturate, o învălui într-o strînsă îmbrățișare.

– Aș putea să devin dependent de acest gen de trezire, spuse Sharia mîngîindu-i gîtul cu obrazul.

Reed zîmbi mulțumit.

– E un obicei cu care te-aș putea învăța să trăiești.

Sharla nu putea să nu se întrebe ce voia el, dacă chiar voia ceva de la relația lor. Odată misiunea încheiată, avea să dispară pur și simplu pînă cînd avea nevoie de un alt contract de zbor? Era ea doar una dintre multele femei cu care făcea el dragoste? Avea să-i promită că o va suna și apoi să-și vadă de drum?

– Ce se va întîmpla mai departe? întrebă liniștită Sharia.

Reed se întreba același lucru. Nici unul din ei nu era obișnuit cu compromisurile. Amîndoi aveau un program extrem de încărcat, fără prea mult timp liber. Acum știa că Sharla nu avusese un alt amant, dar nu știa dacă în viața ei nu existau anumiți bărbați.

Se întoarse și o privi.

– Va trebui să stau la rînd ca să te pot vedea

pe bază de programare?

Sharla zîmbi. Era o ușurare să-l audă că voia s-o mai vadă.

– Nu există bărbați care să stea la coadă pentru mine, îl liniști ea. Dar tu?

– Nici în viața mea nu există nici un bărbat anume, o tachină el, apoi mîrîi cînd ea îl trase de părul de pe piept.

– Mă bucur să aud asta. Dar cu femeile cum stai? Există vreuna anume?

El se întoarse și o cuprînsese și mai bine în brațe.

– Numai una.

Ochii și tonul lui o asigurară că ea era aceea.

– Am să te văd des?

Îi era deja dor de el, deși încă nu se despărțiseră.

Ochii lui Reed se întunecară. Niciodată nu s-ar fi plictisit să o vadă.

– Cît de des vrei.

– Cum rămîne cu munca noastră?

– Vom găsi un mod de a ne echilibra programul.

– Promiți? întrebă ea în șoaptă cuprinzîndu-i obrazul în căușul palmei.

– Promit.

Capitolul 10

La ora la care Reed și Sharla terminaseră cu dușul, cu îmbrăcațul și cu micul dejun, soarele topea rapid gheața de afară. Telefonul continua să rămână mort, dar aveau noroc că nu rămăseseră fără curent.

Sharia se oferi să strângă în bucătărie, în timp ce Reed verifica aparatura radio. Tocmai terminase de pus farfuriile la loc când îl auzi înjurînd cu foc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea venind în camera de zi și apropiindu-se de birou. Tot ce auzea erau paraziții de la radio.

– Am trimis un apel la Nashville. Reed își întoarse privirea spre ea. Am reușit să le spun oficialilor că sîntem bine și că am avut o aterizare forțată, dar pe urmă am pierdut iar legătura.

– Așa că n-ai putut lua legătura cu șefii tăi și să-i avertizezi să n-o aducă pe Sandy aici? În-

trebă ea, stăpînindu-și dorința de a-i netezi cuta adîncă de pe frunte.

– Nu, răspunse întunecat Reed.

– Crezi că pilotul agenției o va aduce aici, în pofida condițiilor meteorologice?

– Probabil, zise el supărat. Era stabilit ca Ed să ajungă aici în cursul dimineții de azi și nu își va schimba planurile decît dacă primește un ordin direct de la Sanders sau de la mine.

– Nu există nici o șansă să-i abați din drum?

Reed oftă și își trecu mîna prin păr. Nu prea erau șanse să ia legătura cu Ed înainte de a sosi. Nu fără radio. Acum Sharla era prinsă în mijlocul bătăliei, iar siguranța lui Sandy era din nou grav amenințată.

– Șansa e ca radioul nostru să-și revină înainte ca Ed să aterizeze. Mai avem o ascunzătoare unde poate fi dusă Sandy, odată ce își vor da seama că locul ăsta nu e sigur.

– Crezi că oamenii lui Rudolph știu unde ne aflăm?

– Există șanse serioase. Transmisia era foarte proastă, dar au spus că zborul nostru fusese dat dispărut. Nu le-am dat coordonatele, dar au prins S.O.S.-ul nostru din noaptea trecută și știu cu aproximație unde am aterizat. S-ar putea ca oamenii lui Rudolph să fi obținut aceleași informații.

De la început Reed avusese serioase rețineri

Becky Barker

În legătură cu planul diversiunii, dar nimeni nu luase în calcul condițiile meteorologice. Planul bine ticluit al șefului lui se dusese dracului. Tot ce realizaseră era să-i conducă pe oamenii lui Rudolph direct la Sandy... punînd-o în pericol și pe Sharia cu treaba asta. Tot ce putea face era să scoată ce era mai bun dintr-o situație proastă. N-ar fi fost prima oară.

– Oficialii aeroportului îți vor anunța familia, adăugă el.

Sharia veni mai aproape și se cocoță pe marginea biroului, aproape de el.

– Asta e o ușurare.

Nervii lui tresăriră la apropierea ei. Îi studie trăsăturile încîntătoare.

– Dee îi sună aproape din oră în oră. Le-a spus că ai aterizat forțat.

Privirile li se întîlniră și tonul lui deveni gînditor:

– Ea nu știa unde ai aterizat, dar le-a spus autorităților că s-ar putea ca avionul tău să fie avariat și că tu s-ar putea să ai o rană la cap.

Sharia zîmbi și își atinse cu degetul julitura de pe frunte.

– Ți-am spus că nu se va liniști pînă nu va ști unde sînt și ce s-a întîmplat. A crezut-o cineva?

– Destul ca să transmită mai departe informația. E greu de înțeles, chiar și cu dovezi de capacități extrasenzoriale, dar probabil că Dee

este convingătoare.

– Ea nu vorbește niciodată despre percepția extrasenzorială. Îi spune intuiție feminină. Uneori încă mă uimește, deși am avut la dispoziție ani întregi să mă obișnuiesc cu asta.

– Crezi că va încerca să ne găsească? Gîndul unor complicații în plus nu-î surîdea deloc lui Reed.

– Nu atîta timp cît familia mea este asigurată că sîntem bine. Vor aștepta pînă cînd vor avea vești de la mine. Ei știu că îi voi suna dacă „Saratoga” este grav avariată. Tare mi-aș dori ca telefonul să funcționeze.

– E riscant să țin deschisă frecvența radioului nostru, dar nu prea am de ales, spuse Reed cedînd dorinței de a o atinge. Îi luă mîinile mici și moi în mîinile lui. Nu pot decît să sper că semnalul nu va fi captat de cine nu trebuie, astfel încît să ne poată localiza.

– Înțeleg. Sharla îi strînse mîna. Îi părea rău că era un motiv în plus de îngrijorare pentru el. Poate că telefonul își va recăpăta tonul curînd.

– Poate. Depinde unde e defectiunea. Dacă este în centrală și nu aici la cabană, șeful meu va restabili legătura cît mai repede posibil.

– Cît de curînd te aștepți să apară agentul Waites?

– În orice clipă. E un mecanic bun, așa că am

să-l pun să-ți verifice avionul. Să sperăm că putem să ne îndreptăm în direcții diferite înainte ca vreo presoană să dibuiască o cabană atât de izolată ca asta.

Sharlei nu-i plăcu încordarea din glasul lui. Se hotărî să-l tachineze puțin:

– Ce zici de o partidă de poker cît timp așteptăm?

Ochii lui Reed licăriră de admirație și încîntare. În ciuda gravității situației lor, era o femeie grozavă și el reacționează imediat la provocarea din glasul ei.

Se ridică de pe scaun și o trase în brațele lui.

– N-ai prefera un poker pe dezbrăcate? o întrebă. Acum purta unul dintre combinezoanele ei de pilot. Se întrebă cît de repede putea să și-i piardă.

– Unul simulat? întrebă ea pe un ton obraznic.

– Îmi plac lucrurile adevărate, răspunse el. Apoi își coborî capul să-i fure un sărut.

Sharla se strînse mai aproape și își petrecu brațele în jurul taliei lui. Gura ei era primitoare... limba ei o împingea pe a lui cu poftă. Căldura se propagă de la unul la altul, făcîndu-le nervii să vibreze de excitație. Sărutul creșcu treptat în intensitate pînă cînd se sufocă din lipsă de aer.

Reed își trase gura din a ei și își lipi obrazul de obrazul ei.

Extaz

– Doamna mea, ești o continuă tentație.

Sharla răspunse răgușită de emoție:

– Strică puțină tentație?

– Cîtuși de puțin, afară doar dacă ai treabă.

– Și în curînd vom avea companie.

– Și asta. Trebuie să împachetăm

Sharla se desprinse din brațele lui, cu o expresie resemnată.

– Vreau să verific „Saratoga”.

– Gheața se topește repede. Ed poate să-ți dea o mîină de ajutor cînd ajunge aici. Aș vrea ca avionul să fie întors și gata de zbor cît mai repede posibil.

– Dacă „Saratoga” e în regulă, vrei să te duc la Nashville sau înapoi la Lexington?

– Vreau să zbori pînă la cel mai apropiat aeroport și să ți se verifice în amănunțime avionul. Pe urmă vreau să pleci acasă, îi spuse Reed hotărît în timp ce de îndreptau spre dormitoare.

– Tu ce faci?

– Am să plec cu Ed.

– Și Sandy? Sharia nu credea că era o idee bună. Treaba asta nu te va face prea vulnerabil?

Reed ezită în pragul camerei pe care o împărțiseră.

– Nu vreau să te știi implicată mai mult decît ești deja, spuse el grav.

Sharla nu voia ca el să-și asume riscuri supli-

Becky Barker

mentare ca s-o protejeze pe ea.

– Știu, Reed, dar sînt implicată. Nu ar fi mai derutant pentru oamenii lui Rudolph dacă ne-am continua drumul pînă la Nashville, iar Ed ar pleca în altă parte cu Sandy?

Reed respinse repede ideea:

– Odată ce Sandy ajunge aici, n-o mai lăs să-mi scape din ochi pînă nu depune mărturie în al doilea proces și primește altă identitate.

Sharla abandonează subiectul și intră în camera în care se găsea geanta ei de voiaj. Nu folosisese patul, așa că nu avea nimic de aranjat. Îi luă doar cîteva minute să-și adune lucrurile și să le care în camera de zi.

Reed avea geanta lui. Își potrivea tocul de umăr pentru pistol peste tricoul cu mîneci scurte. La vederea acestuia, Sharla tresări, devenind și mai conștientă de constantul pericol al meseriei lui.

Ochii lui îi întâlneau pe ai ei.

– Face parte din munca mea.

Era o simplă remarcă. Nu se scuza pentru ce era. Sharla înțelegea, dar nu putea să nu fie îngrijorată. Era ceva ce trebuia să accepte, exact la fel cum îi accepta el devotamentul față de zbor. Îi zîmbi.

Reed se relaxă. Se încordase cînd o văzuse încremenind la vederea pistolului lui, dar zîmbetul

ei de acceptare îl liniști. Știa că ea nu se omora după United Service. Trebuia s-o ajute să înțeleagă cât bine făceau oamenii acestei agenții.

Zgomotul unui avion care se apropia le atrase imediat atenția. Reed se blestemă în gând că nu se concentra asupra îndatoririlor de serviciu.

– Stai aici pînă mă duc să mă asigur că este Ed! îi porunci el trăgîndu-și jacheta și îndreptîndu-se spre ușă.

Sharia nu era obișnuită să primească ordine, chiar dacă acestea vizau protecția ei. Era evident că Reed obișnuia să dea ordine și să le-și vrea îndeplinite.

Se duse la o fereastră ce dădea spre cîmpul de aterizare. Pista era prea departe ca s-o poată vedea, însă zări un mic avion ce se pregătea să aterizeze.

I se păru că a trecut mult timp pînă să-l vadă pe Reed întorcîndu-se însoțit de un bărbat înalt și subțire, și de o femeie scundă. Bărbații o sprijineau pe femeie, în timp ce își croiau drum spre casă. Sharla îi întâmpină în ușă, deschizînd-o larg.

– Se pare că e lunecuş afară, spuse ea cercetîndu-i în fugă pe cei doi însoțitori ai lui Reed.

– Pe alocuri mai este încă polei, dar e mult mai bine ca seara trecută, spuse Reed trăgînd-o pe Sandy înăuntru și închizînd ușa. Făcu prezen-

Becky Barker

tările, asigurându-i pe nou-veniții că el avea încredere în Sharla, așa că și ei puteau avea.

Ed Waites îi zîmbi Sharlei. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămașă de flanelă și cu o geacă de piele. Avea părul negru, scurt, și niște ochi albaștri care străluceau de entuziasmul prezentei sale misiuni și al vieții în general.

Sandy Rudolph era mărunțică și brunetă. Avea ochii negri, adînc umbriți. Circumspecția din privirea ei dovedea că nu prea avea încredere în străini și-i cîștigă compătimirea Sharlei.

Amîndoi păreau să aibă pînă în treizeci și cinci de ani. Mîna pe care Ed o ținea în jurul lui Sandy părea mai mult posesivă decît protectoare, dar ochii pilotului FBI-ului se umplură de admirație masculină după ce o măsură pe Sharla din cap pînă în picioare.

– Ați avut noroc că ați aterizat teferi, spuse el aruncînd afirmația ca pe o întrebare. Curiozitatea lui rămase nesatisfăcută.

– Ar fi fost mai rău dacă rana Sharlei era mai gravă.

– Reed ne-a spus că te-ai lovit la cap la aterizare, rosti Sandy cu o tentativă de a intra în discuție.

– Va fi multicoloră un timp, recunosc Sharla zîmbindu-i. Dar nu mă doare deloc.

– Le-am explicat, aterizarea noastră forțată,

spuse Reed. Ed nu prea a avut probleme cu aterizarea, dar nu poate decola din nou cît timp avionul tău îi stă în drum. Are nevoie de fiecare centimetru de pistă și mai mare aderență pentru a prinde suficientă viteză să treacă peste copaci. Noi ne ducem să verificăm cît e de avariata avionul tău și apoi să-l întoarcem. Aș prefera ca tu și Sandy să rămîneți înăuntru pînă ne asigurăm că pista e liberă pentru decolare.

De data asta ordinul lui suna ca o rugămintă și Sharia își zise că făceau progrese. Nu protestă, deși era nerăbdătoare să se uite la „Saratoga”. Știa că Reed își făcea griji pentru Sandy și pe bună dreptate.

– Va fi Sandy în siguranță dacă depune mărturie la Nashville, acum cînd nu mai ai nici o șansă să le întinzi o cursă oamenilor lui Rudolph? întrebă Sharia.

– Am să depun mărturie, insistă Sandy. Tonul ei avea o notă de duritate și anula orice gînd că era prea fragilă ca să facă față neașteptatei schimbări a planurilor. Am să mă asigur că toată șleahta lui John va ajunge după gratii, acolo unde îi este locul.

Ed și Reed zîmbiră, admirînd curajul și hotărîrea ei. În acel moment tîrîitul neașteptat al telefonului le întrerupse discuția și îi făcu să tresară alarmați.

– E clar că telefonul funcționează iar, spuse Sharia.

Reed întinse mîna și ridică receptorul.

– Connors.

Ascultă atent un minut, apoi aruncă o privire spre Sharla. Trăsăturile îi erau întunecate cînd închise.

– Era Rolf, explică el. Ochii lui se ațintiră în ai Sharlei. Tocmai a primit un telefon de la Dee. E înnebunită. I-a spus lui Rolf că știe că ești în mare pericol.

Sharia nu ignora niciodată avertismentele lui Dee.

– Știe ce fel de pericol?

– Spune că ești înconjurată de un cerc de rău. Nu știe ce se petrece, dar spune că acest cerc se strînge și viața ta e în pericol.

– Sora ta e medium sau așa ceva? întrebă Sandy.

– Nu chiar.

Sharla ezită. Știa că Dee nu făcea greșeli, dar nu știa cîtă încredere avea Reed în avertizările lui Dee și nici cît de multe voia el ca ea să explice.

– Dacă erau pe aproape, n-ar fi sărit asupra noastră în timp ce veneam de la avion spre casă? se miră Ed.

– Nu și dacă au fost nevoiți să aterizeze la cîteva mile de aici. S-ar putea să vină pe jos.

Extaz

– Să încercuiască locul și să ne ia prin surprindere, zise Ed. Ce a mai spus Rolf?

– Ne-a trimis întăriri imediat ce a aflat că Horton și Graves erau la Nashville. Vor sosi aici în mai puțin de o oră, dar pînă atunci sîntem pe spezele noastre. Eu spun să ne baricadăm și să fim pregătiți. Cînd elicopterul nostru ajunge aici, putem merge spre cîmp.

Ed dădu din cap, în semn de aprobare, și cei doi bărbați se puseră imediat în mișcare. Traversară biroul în dreptul ușii principale și aranjară mobila astfel încît să poată servi ca zid de apărare.

Sharla scoase un oftat de ușurare. Nu-și dăduse seama pînă atunci cît de important era pentru ea ca Reed să înțeleagă și să ia în serios avertismentele lui Dee.

– Sora ta nu se înșală niciodată în treburile astea? întrebă Sandy cu o notă de speranță în glas.

Sharla zîmbi, dar clătină din cap.

– Nu știi să se fi înșelat vreodată. Nu recepționează des amenințări, slavă Domnului, dar întotdeauna are dreptate.

Reed scoase o cheie și descuie o lată metalică în care erau depozitate arme de diverse tipuri. Îi înmîină lui Ed armele automate și muniția.

Întorcîndu-se spre Sharla, spuse:

Becky Barker

– Casa asta este fortificată, iar eu și Ed avem muniție din belșug. Vreau ca tu și Sandy să vă ascundeți și să nu ieșiți la vedere, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Dar nu știu cîți oameni sînt afară, protestă Sharia. De ce să nu vă ajutăm și noi?

– Nu! Glasul lui Reed era răgușit la gîndul că Sharla ar fi prinsă între două focuri. Dulapul din dormitorul femeilor are un spate fals, dincolo de care e o ascunzătoare. Vreau să vă ascundeți acolo pînă vin eu să vă scot. S-a înțeles?

– Măcar dă-mi un pistol, insistă ea hotărîndu-se să nu mai protesteze.

– Cu ce tip de pistol știi să tragi?

– Ai un treizeci și opt?

– Sandy? întrebă Ed. Vrei un calibru mai mic?

Cealaltă femeie dădu din cap și acceptă un pistol. Amîndouă verificară piedica pistoalelor și încărcătura.

– Bănuiesc că sînt cinci, cel puțin, zise Reed. Au un pilot și încă doi nemernici, probabil.

– Eu mă ocup de spatele casei, spuse Ed îndreptîndu-se spre hoi. Doamnele îmai întii, adăugă, făcîndu-le semn să o ia înainte.

Sharia și Sandy se duseră în dormitor și deschiseră dulapul. Nu erau decît cîteva lucruri care trebuiau date la o parte. Placa din spate arăta solidă și era închisă la culoare, astfel că nu ve-

Extaz

deau nici un mod de a ajunge în ascunzătoare.

– Reed! strigă tare Sharia.

– În colțul din dreapta sus al plăcii e un cui. Apasă pe el ca pe un buton.

Sharia găsi cuiul și apăsă. Placa alunecă fără zgomot. Interiorul era complet cufundat în întuneric. Femeile se întoarseră, apoi intrară în ascunzătorea ca o celulă și găsiră cuiul care închidea placa la loc.

– Mă întreb dacă aici e lumină, șopti Sandy.

– Probabil, dar dacă cineva se uită în dulap, s-ar putea s-o vadă.

– Așa că așteptăm în întuneric.

Sharla îi admiră calmul cu care accepta situația. Ea nu se putea imagina vînată constant cum era Sandy. Ascunzișul și fuga păreau să fi devenit a doua natură a celeilalte femei.

Un timp, ce păru o veșnicie, singurul lucru ce putu fi auzit în mica ascunzătoare era sunetul respirației lor. Se liniștiră treptat, dar nu pentru mult timp.

– Aud mișcare în colțul dinspre sud-est!

Îl auziră pe Reed avertizîndu-l pe Ed. Apoi, focurile de pistol păreau să erupă din toate colțurile casei. Cele două femei se încordară auzind explozia sălbatică a automatelor și zgomotele repetate de geam spart.

– Vine din toate direcțiile, murmură Sharia.

Nu se îndoise niciodată că aveau să fie înconjurați.

Săriră amîndouă cînd o explozie păru să le-gene casa, făcînd ca podeaua și pereții să vi-breze în jurul lor. Urmă un moment de tăcere în care își ținură respirația de teamă pentru Reed și Ed. Apoi împușcăturile reîncepură.

Inima Sharlei bătea nebunește, aproape sufocînd-o. Zgomotul prăpădului era înfundat, dar nu mai puțin înfricoșător. Nu-i plăcea ideea că trebuia să stea ascunsă, în timp ce Reed încerca să facă față ucigașilor plătiți. Nu-i plăcea să nu știe ce se întîmplă.

Voia să fie lîngă el. Indiferent cu ce se confrunta, voia să-i fie alături. Intensitatea acestei dorințe era copleșitoare. Nu era curajoasă și nici tîmpită, dar Reed era mai important pentru ea decît orice altceva.

Bărbatul pe care îl iubea înfrunta gloanțele. Sharlei nu-i plăcea cîtuși de puțin asta. Îi trebuiseră douăzeci și cinci de ani ca să întîlnească bărbatul perfect, iar acum el era în pericol.

Strînsoarea mîinii lui Sandy pe brațul ei îi întrerupse gîndurile negre. Se încordară să audă ce se petrece în apropierea lor și își dădură seama că fereastra dormitorului era spartă chiar atunci.

„Dezbină și cucerește.” Cuvintele explodară instantaneu în mintea Sharlei. Reed era în partea

din față a casei, iar Ed în spate. Dacă cineva se strecura la mijloc, fiecare din ei sau amîndoi puteau fi luați prin surprindere.

Își apropie buzele de urechea lui Sandy:

— Mă duc să văd ce se întîmplă și să-l avertizez pe Reed.

Sandy dădu din cap și atinse cuiul care deschidea panoul. Ochii Sharlei se obișnuiră cu întunericul, așa că nu avu probleme să iasă din ascunzătoare și să pășească spre partea din față a dulapului. Întredeschise ușa și se uită în stînga, spre singura fereastră a dormitorului.

Un bărbat scund, musculos, se cățara prin spărtura ferestrei. Ochii lui înguști erau îndreptați spre podeaua camerei, așa că nu o văzu pe Sharia pînă nu ajunsese complet în dormitor.

În momentul acela mișcările ei îi atraseră atenția. Sharia ieși din dulap și își aținti pistolul asupra lui.

— Să nu faci vreo prostie, șopti ea pe un ton jos, lipsit de expresie. Își dădu seama cu întîrziere că, după zgomotul infernal de mai înainte, casa era nefiresc de liniștită. Își auzea pînă și bătăile inimii. Știu să-l folosesc, îl avertiză ea pe intrus.

Bărbatul nu scoase o vorbă. Se întoarse încet spre ea. Ochii lui erau duri și reci cînd ridică pistolul.

— Aruncă-i, șuieră ea, știind cu o certitudine de

gheață că el nu o să se supună.

Sandy făcu un zgomot în spatele ei și atenția bărbatului fu abătută o clipă. Apoi ușa dinspre hol se deschise și zgomotul pistolului lui Reed explodă în cameră. Pistolul din mîna intrusului zbură. Acesta înjură murdar și se aruncă spre Sharla.

Răsună un al doilea pistol. Sandy îl trimise la podea pe necunoscut cu un glonte ce îi șterse piciorul. Acesta căzu greoi, urlînd de durere și indignare.

Reed împinse cu vîrfurile pantofului pistolul căzut. Fără să piardă vremea, îi duse mîinile la spate și i le prinse cu cătușe.

– Ai grijă ce vorbești, Horton! se stropși el cînd celălalt continuă să înjure și să amenințe. Îl percheziționează rapid și găsi un cuțit și un pistol mic.

Ed veni la ușă și înțelese dintr-o privire situația. Coborî pistolul și se uită la Sandy. Ea traversă camera și se ghemui în brațele lui. Reed își întoarse ochii îngrijorați spre Sharia. Ea încă mai strîngea pistolul în mînă și era înghețată din pricina șocului. Plămînii lui se contractară.

– Acum poți lăsa pistolul jos, îi spuse liniștit, mistuit de vinovăția de a o fi supus-o la o asemenea groază.

Ochii ei se ațintiră în ai lui.

– N-am putut s-o fac, se scuză ea cu un glas

răgușit. Știam că el putea s-o facă. Avea de gînd să mă împuște, dar nu puteam să-l privesc în ochi și să apăs pe trăgaci.

Reed îi desfăcu blînd degetele de pe pistol și îl puse pe scrin.

– E în regulă, o liniști înlănțuindu-i umerii cu un braț și ținînd-o strîns. L-ai împiedicat să-mi înfigă un glonte în spate.

Reed îi aruncă o privire lui Ed. Acesta dădu din cap asigurîndu-l că va sta cu ochii pe prizonier. Reed își lăsă jos arma și o cuprinse strîns pe Sharla, legănînd-o ușor pînă cînd tremurul provocat de șoc se domoli.

Sharia își dădu seama că era o povară pentru el acum cînd avea atîtea de făcut. Pericolul persista încă. Se forță să se desprindă din brațele lui și își impuse să nu se mai gîndească la ce s-ar fi putut întîmpla.

– Îmi pare rău, îngîină ea uitîndu-se la Ed și la Sandy, și nu la Reed. Promit să nu mă mai pierd cu firea.

Lui Reed nu-i plăcu faptul că ea îi evita privirea. Se urî că o implicase într-o situație atît de urîtă, dar era prea tîrziu pentru regrete.

– Cît ai oprit? îl întrebă pe Ed în timp ce își lua arma.

– Unul e mort și unul rănit. Ed se apropie de Horton și își lăsă talpa pe piciorul rănit. Cîți ai

adus cu tine?

Horton mîrîi. Ed apăsă și mai tare. Rănitul șuieră:

– Patru.

– Probabil că minte. Ne putem aștepta să fie cinci sau șase, inclusiv el, spuse Reed. Eu am lovit doi, dar nu sînt sigur cît de rău sînt răniți.

– Vrei să mă duc afară și să arunc o privire?

– Nu, răspunse Reed. Să așteptăm pînă ne vin întăririle. Își vor anunța prin radio aterizarea și putem să-i acoperim în timp ce survolează zona.

Reed hotărî ca prizonierul să rămînă în dormitor, iar ei să meargă să aștepte în camera de zi. Ed prinse o cătușă în jurul gleznei lui Horton, iar pe cealaltă o prinse de piciorul patului.

Rănitul se văită că sîngerează de moarte. Reed își aduse trusa de prim-ajutor, apoi el și Ed îi pansară rapid rănila provocate de gloanțe.

– Vei supraviețui, îi spuse Ed plat.

Horton începu iar să înjure cînd toți ceilalți plecară spre camera de zi. Sharla făcu ochli mari în fața priveliștii pe care o întîlni. Mobila și pereții erau ciuruite de gloanțe. Tapiseria era sfîșiată și atîrna în zdrențe. Pretutindeni erau cioburi de sticlă.

– Ai grijă, o atenționează Reed în timp ce își croiau drum printre dărîmături. Sofaua era complet distrusă, dar el și Ed îndepărtară cioburile de pe

două scaune astfel că femeile puteau să le folosească.

Sharla își încrucișă brațele la piept. Camera era rece din cauza aerului care intra prin fereastra spartă.

Reed observă că tremură și își scoase jacheta, apoi i-o puse pe umeri.

– Ai să răcești, protestă Sharla.

– N-am să răcesc așa repede, răspunse el. Nivelul adrenalinei îi era încă ridicat și era transpirat de recenta luptă.

Sharia îi mulțumi. Avea și ea o jachetă în geanta de voiaj, dar nu avea puterea s-o scoată. Simțea nevoia să rămână nemișcată un minut pînă cînd inima ei avea să-și reia ritmul normal și picioarele să înceteze să mai tremure. Se lupta să-și stăpînească reacția provocată de șocul pe care îl trăise, dar nu voia ca Reed să-și dea seama.

– Te simți bine? o întrebă el prinzîndu-i bărbia și forțînd-o să-l privească.

Sharia reuși să zîmbească tremurat. Vru să insiste că se simțea bine, dar nu avu încredere în glasul ei. Ochii lui Reed se întunecară de îngrijorare. Își trecu ușor degetul peste buzele ei, apoi se întoarse spre fereastră, ca și cum n-ar fi avut încredere în el însuși să stea aproape de ea.

Strîngîndu-și mai tare jacheta în jurul trupului,

Becky Barker

Sharia se lăsa învăluită de căldura ei și inhală parfumul masculin care era o binecuvîntare pentru simțurile ei.

Prăpădul care îi înconjura era o dovadă vie a violenței și a pericolului cu care se confrunta Reed în munca sa. Gîndul ăsta îi dădea amețeli. Trebui să facă apel la toată voința ei să nu leșine.

Nici munca ei nu era lipsită de riscuri, dar pericolul cu care se confrunta ea zilnic nici nu se compara cu cel pe care trebuia să-l înfrunte Reed.

Capitolul 11

Sandy tremura vizibil. Avea pe ea o haină, dar Ed își scoase geaca și o înfășură în ea.

– Avem vreo șansă să bem o cafea fierbinte? întrebă ea.

Reed își părăsi locul de lângă fereastră.

– Mă duc să văd.

Cei doi bărbați schimbă o privire între ei. Sharla și Sandy la fel. Probabil că bucătăria arăta tot atît de rău ca și camera de zi. Chiar dacă Reed găsea ibricul de cafea intact, erau puține șanse să găsească patru cești întregi.

– Cum reușești să faci față? o întrebă Sharla pe cealaltă.

Întrebarea nu avu nevoie să fie explicată.

– N-am de ales, decît să mor... răspunse Sandy cu un oftat obosit.

Cuvintele ei liniștite dădură o nouă perspectivă întregii situații. Sharla începea să înțeleagă mai bine constanta bătălie pe care unii oameni tre-

Becky Barker

buiau să o ducă împotriva nedreptății și a infracțiunii. Sandy își riscase pur și simplu viața pentru a pune capăt activităților infracționale ale soțului ei.

Reed, Ed și mii de alți ofițeri însărcinați cu aplicarea legii aveau menirea să-i ajute pe cei că Sandy – oameni buni, cinstiți care se pomeniseră atrași într-un viespar de pericol și înșelăciune. Sharia se simți vinovată pentru că îi criticase pe ofițerii federali înainte de a cunoaște ce implica munca lor.

Era la curent cu creșterea alarmantă a ratei criminalității la nivel de țară. Citea ziarele și asculta știrile de la radio. Nivelul criminalității o îngrijora, dar propria ei viață fusese la adăpost în multe privințe.

Faptul că trăise la bazele aeriene îi dăduse o vedere largă asupra țării și a lumii, dar la nivel personal nu întâlnise niciodată violența. Fără doar și poate că de acum înainte dragostea ei pentru Reed și înțelegerea muncii lui aveau să-i lărgască orizontul în multe privințe.

Nu după mult timp, mirosul cafelei aburinde pătrunse în camera de zi. Părea că pentru Reed nimic nu era imposibil.

Reed le aduse femeilor câte o ceașcă, apoi se întoarse în bucătărie să mai aducă două.

Cafeaua era amară, tare și fierbinte. Sharla o

sorbi pe a ei și simți cum treptat căldura îi îndepărta o parte din frig. Fiecare își savură cafeaua în liniște.

La un moment dat, liniștea încăperii fu destrămată de zgomotul unui elicopter ce se apropia și toți ochii se îndreptară spre fereastră. Prin radio se auzi un glas care le anunța intenția elicopterului de a ateriza.

Reed se duse la stația radio și explică situația. Avertiză echipa care sosea că bărbați înarmați, răniți și probabil periculoși pîndeau în jurul cabanei.

Sharia îi ascultă glasul profund, poruncitor, și fu uimită de siguranța și de personalitatea lui. Era limpede că riscurile de acest gen erau o rutină pentru el. Gîndul o năuci. Mai avea de învățat foarte multe despre bărbatul de care se îndrăgostise nebunește.

– Totul se va termina curînd și ai să poți să mergi la „Saratoga“, îi spuse el după ce termină conversația prin radio.

Sharia își aținti privirea în a lui, în timp ce se apropia de scaunul ei. Se ridică încet și făcu un pas spre el.

– Ai un sărut disponibil? întrebă ea aproape umil.

Ochii lui Reed se măriră de mirare, apoi reflectară un răspuns fierbinte. Îi prinse ceafa cu o

Becky Barker

mîna și îi aduse gura spre a lui pentru un sărut adînc, posesiv, în care se regăsea doar o parte din emoția pe care și-o înăbușea. Avea atîtea să-i spună, dar n-avea nici timp, nici condiții. Simțea nevoia să-și ceară scuze pentru că îi pusese viața în pericol. Nu avea să uite niciodată neîncrederea uluită din ochii ei cînd înțeleșese intenția lui Hordon de a o ucide cu sînge rece. Voia ca ea să-i respecte munca, dar nu voise s-o supună violenței din lumea lui. Era de datoria lui s-o apere de răul cu care se confrunta el aproape zilnic. Nu reușise.

Sharla se desprinsese ușor și îi zîmbi.

— Mulțumesc, spuse ea. Avusese nevoie să se asigure într-un fel că lipsa ei de curaj și stîngăcia de care dăduse dovadă într-un moment crucial nu îl înstrăinaseră.

Reed își lăsă mîna să cadă. Faptul că ea se desprinsese de lîngă el îl sfîșia. Era tentat să le spună colegilor săi să se ducă dracului, iar el să-și vadă de viața lui și să aibă grijă de femeia pe care o iubea.

Zgomotul împușcăturilor de afară îl smulse brutal din gînduri. În ciuda dorințelor personale, nu putea să ignore cerințele meseriei lui. Își luă privirea de la Sharla și se uită la Ed.

— Elicopterul e jos, iar băieții curăță zona, îi spuse Waites.

– Am să-i acopăr de aici.

Ed dădu din cap și se duse la bucătărie să asigure acoperirea spatelui cabanei.

Într-o oră, agenții federali îi descoperiră pe toți cei care atacaseră casa. Fură urcați în elicopter pentru a fi trimiși înapoi la Nashville.

Cînd zona fu din nou sigură, Ed și Reed lăsară un om să le păzească pe Sharla și pe Sandy, și plecară să verifice ambele avioane, asigurîndu-se că erau apte de zbor. Toate bagajele fură încărcate, după care echipa de intervenție plecă.

Sharia și Sandy stăteau la fereastră și urmăreau cum elicopterul survola zona înainte de a se îndrepta spre sud. Soarele strălucea, scaldîndu-le fețele în căldură răzelor lui și risipindu-le frigul din trupuri.

– Presupun că nu există nici o șansă să păstrăm legătura, spuse Sharla. În ciuda scurtului timp petrecut împreună, o admira pe Sandy și i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine.

– Mă îndoiesc că va fi posibil, răspunse Sandy cu un glas trist, dar resemnat. Sandy Rudolph încetează să mai existe de azi. Va fi o binecuvîntare.

– Îți doresc numai fericire, îi ură Sharia.

– Și eu îți doresc același lucru. Am impresia că reprezintă ceva cu totul deosebit pentru Reed și sper să aveți un viitor lung și fericit împreună.

Becky Barker

Sharla dădu din cap, dar nu pomeni de îndoielile ei.

– Dar tu și Ed. Păreți foarte apropiați. O să vă mai puteți vedea?

– Ne gândim la asta, recunosc Sandy. Încercăm să aranjăm ceva care să nu-mi compromită noua identitate.

– Succes!

Reed și Ed începură să acopere cu scînduri ferestrele sparte ale cabanei, pînă cînd agenția avea să trimită pe cineva să pună geamurile și să facă reparațiile. Ajutorul celor două femei fu refuzat, dar își găsiră de lucru adunînd o parte din moloz.

Sharla devenea tot mai neliniștită. Era nerăbdătoare să-și ia în stăpînire avionul, dar o îngrozea gîndul că se apropia clipa cînd ea și Reed vor porni fiecare în altă direcție. Nu voia să-l părăsească, dar trebuia să ajungă acasă pentru a-și liniști familia.

Emoțiile ei erau atît de haotice, încît fu o ușurare cînd bărbații terminară și fură gata să meargă spre pistă. Sharla purta jacheta lui Reed. Cînd ieșiră pe verandă și Reed încuia ușa, și-o scoase. O puse pe braț și îndepărtă cîteva fire de praf. Apoi, degetele ei înțepeniră. În căptușeală, la umăr, era o gaură făcută de un glonte. Inima i se opri. Cît de periculos de aproape de trupul lui

Reed trecuse acel glonte!

Reed se întoarse spre Sharia și fu alarmat de paloarea ei. Era albă ca varul, iar în ochi avea aceeași expresie de șoc pe care o văzuse și mai înainte. Inima i se strânse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el străduindu-se să-și mascheze panica.

Sharla avea gura prea uscată ca să poată vorbi. Arătă spre gaura făcută de glonte, incapabilă să-și ridice privirea spre el. Nu voia ca el să-i vadă groaza din ochi. Ar fi considerat-o cea mai mare lașă din lume.

Reed îi apucă mîna. Era rece ca gheața. Teamă își înfipse ghearele în inima lui. Nu îi era teamă că ar putea să leșine, ci că începea să-și dea seama că nu va reuși niciodată să învețe să facă față pericolelor pe care le implica meseria lui. Nu știa ce să spună. Avea un nod în gît. Strînse din dinți, luă jacheta și și-o puse.

Temîndu-se să nu se facă de rîs, Sharia se întoarse brusc și porni după Sandy și Ed.

Reed inspiră adînc și se forță să se liniștească.

La vederea avionului ei gata de zbor, moralul Sharlei se ridică puțin. În dreapta nu se vedea nici o avarie. Se grăbi spre partea din stînga, cea a pilotului, și examinează cu atenție aripa. Crestătura nu era prea adîncă și nu părea prea gravă.

Becky Barker

– E greu de crezut că totuși cineva are curaj să piloteze avioanele astea peste întreaga țară, spuse Sandy.

– Nu doar îl pilotez, ci îl iubesc, răspunse apăsător Sharia. Își recăpătase calmul și reuși să le zîmbească. Sînt nerăbdătoare să mă văd sus, în înaltul cerului.

Ed zîmbi.

– M-am plimbat cu el pe aici și chiar că merge bine. N-ar trebui să ai nici o problemă.

– Mulțumesc, spuse Sharia și îi întinse mîna. Mă bucur că ne-am cunoscut.

– La fel, rosti el zîmbind.

Sharia se întoarse spre Sandy și o îmbrățișă cu căldură. Rămaseră o clipă strîns îmbrățișate, apoi își zîmbiră.

– Ai grijă de tine, spuse Sharia luptîndu-se cu un nou val de emoție.

– Și tu.

Ed o luă pe Sandy pe după umeri și o conduse spre celălalt avion. Sharia îi urmări cu privirea, înainte de a risca să se uite la Reed. Expresia lui era indescifrabilă. Îi cercetă chipul, în speranța vreunui indiciu care să-i spună ce simțea el, dar nu găsi nimic.

– Ești sigură că vrei să zbori singură? o întrebă Reed. Am putea lua legătura prin radio cu Dee sau cu Charlie să vină să te ia.

Sharia clătină din cap.

– Nu mi-e frică să zbor. Asta îmi dă tărie.

Reed înțelese. Știa că, odată întoarsă în lumea ei, îi va fi bine. De ceea ce se îndoia însă era capacitatea ei de a se adapta la un stil de viață complet diferit de al ei.

Ochii lui îi reținură lung privirea.

– Ai un sărut disponibil? repetă el întrebarea pusă de ea mai devreme.

Sharia se aruncă în brațele lui. Îi prinse capul în mâini, în timp ce gurile li se întîlneau îmboldite de-o dorință febrilă. Adîncurile gurii ei îi întîmpinară lacom limba, savurînd-o cu încîntare.

Tot trupul lui Reed reacționează la stimulii erotici. Pulsul i se accelerează. Sîngele îi fugi din inimă spre miezul masculinității. O trase mai aproape. Cu un braț în jurul spatelui ei și cu o mîină pe șolduri, își desfăcu picioarele și o îndemnă să se cuibărească între pulpele lui.

Sharia se strînse cît de aproape putu, lipindu-și coapsele de el și frecîndu-se de mărturia dură a dorinței lui. Un val de căldură îi străbătu trupul în timp ce îi înghițea geamătul de excitare.

Nu mai cunoscuse o asemenea răscolire a simțurilor. Niciodată nu se simțise atît de nesigură, de vulnerabilă sau atît de dependentă de cineva. Iubirea pentru Reed era o promisiune a paradisului, dar și o amenințare la adresa sănă-

tății ei mintale.

Reed își desprinsese gura și își lipi buzele de baza gâtului ei. Supse pielea fină și simți cum trupul ei suplu fu zguduit de un tremur puternic. Un spasm asemănător îl străbătu și pe el.

Își desfăcu strînsoarea. Ultimul sărut fu blînd. Îi linse buzele, apoi își strecură limba în gura ei pentru a-i demonstra cu gingășie părerea de rău că trebuia să-i dea drumul.

Încordarea din trupul Sharlei se atenuă treptat. Îi întoarse sărutul cu aceeași blîndețe. Cînd gurile li se despărțiră, reușiră să-și stăpînească dorința.

– În cîteva zile vin la tine, îi promise el.

– O să-mi fie dor de tine.

Reed oftă adînc și îi dădu drumul.

– Ai să ai grijă de tine? întrebă ea.

– Da. Și tu?

Sharia zîmbi și dădu din cap. Apoi urcă în carlingă. Senzația familiară pe care i-o dădu contactul cu scaunul pilotului o ajută să treacă mai ușor peste momentul despărțirii.

În cîteva minute motorul era încălzit și gata de decolare. Îi aruncă o ultimă privire lui Reed, apoi mări turația și se desprinsese de sol. Odată ajunsă în aer, luă legătura cu cel mai apropiat turn de control și se înscrise pe culoarul spre Lexington. Avea să se oprească acolo pentru realimentare cu combustibil și ca să-și sune familia.

Gîndul la Reed o însoți tot drumul spre casă. Niciodată nu se bazase mai mult pe experiența ei ca în acest zbor, niciodată nu fusese atît de distrată. Nu era deloc încîntată că, în loc să se concentreze, depindea de antrenament și de instinct.

Începuse să se însereze și soarele apunea cînd văzu în sfîrșit luminile primitive ale aerodromului „Prescott”. Era epuizată fizic și mental. Oftă înăbușit cînd roțile avionului luară contact cu solul. Își adună energia ca să facă față întîlnirii cu familia și să pretindă că totul e bine.

O așteptau cu toții. De îndată ce opri motorul, văzu patru siluete alergînd spre avion. Inima i se umflă de iubire și abia își putu reține lacrimile cînd sări din „Saratoga” în brațele mari și puternice ale lui Bear. Îl îmbrățișă cu căldură, apoi, cu același entuziasm, le îmbrățișă pe Belle, pe Dee și pe Carlie.

– Am fost atît de îngrijorați! rosti Belle ștergîndu-și ochii cu batista.

– Să ne ferească Dumnezeu de furtuna de gheață! spuse Carlie.

– Amin! răspunse Sharia, apoi se întoarse spre Bear. Mi-am avariat avionul!

– Nu-ți face griji în privința lui. Dacă ai ajuns cu bine înseamnă că nu e prea grav. Mă uit eu la el mîine dimineață.

– E timpul să închid biroul, anunță Belle. Voi,

fetele, duceți-vă acasă, iar eu și tata rămînem să închidem. Pe urmă venim și noi. La cină o să auzim toată odiseea Sharlei.

Casa era la o jumătate de milă de aerodrom și surorile desori parcurgeau pe jos distanța ca să se dezmoștească după un zbor lung. De comun acord, se luară de braț și porniră la drum.

Încadrată de surorile ei, Sharia se simți din nou în siguranță. Sprijinul lor tăcut îi dădea tărie. Timp de cîteva minute se mulțumi să se bucure de adierea blîndă a primăverii, de sunetele și mi-resmele plantației.

– Tata și mama știu de avertizările pe care mi le-ai transmis prin șeful lui Reed? o întrebă în cele din urmă pe Dee.

– Nu. Erau și așa destul de îngrijorați de aterizarea forțată. Dar le-am spus că ai avut un accident și că te-ai lovit la cap destul de rău.

– Acum te simți bine? întrebă Carlie.

– N-am decît o zgîrietură. E o julitură urîță, dar nimic grav.

– Dar celălalt avertisment? vru Dee să știe.

– Nu vă pot spune tot, pentru că e ceva secret, dar am fost în mare pericol. Avertismentul tău a venit exact la timp ca să nu fim luați prin surprindere de un atac armat. Mi-ai salvat viața. Pe a mea și a altor trei.

Dee oftă.

– Slavă Domnului că ofițierul m-a luat în seamă. Poți să ne spui cine erau ceilalți trei?

– Reed, un agent pe nume Ed Waites și o femeie, Sandy, care e în programul guvernului de protecție a martorilor.

– Phiu! exclamă Carlie. Nu pot să cred că Reed te-a băgat într-o situație ca asta.

– Nici el n-a fost deloc încântat. Trebuia să fiu în drum spre casă înainte să înceapă tăărăboiul. Numai că furtuna a schimbat complet planurile.

– N-ai fost deloc rănită? întrebă Dee.

Sharia se uită în pământ.

– Ce ai simțit după ce ai transmis avertismentul?

– Nenorocire totală.

Afirmația plată a lui Dee o cutremură pe Sharia.

– N-ai fost departe de adevăr. Eram într-o cabană ciuruită de gloanțe. A fost o scenă parcă scoasă direct dintr-un film cu gangsteri, dar nici unul dintre noi n-a fost rănit.

După un timp, Carlie spuse:

– Dacă aș fi într-o situație periculoasă ca aceea, cred că aș fi fericită să-l am pe Reed Connors alături. Mă bucur că era cu tine.

Gîndul la Reed îi aduse un val de dorință pe care nu-l putea ascunde de surorile ei. Orice simțea atît de puternic avea impact și asupra lor.

Niciodată nu își putuse masca sentimentele, cu atît mai puțin acum, cînd trăirile ei erau atît de intense.

– Întotdeauna am crezut că tu și Reed vă veți îndrăgosti nebunește dacă vă hotărîți să riscați o legătură, spuse Carrie.

– Cel puțin, sentimentele lui sînt tot atît de puternice ca ale tale, rosti Dee.

– Insuportabil. Sharia avea încredere în instinctele lui Dee cînd era vorba de ea, dar nu și cînd era vorba de Reed.

Parcurseră în tăcere ultimii metri care le despărteau de casă. Cînd ajunseră în curte, Sharla se întoarse spre Dee.

– Voiam să-ți spun că în Lexington am întîlnit un prieten de-al tău.

– Un prieten de-al meu?

– Un admirator, aș spune.

– Un bărbat?

– În cel mai adevărat sens, o tachină Sharia, avînd clar în minte imaginea cowboy-ului chipeș care o confundase cu Dee.

– Cine era?

– Nu știu.

– Atunci ce te face să crezi că era un admirator al meu?

– M-a luat drept tu și mai să mă ia pe sus. Pe urmă mi-a cerut un sărut.

Dee și Carlie izbucniră în râs.

– Ești sigură că nu vorbești despre Michael? întrebă Carlie. Lui îi place să ia lumea pe sus.

Sharia clătină din cap. Îi povestise lui Carlie la telefon despre întâlnirea cu fostul ei cumnat.

– Nu, asta a fost a doua zi. N-am avut ocazia să-ți povestesc despre tipul ăsta.

– În regulă, mi-ai strînit curiozitatea, recunosc Dee. Dacă nu știu cum îl cheamă, măcar descrie-mi-l.

– Într-un cuvînt : superb!

– Mmm... genul meu de bărbat, spuse Carlie. Ești sigură că nu era unul dintre admiratorii mei?

– Absolut sigură. Am avut față de el cea mai puternică reacție. De fapt, am simțit aceleași vibrații emoționale intense pe care le captez de la voi, fetelor. Era ca și cum între el și Dee exista o legătură puternică.

Surorile renunțară să se mai tachineze. Nu mai întâlniseră genul ăsta de percepție.

– Ce ai simțit, privitor la tipul ăsta? întrebă Dee ezitînd puțin.

Sharia își dori să fi așteptat să-i explice lui Dee atunci cînd n-ar mai fi fost atît de obosită. Spera că nu avea să-i producă surorii ei o suferință inutilă.

– Sharia? o îndemnă blînd Carlie, văzînd-o că nu răspunde.

Becky Barker

– Am simțit durere. Valuri de durere, singurătate și o învălmășeală de emoții contradictorii. Același lucru pe care i-am simțit când te-ai întors tu din vacanță, vara trecută. Mi-ai transmis același gen de senzații, Dee.

Dee își ținu respirația și păli. Sharia și Carlie simțiră un val de durere.

– Îmi pare foarte rău, Dee, se scuză Sharla. Nu voiam să te tulbur. Nu gîndesc prea limpede.

– De toată schimbarea ta de anul trecut e răspunzător un bărbat? vru Carlie să știe. După suferința provocată de o căsnicie nefericită și un divorț cumplit, era deosebit de circumspectă când era vorba de bărbați, chiar refractară.

Dee nu răspunse, dar tăcerea ei era un răspuns.

– Cum arăta?

– Înalt, solid și musculos. Purta o pălărie de cowboy, așa că nu i-am văzut prea bine culoarea părului, dar avea cei mai incredibili ochi albaștri-argintii pe care i-am văzut.

Dee închise ochii. Era limpede că îl recunoscuse pe bărbatul descris de Sharia și tot atît de limpede că amintirea o făcea să sufere.

– Ți-a cerut un sărut?

– Nu chiar. M-a rugat foarte frumos, nu m-a obligat.

– De ce?

– La început a crezut că ți-ai tăiat părul și că voiai să-l necăjești, prefăcându-te că nu-l cunoști. Când i-am explicat că nu ești tu, m-a întrebat dacă poate să mă sărute.

– Ce original! pufni Dee, surprinzându-și surorile cu irascibilitatea care nu-i era caracteristică.

– Nu era obraznic, spuse Sharla. Eram în holul aglomerat al unui aeroport și ne-am ciocnit din greșeală. Nu știa că sîntem triplete și bănuise că semănăm atît de mult, încît a vrut să vadă dacă buzele mele au același gust bun ca ale tale.

Charlie chicoti și Dee icni.

– A spus el asta? întrebă Dee mînioasă.

– Nu. Am avut impresia că îi era dor de tine și că voia cu disperare ceva care să-l apropie de tine. A fost clar dezamăgit de mine.

Rîsul răgușit al lui Dee îi era tot atît de puțin caracteristic ca și atitudinea țîfnoasă.

– Crede-mă, n-ai de ce să-ți irosești compătimirea pe Logan Bradford. E perfect capabil să-și poarte singur de grijă și știu prea bine că nu-l interesezi cîtuși de puțin. Cred că a vrut doar să te seducă. Cu asta, intră în casă lăsîndu-și surorile mute de uimire.

– Logan Bradford, murmură după un timp Carlie. Reține-i numele și dacă îl mai vezi vreodată scoate-i ochii.

Intrară și ele în casă fără să mai discute su-

Becky Barker

biectul, dar Sharla nu era prea sigură că prietenul lui Dee putea fi chiar atât de ușor ignorat. Era evident că sentimentele lui Dee pentru acel bărbat erau foarte puternice și că el făcuse ceva care o duruse.

Dacă bănuielile ei erau corecte, putea să parieze că, indiferent ce-i făcuse Logan Bradford lui Dee, regreta acum. Firește, erau amîndoi adulți și el avusese timp berechet să îndrepte lucrurile, cu condiția ca Dee să nu fi refuzat categoric să discute cu el. Subiectul nu mai fu abordat. Dee nu-i ceru Sharlei și alte amănunte privitoare la întâlnirea cu misteriosul cowboy, iar Sharla nu se oferi să i le dea.

Restul serii și-l petrecu asigurîndu-și părinții că nu avusese de suferit de pe urma accidentului și a izolării cu Reed Connors. Le povesti că o încălzise atunci cînd îi fusese frig, că o îngrijise cînd fusese rănită, că o distrase cînd se plictisea și o apăraseră cînd fusese în pericol.

Nu le povesti că, de asemenea, o iubise atunci cînd avusese nevoie de iubire. Singurul lucru pe care i-l putea imputa era că nu se îndrăgostise de ea cu aceeași frenezie oarbă ca a ei. Acum își dădea seama că îl iubea de mult timp, dar că abia acum se îndrăgostise nebunește de el.

Capitolul 12

Sîmbătă dimineață, la o săptămînă și ceva după întoarcerea Sharlei în Virginia, Reed veni la „Prescott Air Service” să-și ia mașina. Era de vreme, astfel că Belle și fiicele ei treceau în revistă orarul de zbor din ziua respectivă. Erau toate în birou cînd el Intră pe ușă.

De cum intră, își scoase ochelarii de soare și o căută din ochi pe Sharla.

La vederea lui, Sharla își pierdu răsufierea. Aerul din jur deveni mai cald și toți nervii îi vibrară de emoție. Îi fusese dor de el mai mult decît ar fi crezut că e posibil, dar nimic în expresia lui nu trăda dacă și lui îi fusese dor de ea.

– Bună dimineața, domnule Connors, îl salută Belle. M-am gîndit eu că ai să ai curînd nevoie de mașină.

– Bună dimineața, doamnă Prescott, bună dimineața, doamnelor, cuprinzîndu-le pe toate cu

privirea. Ochii i se întoarseră la Sharla în timp ce înainta.

Sharla se ridică de pe scaun când el se apropie de birou, dar nu știu ce să spună. Să fi pomenit de misiunea lui ar fi însemnat s-o facă prea curioasă pe mama ei. Ar fi vrut să se arunce în brațele lui, dar pe chipul lui nu se zărea nici o invitație sau altceva intim.

– Ai aranjat problema cu Sandy? întrebă ea.

– E în deplină siguranță. M-a rugat să-ți transmit salutări. Tonul lui Reed rămânea impersonal.

Sharla mulțumi cu un zîmbet. Nu auzise să fi aterizat vreun avion, așa că presupuse că venise cu o mașină.

– Ai făcut autostopul pînă aici?

– M-a adus Ed. E afară și discută cu tatăl tău despre avioane. Se gîndește să-și deschidă o firmă de serviciu aerian.

– Serios? Sharla îl studie cu atenție întrebîndu-se dacă încerca să-i spună ceva important fără a fi prea precis. Are de gînd să părăsească agenția?

– Se gîndește s-o facă imediat ce își deschide firma.

Sharla era nedumerită. Apoi își aminti că Sandy îi zisese că ea și Ed căutau o cale de a fi împreună. Era evident că nu puteau s-o facă pînă cînd Ed nu demisiona din FBI. Începea să înțeleagă.

Redd zîmbi leneș și incredibil de sexy.

– A înapoiat capitalul inițial, dar a decis să păstreze dobînda pentru toate necazurile prin care a trecut. Dobînda îi ajunge să trăiască o viață numai din ea.

– Probabil și ca să pornească o mică linie aeriană, sugeră Sharia, cu inima bătîndu-i nebunește în fața zîmbetului lui sexy. Și unde are de gînd Ed să-și deschidă afacerea?

Ochii lui Reed luciră de satisfacție.

– Se gîndește să închirieze un teren în Iowa, de la un prieten.

Sandy și Ed aveau să locuiască pe proprietatea lui Reed din Iowa. Se bucura sincer pentru ei. Faptul că Reed a avut încredere în ea să-i împărtășească secretul o emoționă și mai tare.

Se întrebă dacă prin Reed nu se putea da de urma lui Sandy.

– Iowa e un loc liniștit și sigur? Întrebă tare.

Reed îi promisese lui Sandy că îi va spune Sharlei unde era. În dosarul lui personal nu exista nimic care să ducă la proprietatea familiei lui. Avusese grijă de asta pentru a-și proteja părinții cît fuseseră în viață.

– O persoană se poate pierde pentru totdeauna în lumea largă, o asigură el.

– E cerere mare de zboruri-charter în Iowa? Întrebă Belle din pură curiozitate.

Becky Barker

– Nu prea, dar sînt o mulțime de cereri pentru împrăștierea substanțelor de combatere a dăunătorilor cerealelor și cîteva pentru lecțiile de zbor. Ed ia în calcul mai multe opțiuni.

– Ed este agentul FBI care i-a verificat Sharlei avionul înainte de întoarcerea acasă?

Reed îi aruncă Sharlei o privire rapidă. Ochiul lui o avertizau să nu discute detaliile episodului din Tennessee.

– Ed este un bun mecanic de avioane, se eschivă el. E unul dintre piloții agenției.

– Îi sîntem recunoscători pentru ajutorul dat Sharlei. Aș vrea să-i mulțumesc personal, spuse Belle. Și vreau să-ți mulțumesc și dumitale că ai avut grijă de ea în acele împrejurări neplăcute.

– Bear a făcut-o deja, spuse Reed, dar ochii i se ațintiseră din nou asupra Sharlei și nu mai zîmbeau.

Sharla se întrebă ce credea el. Se învinuia în primul rînd că o implicase și pe ea sau își amintea numai cîtă grijă avusese de ea?

Reed se întrebă ce o făcuse să roșească. Să fie aproape de ea și să n-o atingă era un chin.

– Unde sînt cheile mele?

– Poftim, răspunse Sharla înmîinîndu-i cheile. Îmi închipui că în mașina ta nu se prea poate respira. Dacă știam că vii azi, aș fi aerisit-o puțin.

– Nu-ți face probleme, spuse Reed. Luă cheile

și se întoarse spre ușă tocmai când prietenul lui intra.

Cînd ochii lui Ed se obișnuiră cu lumina din interior, se uitară la Sharia, la Dee, la Charlie și iarăși la Sharia.

– Ei bine, să fiu... ești în triplu exemplar.

Dee și Carlie se grăbiră să-l corecteze.

– Există o singură Sharia, îi explică răbdătoare Dee. Eu sînt Dee, iar ea e Carlie.

– Nu sîntem chiar interschimbabile, îl dojeni domol Carlie.

Ochii ei îl provocau să riposteze.

– De ce mă simt de parcă tocmai aș fi dat cu bătu-n baltă? întrebă bine dispus Ed.

– Probabil pentru că ai dat, răspunse nemilos Reed.

Sharla îl scoase din încurcătură:

– Noi chiar înțelegem că faptul de a fi văzute împreună poate fi puțin derutant.

– Dar să știi, nu toate avem același miros, același gust și nu sîntem la fel la pipăit, bombăni iritată Dee.

– Darla JoAnn Prescott! o certă uluită Belle. Te rog să le scuzi pe fiicele mele, domnule Waites... Uneori devin cam țințoase. Domnul Connors mi-a spus că soțul meu ți-a mulțumit pentru că ai ajutat-o pe Sharla, dar aș vrea să-ți mulțumesc și eu.

– Cu mare plăcere, doamnă, dar n-am făcut mare lucru. Avionul era în stare bună. Reed, trebuie să plec. A fost o adevărat plăcere să vă cunosc, doamnelor.

– Și eu trebuie să plec, spuse Reed. Sharla, îmi poți acorda un minut?

– Sigur, răspunse ea lăsînd jurnalul de bord pe birou.

Ed își luă la revedere și urcă în mașină. Sharla îi ură noroc și îl rugă să păstreze legătura. Apoi ea și Reed porniră spre parcare din spatele clădirii.

Era o zi frumoasă de primăvară cu un soare strălucitor și o adiere blîndă care răsfira buclele Sharlei. Reed trebui să-și strîngă degetele în pumni ca să nu întindă mîna spre părul ei mă-tăsos.

Sharla fusese constant în gîndurile lui. Își amintea de clipele cînd făcuse dragoste cu ea... de dulcea ei pasiune și de reacțiile ei lipsite de inhibiție. Și-o amintea față în față cu ucigașul plătit... Își amintea de groaza din ochii ei cînd descoperise gaura făcută de glonț în jacheta lui.

Nu-și putea închipui nicidecum o relație de lungă durată cu ea. I-ar fi adus numai durere și strîngerii de inimă. Nu-i putea oferi un viitor cu o familie, iar dacă îi dădea mai puțin n-ar fi fost în veci împăcat cu el însuși.

Extaz

Oricît de mult ar fi protestat ea, merita un bărbat care să-i ofere tot ce era mai bun în viață. Trebuia să o facă să înțeleagă că nu erau făcuți unul pentru altul. Avea să fie cel mai greu lucru pe care și-l impusese, dar știa că așa era cel mai bine.

– Te-ai întors în dimineața asta? întrebă Sharia ca să curme tăcerea densă dintre ei.

– Ieri, răspunse Reed.

Mașina lui era parcată la umbra unei sălcii bătrîne. Se rezemă de aripa din față, își încrucișă brațele la piept și își aținti privirea asupra Sharlei.

Pe Sharla o durea că nu o sunase imediat ce se întorsese, dar încercă să nu se trădeze. Nu o atinsese, nici măcar nu o luase de braț cît merseseră. O făcea să-i fie frică.

– Se pare că ți-a trecut rana de la cap, spuse Reed.

– A parcurs toate culorile, dar nu m-a deranjat.

– Grozav. Totul la ea era grozav, recunosc în sinea lui. În timp ce Sharia întinse mîna după o rămurică și se juca cu ea, își lăsă ochii să se desfete cu fiecare trăsătură iubită. Doar uitîndu-se la ea, suferea.

Tăcerea se prelungi și nervii Sharlei se încordau tot mai mult. Reed nu avea de gînd s-o ia în brațe. Dacă o voia, n-ar fi fost timid. Nu o invitase aici, afară, ca s-o poată lua în brațe sau s-o să-

Becky Barker

rute, sau să-i spună cât de dor îi fusese de ea.

Reed voia să-i spună că tot ceea ce se petrecuse între ei în Tennessee fusese o greșeală sau, în cel mai bun caz, o aventură de o noapte. De câte ori se confruntase ea cu o situație ca aceasta, dar din punct de vedere opus? De câte ori își căutase cuvintele ca să-i spună unui bărbat că nu ținea la el suficient de mult ca să se angajeze?

Inima ei îi bătea dureros în piept. Stomacul i se răzvrătea. Trebuia să-și adune tot curajul ca să-l audă fără să dea cale liberă lacrimilor. Mîndria era tot ce avea, dacă el nu o voia. Se liniști și îl privi în față.

– Dacă te chinui să găsești cele mai amabile cuvinte, te scutesc de efort. Poate că e prima mea experiență în punerea lucrurilor la punct, dar situația e destul de cunoscută. Înțeleg că te-ai răzgîndit să mai vrei să mă vezi în mod regulat.

Reed își încleștă maxilarul și tot corpul i se încordă. Vorbele ei îl sfîșiau. Glasul ei era ferm, dar în ochii frumoși i se reflecta durerea. Se sili să-și alunge aerul din plămîni și aprobă:

– Cred că ar fi o greșeală pentru amîndoi dacă ne-am implica și mai mult în relația asta.

Ai promis! vru Sharia să-i strige. Îi promisese s-o vadă cât mai des posibil. Îi promisese și mințise.

Trebui să facă apel la toată puterea de stă-

Extaz

pînire pentru a continua pe un ton calm:

– Cred că te înșeli, dar n-am obiceiul să mă arunc în brațele bărbaților care nu mă vor, așa că îmi închipui că va trebui să-ți accept hotărîrea.

Ochii lui Reed se întunecară de emoție. Linia gurii lui era tristă și Sharla îi vedea încordarea fiecărui mușchi, dar el nu-i respinse cuvintele, nu le infirmă.

– Aș vrea să-mi răspunzi cinstit la o întrebare, continuă ea.

– Ce vrei să știi? Întrebă el circumspect, apoi speră cu fervoare că voia să-l întrebe dacă o iubește.

– E vorba de ceva ce am făcut sau n-am făcut, sau am făcut prost?

Glasul ei abia se auzea, dar Reed fu sfîșlat de durere cînd îi recunoscuse nesiguranța și vulnerabilitatea. O luă pe după umeri și o sili să-l privească în față.

– Asta nu are nici o legătură cu momentele de dragoste pe care le-am împărtășit! rosti el răgușit și dur. Apoi glasul i se îmblînzi: A fost grozav, cu adevărat grozav, a fost nemaipomenit.

Trupul Sharlei amenința să se prăbușească, atunci cînd căldura atingerii lui îi mîngîie nervii. Își mușcă buzele ca să le împiedice să mai tremure, apoi își adună curajul pentru întrebarea următoare:

– Atunci e din cauză că n-am putut să-l împuşc pe Horton?

Reed clătină din cap cu blîndeţe şi o scutură.

– La dracu', nu!

– Nu ştiu ce aş face dacă m-aş confrunta din nou cu aceeaşi situaţie, protestă ea, sigură că el era scîrbit de laşitatea ei. N-am mai avut de-a face cu așa ceva şi am îngheţat, dar asta nu înseamnă că sînt complet laşă. Sînt sigură că tu şi oricine altcineva aveţi cîteva ezitări cînd vă aflaţi faţă în faţă cu moartea!

– Nu mă aşteptam să-l împuşti pe Horton! se răsti el. Şi n-aş mai vrea să te văd într-o situaţie ca aceea!

– De asta vrei să te descotoroseşti de mine? Din cauză că nu vrei să mă implici în munca ta?

– Nu mă descotorosesc de tine! rosti el nervos şi îşi trecu mîna prin păr într-un gest de exasperare. Meseria mea este doar un aspect al problemei.

Sharla inspiră adînc. Nemulţumirea lui îi ameninţa autocontrolul. Dacă nu era vorba de sex şi nici de purtarea ei laşă, atunci însemna că el îşi dădea seama că nu o putea iubi atît cît avea ea nevoie să fie iubită. Nu era sigură că voia o confirmare a bănuielilor ei, dar trebuia să ştie ce îl făcuse să se răzgîndească.

Îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia.

Extaz

– Ai putea să-mi spui exact de ce consideri că n-ar trebui să ne mai vedem?

Reed se gîndi că era cea mai frumoasă, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse. O voia cu o disperare care îi amenința judecata, dar nu putea să-i ruineze viața.

– Nu sîntem făcuți unul pentru celălalt, spuse el. Am știut-o de prima dată cînd ne-am întîlnit. Din cauza asta n-am făcut nici unul nici un pas pînă nu ne-am trezit împreună dintr-o întîmplare. Trăim în două lumi diferite și asta nu o să se schimbe.

Sharia începu să-l contrazică, dar își dădu seama că orice ar spune ar suna a cerșeală. Spusese, oricum, destul.

– Nu pot să-ți ofer un viitor, zise moale Reed. Vru să întindă mîna și s-o atingă, dar n-o făcu. Ai o familie la care ții și o carieră pe care o iubești. Vreau să rămîi fericită și în siguranță.

Sharia îl privi drept în ochi, aproape înecîndu-se în căldura lor lichidă. Rosti abia auzit:

– De ce nu poți să fii ca alți bărbați și să iei ce poți obține fără să-ți impui atîtea restricții?

Întrebarea moale, provocatoare, îl lovi în plex. Își smulse privirea din a ei.

– Nu ești făcută pentru o legătură sporadică și amîndoi o știm.

Sporadică. Cuvîntul aproape că îi spulberă și

bruma de stăpînire de sine care îi mai rămăsese. Ceea ce pentru el însemna o legătură sporadică, pentru ea era o dragoste sfîșietoare, de nestăpînit. Fără vreun alt cuvînt, se întoarse și se îndepărtă. Ar fi vrut să-i spună la revedere sau noroc, dar știa că glasul i s-ar fi frînt. Nu privi înapoi cînd auzi zgomotul motorului. Se uită drept înainte pînă cînd dădu colțul clădirii și se ciocni de Dee și de Carlie. Ele îi simțeau durerea, iar ea le simțea compătimirea și înțelegerea.

– Bărbații sînt toți niște ticăloși! șuieră Carlie.

Dee îi întinse Sharlei orarul de zbor:

– Ai prefera să anulezi zborurile de azi?

– Nu, reuși să rostească.

– Nu-ți promit că durerea va dispărea, dar munca te ajută să treci peste asta, îi spuse Dee cu blîndețe, vorbind din dureroasa ei experiență.

Încă din liceu, Carlie se îndrăgostea ușor și tot atît de ușor îi trecea. Dee era mai precaută și nu avusese decît cîțiva prieteni de care se apropiase mai mult. Sharla fusese întotdeauna imună la orice gen de atracție masculină. Fusese cea mai independentă din punct de vedere sentimental dintre surori. Nefericirea ei le lovea pe toate.

În următoarele săptămîni, Sharla munci cum nu muncise în viața ei. Zbura maximum de ore posibile, după care lucra în birou, în hangar sau

În apartamentul ei pînă ajungea la epuizare și cădea în pat frîntă.

Ori de cîte ori gîndurile legate de Reed sau de timpul petrecut împreună încercau să iasă la suprafață, le alunga cu hotărîre din minte. Îi dăduse clar de înțeles. Nu o voia.

Aprilie trecu și veni luna mai. Următoarele două săptămîni și le petrecu acceptînd întîlniri cu bărbații care o rugau în mod constant să iasă cu ei. Mergea la restaurant, la dans, la film și la teatru. Cînd nu muncea, încerca din răspuțeri să se distreze.

Trebuia să-și umple toate orele ca să nu se gîndească la Reed. În fiecare noapte, visele îi erau pline de Reed. Reed iubind-o... Reed respingînd-o. Uneori se trezea plîngînd... uneori strigîndu-l... întotdeauna singură și îndurerată.

După două săptămîni de petreceri frenetice, puse capăt întîlnirilor. Era inutil să încerce să-și șteargă din minte amintirile și, în final, acceptă situația. Nici un bărbat nu avea să-l înlocuiască pe Reed în inima ei sau în viața ei.

Cel mai rău era în weekend-uri, mai ales duminicile. Acum, că afacerea era sigură din punct de vedere financiar, Belle insista ca fetele să-și ia o zi de odihnă, iar asta îi dădea Sharlei prea mult timp pentru gîndit.

Pe la mijlocul lui mai, vremea se dovedi deo-

Becky Barker

sebit de călduroasă. Familia Prescott petrecu o duminică relaxantă, lîncezind în jurul piscinei de dimenisuni olimpice.

Fetele făcură grătar, se zbenguiră în apă și se bronzară la soare.

Cînd se înseră, surorile își spuseră noapte bună și se îndreptară fiecare spre apartamentul lor. Apartamentele erau în aceeași casă, dar cu uși de acces în exterior, astfel că ofereau mai multă independență. Fiecare apartament avea un living, un dormitor, baie și o chicinetă.

Sharla aprinse o veioză în camera de zi, deschise radioul și se îndreptă spre baie. Își terminase dușul, își uscaseră părul și își pusese o cămașă de noapte din satin galben, cînd auzi pe cineva bătînd la ușă.

Gîndind că trebuie să fie cineva din familia ei, se duse și deschise ușa fără să mai întrebe cine e. Încremeni cînd dădu cu ochii de Reed Connors.

Purta o pereche de blugi decolorați care i se lipeau de trup ca o a doua piele. Cămașa roșie îi era la fel de decolorată, roasă la manșete și la guler. Trupul lui era slab și foarte bronzat.

În timp ce îl sorbea cu privirea, Reed o studie cu sete din cap pînă-n picioare. Cămașa de noapte îi venea ca un furou. Era adînc decoltată în față, iar pe laturi era despicată pînă pe coapse.

Extaz

Lumina care venea din spate îi contura silueta perfectă. Strânse din dinți în timp ce dorința exploda în el.

– Reed? reuși să îngine Sharla.

După o ușoară ezitare, el își regăsi glasul:

– Pot să intru?

Glasul lui profund se undui pe trupul ei ca o mîngiere. Inima amenința să-i iasă din piept. Cămașa de noapte i se lipea pe pielea umedă, iar sfîrcurile i se întăreau sub atingerea privirii lui. Se simțea goală și incredibil de vulnerabilă, dar nu avea de ce să-i fie frică de Reed. Se dădu la o parte, făcîndu-i loc să intre.

Reed ducea o geantă de voiaj pe care o puse lîngă ușă. Avea exact culoarea și mărimea celei pe care o luase ea în călătoria lor.

– Ți-am adus o geantă în locul celei care a fost distrusă la cabană. Scuză-mă că n-am adus-o mai repede.

Geanta Sharlei și o parte din conținutul ei fuseseră sfîșiate de gloanțe. O aruncase în Lexington ca să n-o vadă părinții ei și să înceapă să pună întrebări.

– Nu trebuia s-o aduci.

– Așa am vrut. Dacă îmi dai o listă cu tot ce ai mai pierdut, am să am grijă să primești contravaloarea.

– Nu e nevoie, insistă Sharia.

Timp de un minut cît o veșnicie rămaseră uitîndu-se unul la altul. Nici unul nu era preocupat de vorbe sau de motive, sau de intenții. Cel mai important lucru care trebuia să-i îngrijoreze era că se aflau iarăși aproape.

– Mi-a fost dor de tine, îndrăzni într-un sfîrșit să recunoască Sharia.

Trupul lui Reed se strînse și ochii i se aprinseră de dorință.

– Simt nevoia să te țin în brațe, mărturisi el pe un ton aspru.

Sharia îi cercetă ochii, dar nu află nimic pe care el să nu-i fi mărturisit deja. O voia. Nu-și mărturisea dragostea, nu-i făcea promisiuni, exprima pur și simplu o nevoie.

Nevoia ei era mai mare. Ar fi putut să-l refuze, dar n-o făcu. Își desfăcu brațele și gemu de plăcere cînd el o trase la pieptul lui cald și solid.

Gurile lor se încheștară flămînde... limba lui pătrunse adînc și fu întîmpinată cu lăcomie de a ei. Sharia își petrecu brațele în jurul gîtului lui, iar Reed o înlănțui cu brațele lui puternice. Cîteva minute nu făcură decît să absoarbă și să savureze gustul celuilalt.

Cînd se opriră ca să respire, Reed ridică o mîină și își trecu degetele prin buclele ei mătăsoase, cuprinzîndu-i ceafa în căușul palmei lui și privind-o în ochi.

Extaz

Radioul revărsa în încăpere acordurile lente ale unui cântec de dragoste.

– Dansează cu mine, șopti el.

Sharla își strecură o mână în mîna lui, păstrînd-o pe cealaltă după gîtul lui, și începură să se unduiască în ritmul muzicii. Ochii lor rămaseră înălțuți, în timp ce curbele dulci ale trupului ei se frecau de formele lui tari.

Sharla voia ca Reed să-i vorbească. Voia ca el să recunoască faptul că suferea tot atît de mult ca ea... că se înșelase atunci cînd spusese că n-au un viitor. Voia să-i spună că o iubea, dar vorbele nu veneau.

Reed nu avusese de gînd s-o atingă. Voise doar să-i aducă geanta și să o revadă. Nu plănuise să se autoinvite în apartamentul ei, dar, văzînd-o numai, simțise dorința nebună de a o atinge. Totul în el murea de dorul ei.

Nimic nu se schimbase. Nici acum nu putea să-i ofere un viitor, dar îi putea oferi o noapte de dragoste venită din adîncul inimii. Poate că un alt bărbat putea să-i dea copii, dar nici un alt bărbat n-o putea iubi atît cît o iubea el.

Reed îi puse din nou brațele pe după gîtul lui și îi înconjură talia. O trase mai aproape și își lipi buzele de curba gîtului ei, sărutîndu-i și gustîndu-i dulceața.

Sharla își dădu capul pe spate, lăsîndu-l să-i

acopere în voie gâtul și umerii cu sărutări gingașe. Gura lui mîngîietoare o făcea să tremure și avea genunchii ca de vată. Dansul degeneră într-o unduire lascivă.

Reed o ridică în brațe și o duse spre dormitor. Acolo o depuse în picioare lîngă pat și începu din nou să o sărute. Mîinile ei se înfipseră în părul lui și îi absorbi adînc limba în gura ei. Gëamătul lui se contopi cu al ei.

Mîinile lui Reed se strînseră pe talia ei, apoi urcară spre umerii goi. Întîrziară pe carnea mătăsoasă, după care îi coborîră ușor în josul brațelor bretelele subțiri ale cămășii de noapte: Cînd satinul rămase atîrnînd pe curbele tari ale sînilor, își coborî gura ajutînd-o să alunece. Cămașa căzu la podea.

Sub arșița privirii lui care îi admira goliciunea, Sharia își simți carnea tremurînd. Sîinii ei zvîcneau, sfîrcurile îi erau tari. Se agăță de capul lui și îl trase în jos să-i aline durerea... gemînd cînd gura lui umedă îi supse mai întîi un sîn și apoi și pe celălalt.

Cu mîinile febrile îl dezbracă de cămașă. Îi mîngîie mușchii tari ai brațelor, apoi își trecu degetele prin cîrlionții părului lui de pe piept pînă găsi sfîrcurile pe care le căuta.

Din adîncul trupului lui Reed se rostogoli un geamăt. Respiră șuielat și corpul i se cutremură

cînd gura ei umedă luă locul degetelor care îi furnicau pieptul. Își afundă degetele în părul ei cînd limba ei fierbinte începu să-i zgîndărească sfîrcurile. Cu picioarele tremurînde, se prăbuși cu ea pe pat.

Următoarele cîteva ore și le petrecură delectîndu-și trupurile cînd cu mîngîieri leneșe și seducătoare, cînd cu o pasiune primitivă, dezlănțuită. Noaptea tîrziu, epuizați și satisfăcuți, rezistară în fața somnului și stătură de vorbă.

– Ai promis, îi reproșă Sharia moale, amintindu-i promisiunea de a se vedea cît mai des.

– Știu, recunosc. el. Voiam să-mi țin promisiunea.

– Ce te-a făcut să te răzgîndești?

Pentru Reed nu era ușor să-și deschidă sufletul, dar îi datora o explicație.

– N-aș putea suporta să te pierd.

Era deja prea tîrziu și el o știa, dar încă mai încerca să-i scutească pe amîndoi de și mai multă durere.

– De ce ești atît de sigur că ai să mă pierzi la un moment dat? Ar trebui să știi cît de mult te iubesc.

Reed gemu moale și o sărută pe frunte. Apoi făcu un efort și îi povesti cum îi dezamăgise întotdeauna pe cei care îl iubeau și că părinții lui nu-l iertaseră niciodată pentru decizia lui de a pleca

Becky Barker

de la fermă și a intra în United Service.

– Uneori dragostea nu ajunge, declară el cu asprime.

– Crezi că părinții mei mă iubesc mai puțin, pentru că am ales să fiu pilot? Întrebă Sharia.

Rees oftă și își odihni bărbia pe capul ei.

– Bear și Belle te adoră, și n-ar putea fi mai mândri.

– Tocmai asta spun și eu. Belle și-a irosit ani întregi încercând să facă din mine un om de societate sofisticat. Avea visuri mari cu mine. I-am spulberat visurile și a fost dezamăgită, dar asta nu înseamnă că a încetat să mă iubească sau că nu e mândră de mine.

– Belle e una dintr-un milion, îngînă Reed, dar încercă să-și vadă părinții într-o altă lumină.

– Pun pariu că și părinții tăi erau deosebiți, șopti Sharla frecîndu-și obrazul de pieptul lui. Sînt convinsă că toți vecinii lor pe o rază de o sută de mile știau că fiul lor este ofițer în United Service. Sînt sigură că îți duceau dorul și că erau îngrijorați pentru tine. Probabil că te-au cicălit să te așezi la casa ta, dar probabil că erau tare mândri de tine.

Rees se încruntă, întrebîndu-se dacă fusese orb în privința părinților lui. Irosise oare ani întregi înțelegîndu-i greșit?

– Nu pot fi ce vrea toată lumea să fiu.

Extaz

– Eu vreau doar să fii tu însuși.

– Asta acum. Dar va veni ziua când munca mea va ajunge să te obosească. Ai să vrei să mă vezi la vreun birou, în siguranță. Într-o bună zi ai să vrei copii, iar eu nu pot să ți-i dau. Îmi cunosc limitele.

– Dacă tu mă accepți ca pe o femeie care și-a făcut din zbor o carieră la care nu va renunța, de ce nu ai încredere că și eu te accept exact așa cum ești?

Reed nu răspunse la întrebare, dar ea îi dădu mult de gîndit. Încredere. Încredere reciprocă. Putea să se încreadă în ea cu tot sufletul? Avea oare destulă încredere în dragostea lor ca să-și riște puterea de-a raționa sănătos?

Capitolul 13

Luni dimineată Sharla fu deșteptată de soneria deșteptătorului. O opri repede, întârziind să se smulgă din dulceața somnului. Se întinse leneș și deveni conștientă de goliciunea ei. Amintirile nopții ieșiră la suprafață ca un val de căldură. Întinse mîna după Reed, dar el nu era în pat. Plecase.

Un zîmbet leneș, somnoros, îi arcui buzele. Poate că Reed încă mai fugea, dar după noaptea pe care o petrecuseră ea era plină de fericire și optimism. Reed nu voise să lase să se stingă dragostea lor. Nu rostise cuvintele pe care ea voia să le audă, dar o iubea.

Sharla nu se mai îndoia de profunzimea dragostei lui. Poate că nu prea avea experiență în a face dragoste, dar ultima lor noapte trecuse cu mult de hotarele unei legături întîmplătoare sau sporadice.

O dată, în timpul nopții, doar ca să-l ne-

căjească, îl rugase să-i arate toate lucrurile care îi plăceau unui bărbat, astfel încît să fie mai excitantă pentru următorul ei amant. Reed își ieșise din minți. Nu putea suporta gîndul că în viața ei vor mai fi și alți bărbați, după cum nici ea nu putea suporta să și-l închipuie făcînd dragoste cu o altă femeie.

Zîmbetul Sharlei se lărgi cînd se dădu jos din pat. El pomenise de cîteva ori, în timpul nopții, de copii. Dacă incapacitatea lui de a procrea era tot ce-i despărțea, atunci avea să-l convingă că asta nu conta. Nimic nu conta mai mult ca dragostea lui.

Ea îi dăduse cîteva zile răgaz. Dacă el nu venea iarăși la ea, avea să se ducă ea la el. Putea să-i afle adresa din dosarele lui Belle. Săptămîna asta era rîndul ei să-și ia trei zile libere. Timp suficient ca să convingă un iubit îndărătnic că dorea să-i devină soț.

Starea de spirit încrezătoare și fericită a Sharlei dură toată săptămîna. Nimeni nu pomeni de brusca schimbare a dispoziției ei, dar surorile ei știau că asta avea o mare legătură cu o anumită mașină Corvette de culoare roșie parcată duminică noaptea în fața apartamentului ei. Erau îngrijorate, dar nu se băgau.

Vineri seara, Sharia era frîntă de oboseală și se aruncă în pat imediat după duș. Se hotărîse să

Becky Barker

aștepte pînă sîmbătă înainte de a-l înfrunta pe Reed pe teritoriul lui. Somnul o cuprinse în timp ce își repeta planurile de a-l seduce.

Aproape de miezul nopții, se trezi brusc și se ridică în pat, ascultînd cu atenție și încercînd să deslușească orice sunet care i-ar fi explicat panica bruscă. După cîteva minute de încordare, o auzi pe Dee strigînd-o încet.

Sharia clipi de cîteva ori și o văzu pe sora ei intrînd pe ușa interioară. Dee veni lîngă ea, în pat. Era în pijama și avea ochii somnoroși, dovedind că și ea dormise.

– Ce s-a întîmplat? Întrebă năucă Sharia, întrebîndu-se de ce hoinărea Dee prin casă la miezul nopții. Apoi se gîndi la părinți. Tata? Întrebă alarmată.

– Nu, tata și mama n-au nimic. Toată lumea doarme. Dar am avut un vis care m-a trezit.

Sharlei nu-i plăcu neliniștea din glasul ei.

– Ce vis?

– La fel am simțit și cînd erai tu în Tennessee. Avertismentul că ești înconjurată de rău... Ca și cum răul e peste tot în jur și se apropie de tine.

– Crezi că e cineva afară, acum?

Dee clătină din cap cu putere. Plantația și aerodromul erau apărate de un sistem de alarmă foarte sigur.

– Am verificat, nu e vorba de asta.

Încruntarea Sharlei se accentuă. Amîndouă ştiau că temerile lui Dee nu puteau fi trecute cu vederea.

– Ai remarcat vreo schimbare în puterile pe care le ai? Întrebă Sharla. Începi să culegi senzații de la alte persoane? Poate chiar de la străini?

Dee clătină din cap.

– Niciodată n-am simțit atît de puternic ceva pentru cineva care să nu fie din familie.

– Ești convinsă că nu e nimic cu Carlie?

În acel moment se auzi un ciocănit în ușa. Carlie se strecură înăuntru și veni în pat lîngă ele. Era în halat și avea ochii somnoroși.

– N-am putut dormi, explică ea. Am o senzație sîcîitoare de neliniște și am presupus că voi sînteți cauza.

– E clar, spuse Dee. Aici se întîmplă ceva.

– Dacă toate sîntem bine, de ce nu mă simt deloc mai ușurată? se întrebă Carlie cu glas tare. Începem oare să culegem vibrații de la alte persoane?

– Asta am întregat-o și eu pe Dee. Ea spune că i se întîmplă doar cu noi. Apoi își aminti de bărbatul din Kentucky și făcu ochii mari. Dee, am simțit ceva total diferit cu conwboy-ul ăla al tău. Niciodată nu mai simțisem o emoție atît de puternică venind de la un străin.

Dee păli ușor.

– Crezi că s-ar putea ca Logan să fie într-un mare pericol?

Sharia clătină din cap.

– Nu, nu Logan, el e prea departe... dar ce zici de Reed? Ultima dată când ai avut aceste senzații era cu mine și are o slujbă în care pericolul îl paște la tot pasul. Nu o fi oare el cel care este înconjurat de rău?

O clipă se uitară una la alta. Gîndul că puterea lor de percepție trecea de cercul familiei era șocant.

– Poate că senzațiile sînt atît de puternice din cauză că Sharla îl iubește pe Reed, sugerează îngîndurată Carlie. S-ar putea ca dragostea ei sau dragostea lor să fie destul de puternică pentru a crea o legătură emoțională care îți declanșează instinctele protectoare.

Dee și Sharia o priviră lung. Ceea ce sugera ea era imposibil.

– Asta nu s-a întîmplat niciodată cît ai fost măritată cu Bill, îi reaminti Dee.

Rîsul lui Carlie fu amar.

– Noi n-am avut niciodată o legătură emoțională puternică.

Sharia se întoarse spre Dee și întrebă ezitant:

– Cît de mult ții la Logan Bradford? Cum ochii lui Dee deveniră întunecați și mînioși, reformulă

întrebarea: Ai putea să ne spui măcar dacă între voi doi a fost o legătură strînsă?

Dee nu răspunse, dar dădu afirmativ din cap.

– La naiba! șopti Carlie. Dacă de el e vorba?

– Dacă Reed e în pericol? întrebă Sharia cu teamă. Dacă Rudolph a decis să pună mîna pe Reed ca să ajungă la Sandy?

– Nu știu cine e Rudolph, dar trebuie să-l avertizăm cumva pe Reed, spuse Dee apăsător. Senzațiile nu dispar. Dimpotrivă, se intensifică. Cineva e în primejdie.

Sharla se întinse și înhăță telefonul. Luase numărul lui Reed din fișele lui Belle. Îl formă rapid.

– Sună ocupat! exclamă ea nemulțumită. Cel puțin e treaz.

– Sau receptorul e scos din furcă, spuse încet Dee.

Tot trupul Sharlei deveni rigid.

– Dee. Poți să-mi spui ceva mai precis? Te rog! Trebuie să găsesc o cale să ajung la el!

– Am senzația că e complet izolat, șopti cu reținere Dee.

– Nu! țipă Sharia, sărind din pat. Își scoase cămașa de noapte și începu să-și tragă hainele din șifonier. Trebuie să ajung la el!

– Vrei să-ți pregătesc un avion? întrebă Carlie.

– Ar dura prea mult, obiectă Dee. La ora asta ne descurcăm mai bine cu mașina.

Becky Barker

Nu era nici un dubiu că Dee și Carlie aveau s-o însoțească.

– Luați ceva din șifonierul meu ca să nu mai pierdeți timp, le spuse ea.

În timp ce se îmbrăcau, Dee avu altă idee:

– Putem să-l sunăm pe șeful lui Reed. L-am sunat după accidentul tău. La ei la birou e tot timpul cineva. Ar putea să trimită câțiva oameni la locuința lui Reed.

Sharla ridică receptorul. Formă numărul dat de Dee și așteaptă nerăbdătoare să răspundă cineva. După puțin timp, auzi un „Alo” la celălalt capăt al firului.

– Pot să vorbesc cu agentul Sanders? îl întreabă ea pe cel care se recomandase ca fiind ofițerul Powers. I se răspunse că atît Sanders, cît și Reed erau plecați. Reed plecase acasă cu cîteva ore mai devreme.

– Am motive să cred că agentul Connors e în mare pericol, îi spuse ea lui Powers. N-am timp să vă explic, dar cred că are legătură cu cazul „Rudolph”. Puteți trimite cîteva oameni la locuința lui?

– Am să încerc să dau de el, îi promise liniștit Powers.

– Nu mai e timp! Connors e în pericol chiar acum! Telefonul lui sună întruna ocupat, nu aveți cum să dați de el!

Extaz

Neliniștea și panica din glasul ei îl înduplecară în final:

– Cine sînteți și de ce credeți mai exact că Reed Connors e în pericol? o întrebă el bănuitor.

Sharla îi spuse că ea era pilotul care îl dusesese pe Reed în Tennessee. Asta puse capăt brusc întrebărilor lui.

– Am să trimit imediat cîțiva oameni acolo, o asigură el.

Imediat ce închise, încercă din nou numărul lui Reed, dar suna tot ocupat.

– Să mergem!

Luară mașina lui Carlie. Majoritatea drumului Sharla ținu pedala de accelerație la podea. Mașina era echipată cu un detector radar, dar nu întîlniră nici un radar sau vreun echipaj de patrulare. Cu cît se apropiau de oraș, cu atît devenea mai agitată.

O clipă se întrebă cu îndoială ce avea să-i spună dacă tăbărau toate peste el în timp ce încerca să doarmă sau dacă doar vorbea la telefon cu un prieten. Dar dacă îl găsea cu o femeie? Înlătură repede gîndul.

Îngrijorarea lui Dee nu slăbise și toate deveneau tot mai neliniștite cu privire la ce-ar fi putut găsi în apartamentul lui Reed. Inima Sharlei se strînse de spaimă cînd își aminti privirea ucigașă din ochii lui Horton.

Becky Barker

Nu l-ar fi omorât pe Reed, își zise ea. Voiau informații pe care el nu le-ar fi dat. Dar puteau să-i facă mult rău. Puteau să încerce să-i smulgă informațiile prin bătaie sau tortură. Nu putu îndura gândul.

– Ești sigură că vrei să iubești un bărbat a cărui slujbă e o constantă amenințare? o întrebă Carlie.

– Dorința mea nu prea are legătură cu asta, răspunse plat Sharla. Nu vreau să-și riște viața, dar n-am de ales. Asta e meseria lui și viața lui.

– N-ai putea să-i ceri să-și limiteze domeniul de activitate? sugeră Dee.

– Aș putea, dar n-am s-o fac. Nici el nu mi-ar cere vreodată să nu mai zbor.

În apartamentul lui Reed, bărbatul în cauză își freca mâinile și brațele ca să-și pună în mișcare sîngele, după ce fusese eliberat de funia care-l ținuse legat de scaun.

Patru colegi de-ai lui îi luaseră prin surprindere pe cei doi atacatori și îi făcură prizonieri fără luptă.

– Cum de-ai știut? îl întrebă Reed pe Powers.

– Am primit un pont de la pilotul implicat în celălalt incident.

– Sharla? întrebă surprins Reed.

Chiar în acel moment, ca și cum rostirea numelui ei ar fi invocat-o, Sharla năvăli pe ușă.

– Reed! strigă ea dînd cu ochii de el. Ești bine?

– Foarte bine, o liniști el deschizîndu-și brațele și primind-o la pieptul lui.

După o îmbrățișare fierbinte, Sharla se trase înapoi și se uită mai bine la el. Nu se înșelase – fusese legat și bătut. Pe degetele lui se vedeau urmele frînghieii, avea un ochi ușor umflat, iar în colțul gurii era o picătură de sînge.

Vederea sîngelui lui l-l făcu pe al ei să fiarbă. Gîndul că fusese bătut o mistuia cu o furie pe care n-o mai cunoscuse.

Se întoarse spre unul din cei care îl agresaseră. Era ținut de doi ofițeri. Fără o vorbă, își făcu mîna pumn, își trase brațul înapoi, apoi și-l repezi cu toată puterea în fața lui.

Lovitura îi zbură capul într-o parte. O tăcere mormîntală se lăsă în cameră. Sharla se întoarse spre al doilea agresor și-l izbi cu pumnul în stomac. Icnetul lui de durere îi dădu o oarecare satisfacție.

– Cum e să fii lovit cînd ești în imposibilitatea de a te apăra? se răsti furioasă la el. Probabil dai cu piciorul în cîini și bați copiii, nu-i așa, brută dezgustătoare?

Răspunsul lui vulgar o făcu să-și îndoiaie pumnul, gata să-i aplice o lovitură în fluierul piciorului.

Reed reuși s-o oprească la timp. Rîdea cu hohote.

Cînd și ceilalți ofițeri izbucniră în rîs, agresorii începură să înjure și fură scoși din apartament.

– Mă duc să-i bag la zdup pe amici, îi spuse Powers lui Reed chicotind. Mîine dimineată te poți îngriji de rapoarte.

Reed dădu din cap și se strădui să-și tempereze rîsul. Sharla se odihnea la pieptul lui, cu brațele petrecute în jurul taliei lui. Cînd rămaseră singuri, el îi luă capul în mîini și îi ridică fața spre el.

– Dumnezeu! Te iubesc! șopti el răgușit, sorbind-o din privire.

Sharla se lipl de el. Ochii ei se umeziră de plăcere.

– Știu, răspunse moale, dar e plăcut s-o aud.

– Spune-mi-o și tu.

– Te iubesc.

El gemu și o strînse tare.

– Te iubesc, dar nu vreau să te bați în locul meu, o tachină.

– Nu vreau să mă bat, ripostă Sharla cu ochii în ochii lui. Dar vreau dreptul legal de a fi lîngă tine, indiferent ce faci.

Dreptul legal. Căsătorie. Gîndul de a se căsători cu Sharla fusese constant în mintea lui. Nu suporta să se gîndească la faptul că alt bărbat ar putea să stea lîngă femeia pe care o iubea, după cum nu-și putea imagina nici viața fără ea. Crezuse că putea să renunțe la ea, dar se înșelase amarnic.

– Poate...

Sharla îi puse degetele pe buze.

– Fără poate, dacă sau dar, spuse ea. Știu fără nici cea mai mică umbră de dubiu că vreau să-mi petrec restul vieții cu tine. Indiferent ce ne rezervă viitorul, ne vom descurca împreună.

Ochii ei reflectau încredere. Îl iubea tot atît cît o iubea și el. Reed nu se putea îndoi de sinceritatea sentimentelor care îi legau.

– Presupun că vrei să avem o nuntă după toate canoanele, îi șopti el la ureche.

– Carlie a fugit cu fostul ei soț și mama a plîns două săptămîni.

Reed mîrîi și ea mai cedă.

– Poate să fie o nuntă mică, formală. Doar familia. Am nevoie doar de două domnișoare de onoare.

Cele două viitoare domnișoare de onoare îl bombardaseră cu întrebări pe agentul Powers, apoi intrară în apartament și își găsiră sora în

brațele lui Reed.

El le zîmbi.

– Cui trebuie să mulțumesc pentru salvarea mea oportună din noaptea asta?

Sharla se desprinse din brațele lui, le zîmbi surorilor ei și explică:

– Tocmai ne-am dat seama că percepția noastră extrasenzorială se poate extinde la cineva pe care una dintre noi îl iubește foarte mult.

Reed înălță dintr-o sprînceană.

– Serios?

– Cu condiția ca dragostea celui iubit să fie tot atît de puternică.

– În munca mea, asta ar putea fi un adevărat bonus pentru mine, dar și un adevărat detriment pentru voi, spuse Reed cuprinzînd-o pe Sharla pe după umeri și trăgînd-o lîngă el.

– Soluția e să fim cît mai mult împreună, decretă ea dîndu-i un ghiont ușor. Dee și Carlie ne pot doar trimite un mesaj telepatic cînd avem nevoie să fim puși în gardă.

– Și mai bine ar fi să nu vă mai implicați în situații periculoase, spuse Dee.

Reed nu putu să promită nimic, dar înlătură unul dintre motivele de îngrijorare.

– Ăsta e sfîrșitul cazului „Rudolph”. I-am spus lui Graves că banii au fost înapoiți. Acum șeful

Extaz

lui e falit, fără nici o speranță să-și recapete milioanele. Nici un criminal care se respectă nu e dornic să-și mînjească mîinile pe degeaba.

– Graves? Întrebă Sharla. Credeam că l-ați capturat în Tennessee.

– Era rănit, dar a reușit să scape înainte să sosească întăririle. Am așteptat să se refacă și să iasă iar la suprafață. De asta n-am făcut public faptul că banii lui Rudolph au fost confiscați ca probă la proces.

– S-a terminat? Întrebă plină de speranță Sharla.

– S-a terminat, repetă Reed înainte de a o săruta ușor pe buze.

– Pînă data viitoare, rosti ea ironică.

Ochii li se întîlniră.

– Crezi că poți suporta să fii măritată cu un agent federal?

– Măritată! strigă Dee.

– Măritată! exclamă Carlie.

Sharla ignoră corul șocat al surorilor ei și continuă să privească în ochii lui Reed.

– Am făcut deja progrese. De data asta n-am mai fost atît de speriată, ci doar furioasă.

El rîse. Apoi îi luă mîinile și le inspectă.

– Vei avea probabil mai multe contuzii.

– De ce? Întrebă Carlie.

Becky Barker

– Ce s-a întâmplat? vru Dee să știe.

Reed le povesti în timp ce o urmărea pe Sharia cum roșește. Surorile o priviră uluite, neputînd să și-o imagineze pierzîndu-și controlul în asemenea grad.

– Să nu îndrăzniți să le spuneți tatei și mamei, le avertiză ea fioroasă.

– Altfel ce? se oțărî Carlie. Ne pocnești și pe noi?

Dee începu să rîdă. Apoi i se alătură și Carlie, și curînd rîdeau cu lacrimi cu toții. Sharia știa că izbucnirea ei va fi veșnic subiect de tachinări, dar nu îi prea păsa. Dacă cineva îndrăznea să-i facă rău lui Reed, ea avea să fie gata să-i sară în apărare.

După un timp, Dee și Carlie spuseră noapte bună și se îndreptară înapoi spre Virginia. Sharia alese să-și petreacă restul nopții cu Reed. Mîine nu era prea tîrziu să le dea vestea părinților ei și nu voia să se despartă de proaspătul ei logodnic în noaptea asta.

Cînd rămaseră singuri, Reed încuie ușa și stinse lumina. O duse în brațe în dormitor și o sărută cu frenezie. Mîinile lui hoinăreau flămînde pe trupul ei, pînă își dădu seama că nu purta sutien. Îi scăpă un geamăt cînd îi găsi sînii mă-tăsoși și liberi.

Extaz

– M-am îmbrăcat în grabă, se scuză Sharla.

Reed îi trase bluza peste cap și o aruncă pe podea.

– Ți-am mulțumit că mi-ai sărit în ajutor? Îngînă el în timp ce o lua pe sus și îi captura cu gura un sfîrc.

Degetele Sharlei se cufundară în părul lui. Șoldurile ei se arcuiră spre el, în timp ce un val de plăcere o străbătea din sîni pînă în adîncul pîntecului.

– Ai toată viața la dispoziție să-mi mulțumești, îi răspunse ea înăbușit.

SFÎRȘIT

Becky Barker

EXTAZ

Ca pilot al liniei aeriene particulare a familiei ei, Sharla Prescott nu avea nici o intenție să lase dragostea să intervină între ea și cariera ei. Nu avea de gând ca un tip atât de arogant, de încăpăținat... și irezistibil de atrăgător ca agentul Reed Connors să reprezinte o amenințare la adresa independenței ei câștigate cu greu.

Dar Reed o angajează să-l ducă în sud, într-o misiune.

Ca și cum lucrurile n-ar fi fost destul de tensionate, o furtună de zăpadă o silește pe Sharla să execute o aterizare periculoasă în Smokey Mountains. Căutându-și refugiul într-o cabană izolată, ea și Reed se pomenesc rupți de civilizație... și sint atrași unul de celălalt...